

Giới thiệu Thông Thiên Cổ Lộ

Mọi người thường hay đọc các nhân vật bị lôi kéo vào một khoảng không vũ trụ.

Thì trong câu chuyện này nhân vật lại xuyên qua một không gian của chiếc lá.

Mà chính chiếc lá ấy mở ra cánh cửa Thông Thiên.

Thông Thiên Thế Giới ở vào thời kỳ hỗn loạn, Ma Đạo, Yêu Đạo hoành hành, trong chính đạo cũng phân tranh chém giết.

Từ U Minh gửi đến một phiến lá tên gọi Diệp Lục Đồ Đằng, người cầm Diệp Lục Đồ Đằng chính là người nắm giữ chiếc chìa khóa Thông Thiên.

Tiên Đạo có lỗi, quần hùng nổi lên, anh tài tranh đấu, thế cục sau cùng ai chìm ai nổi?.

Thiếu niên mộng tưởng, lấy đàn nhập đạo, nhân sinh trải qua.

Từ đây mở mắt, phong vân tái khởi. Bát Cực Đạo Tông. Đông Lâm cự quốc.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Thiếu niên lấy đàn nhập Đạo

Thanh thanh tiếng nhận, chân trời phảng phất tron láng như gương, trước tầm mắt một ngọn sơn phong cao vút toát ra đầy đủ vẻ cổ lão mọc lên từ mặt đất xé tan đi trùng điệp mây mù tưởng như là vịnh hằng của cự quốc Đông Lâm, bầu trời gọn sóng, ở đâu đó có bóng người nhẹ nhàng đang vân bay lượn, thi thoảng một vài đạo cầu vòng cực tốc xẹt ngang, đốt cháy hư vô.

Ngọn núi này tên gọi Khâu Sơn, nơi khai môn của Bát Cực Đạo Tông, Bát Cực Đạo Tông từ sơ khai đã tồn tại trên dưới ngàn năm, lịch sử tương đối sâu dày, nội tình cực kỳ thâm hậu, là một trong năm đại tông phái lớn nhất Đông Lâm cự quốc, thậm chí khi Đông Lâm quốc chưa bị Hoàng Thiên đế quốc tận diệt thì Bát Cực Đạo Tông còn là tông phái đỉnh tiêm thiên hạ.

Thời đại biến thiên, tuế nguyệt biến chuyển, Hoàng Thiên đế quốc từ một vùng đất bí ẩn mà đối với bá tánh Đông Lâm là ngàn đời sinh mệnh cấm khu bỗng nhiên một ngày xua quân đi ra, lấy lời đình khí thế nhanh chóng càn quét Đông Lâm, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi Đông Lâm thất thủ, toàn bộ thiên hạ rơi vào tay ngoại nhân, hơn một nửa Tu Tiên tông phái quy thuận tân triều.

Hoàng Thiên đế quốc hiển nhiên nội tình vô cùng khủng bố, có người đồn đoán, chống đỡ phía sau nó là cả Linh Giới Vô Thượng Đại Giáo, hoặc cũng có thể Hoàng Thiên đế quốc trên bản chất chính là một giáo phái lớn vượt ngoài tầm nhận thức thế tục đương thời, bởi lẽ Hoàng Thiên Đại Đế, người kia tu vi siêu cao, đạt tới nhân loại suy tôn, Thiên Nhân cảnh giới.

Lúc này bảy tiếng trống trầm trầm tê mình nghe như thiên lôi cổ động, bầu trời phút chốc vũ vũ chấn động, tiếng trống từ trung tâm đỉnh Khâu Sơn trống rỗng nổ tung khiến cho phi cầm dị thú đều kinh hồn bạt vía, từ dưới chân núi một con đường đá đen im lìm chạy thẳng lên phía trên, dốc đứng như chiếc cầu thang cầu thông trời đất, hàn khí quét ngang tán rừng, tứ phương cỏ cây lay động.

Bát Cực Đạo Tông.

Sơn môn khép chặt, tường thành cao vút uốn lượn mấy vòng quanh đỉnh Khâu Sơn, phóng tầm mắt là sương mù, xa xa bên ngoài vạn dặm cũng là sương mù, kiến trúc hết sức hùng vĩ khiến cho người ta vừa nhìn liền nảy sinh tâm lý kính úy, Bát Cực Đạo Tông tồn tại quá lâu, quá lâu, tự thân nó vô tình mà uẩn dưỡng nên một loại tôn nghiêm, tôn nghiêm này trải qua thời gian cơ hồ ảnh hưởng đến cả thiên địa, vậy cho nên vùng trời phía trên Khâu Sơn luôn luôn có hào quang trực chiếu.

Bên trong Bát Cực Đạo Tông, mảnh sân rộng mấy trăm thước vuông lúc này chật kín người, phía trên có lẽ là một cái diễn võ trường, từ xa, bảy chiếc đỉnh đồng xếp thành hàng bùng bùng nhiệt hóa, mỗi chiếc được đỉnh phân biệt một tên thiếu niên đứng tại phía trước liên tục bắt ra đủ loại pháp quyết kỳ dị, ai nấy thần tình hết sức nghiêm túc.

Mấy mươi cái hơi thở, bảy chiếc được đỉnh đồng loạt sôi sùng sục, lại có được hương phun trào, được hương theo gió tản mát khắp bầu trời Hạ Viện Đạo Tông.

Chúng nhân bên dưới hô hấp hơi gấp, đồng loạt hướng mắt nhìn lên diễn võ trường, phía trên, vị trí cao nhất chiếc ghế sơn son đã được bày sẵn, ung dung ngồi tại đó một lão giả thân mặc đạo phục màu tro đất, người này khí độ bất phàm, thân thể mơ hồ có du khí hành tẩu, là cao tăng trưởng bối Hạ Viện Bát Cực Đạo Tông.

Bát Cực Đạo Tông mượn vào thế núi khai sơn lập phái, tông phái càng chia làm ba bộ phận, mặc dù tách rời trên lý thuyết nhưng đối với nhau có quan

hệ hết sức khăng khít tạo thành chỉnh thể thống nhất, như Hạ Viện là một nhánh của Đạo Tông, chuyên môn bồi dưỡng tân sinh đệ tử, những đệ tử này hoặc mới bái tông không lâu chưa mở ra Ngưng Khí Đan Điền, hoặc tu vi yếu kém, từ Trúc Cơ kỳ trở xuống.

Tu Tiên Đạo Thống bao gồm bốn chức nghiệp phân biệt là Linh Tu, Đan Tu, Trận Tu cùng Bình Tu, mỗi một chức nghiệp đều có điểm mạnh điểm yếu riêng, trong đó tôn Linh Tu làm chủ đạo.

Sơ khai, nhân loại lấy linh khí cường thân kiện thể, ban đầu chỉ là hít thở, hấp nạp thông thường, dần dần trải qua tuế nguyệt nhận thức cũng trở nên khác biệt, từ chỗ một bộ phận Đạo Thống vô hình trong cõi U Minh truyền thừa xuống thì nhân loại cũng không ngừng dùng trí tuệ đi hoàn mỹ lộ trình kia đến mức tận cùng, vẩy ra hạt giống, lại thêm tuế nguyệt biến thiên, ngàn đời cái biến cùng vun đắp, từ đó Tu Tiên Lộ chính thức hình thành.

Tu sĩ truy cầu thực lực chân chính lấy Linh Tu làm chủ tu, ở ngoài Nguyên Anh cảnh chính là thần thông cường giả, tu sĩ truy cầu danh vọng, địa vị hay mạng tâm nguyện chữa bệnh cứu người lại hướng Đan Tu, quá độ Đan Đê, Phi Thăng Chi Lộ sẽ vì ưu ái người tài mà mở ra, Trận Tu, Bình Tu cũng tương tự, một bên trên con đường trận pháp đi đến tận cùng dùng trận hình trận khí biến hóa khôn lường, vây giết địch nhân, uy lực đủ để dời non lấp biển, một bên chế tạo vũ khí, ở đẳng cấp cao nhất "Thần Binh" Một kích đánh ra thiên băng địa diệt.

Nhưng mặc cho là chức nghiệp nào đều phải lấy Linh Tu làm gốc, nếu một người trên Đan Tu đi đến Đan Đê, Trận Tu đi đến Trận Thần, Bình Tu vãn đỉnh Pháp Bình Vương Giả thì hiển nhiên ở trên Linh Tu, tu vi cũng không thể nào dưới Nguyên Anh chi cảnh.

Lại nói, diễn võ trường lúc này gần trăm người ngưng thần quan sát, ánh mắt nóng bỏng hướng lên vị trí bảy chiếc được đỉnh đang sôi sùng sục, thỉnh linh ba chiếc được đỉnh trong số đó bật tung nắp, gần như ngay lập tức một cỗ được hương nồng đậm như địa khí hướng bầu trời mãnh liệt phun trào, bảy tên thiếu niên về mặt lần nữa nghiêm túc, trong ánh mắt hiện lên ít nhiều mệt mỏi.

Đây là một cuộc thi thường niên dành cho đám Đan Đồ ưu tú.

Lại thêm bốn chiếc đỉnh bật tung nắp, thanh âm tê mình trầm thấp vang vọng, ở trên bầu trời khí vụ cuộn cuộn, kế tiếp là quá trình thành đan.

"Ta phải đạt hạng nhất, Linh Tu chưa mở ra Ngưng Khí Đan Điền lại trở thành Đan Sư, có lẽ là cổ kim kỳ tích, đến lúc đó người Thanh Phong Thành đều bị ta thẳng tay đánh mặt, phụ mẫu sẽ nhìn ta mà hãnh diện, đồng học nữ tu khắp Hạ Viện sẽ vì ta mà phát điên! Hắc Hắc".

Một thiếu niên về mặt âm trầm nhưng bộ dáng của hắn so với sáu người còn lại cũng xem như có chút thông dong, thiếu niên thân vận lam bào, diện mục tuấn tú, lúc này thiếu niên găm thét từ trong cổ họng, ánh mắt tập trung cao độ hướng lên vị trí được đỉnh của bản thân, hai tay liên tục bắt quyết điểm loạn.

Theo ngón tay hắn điểm ra, được đỉnh lập tức quay cuồng, được hương phun trào càng bạo, mơ hồ sau lớp khí vụ có thể nhìn thấy bảy viên đan được màu xanh xám đang cực tốc quay tròn, chu kỳ quay càng lúc càng chậm, đến cuối cùng là một tiếng nổ lớn trầm đục.

"Thành đan!" Thiếu niên thở dốc vui vẻ hét dài thành tiếng, khi hắn muốn vọt tới lấy xuống đan được thì bầu trời bỗng nhiên vang lên một tiếng điều chỉnh, thanh âm này cao vút, trong trẻo như nước, dưới nắng nhạt tân dương có thể nhìn thấy một cái bóng đen to lớn đang lướt qua mặt đất.

"Xoẹt! "

Ở giữa bầu trời một vật thể bí ẩn thỉnh thoảng không lao xuống, vật thể rất nhỏ, bằng mắt thường khó để nắm bắt, tuy nhiên ở đây ai nấy đều là tu sĩ nhãn lực có phần vượt trội phẩm nhân, vật thể hướng một trong bảy chiếc được đỉnh trực tiếp xâm nhập.

"Chuyện gì?" Thiếu niên giật mình, gần như ngay lập tức tại được đỉnh của hắn phát sinh dị biến, liên tục là mấy tràng thanh âm vận vẹo, sau nó được đỉnh rung lắc dữ dội, cuối cùng trực tiếp nổ tung.

"Oanh! "

Khí vụ cuộn trào, một màn ánh sáng giăng cao động đậy chớp nháy, phạm vi diễn võ trường bụi bặm quét sạch, thậm chí sáu chiếc được đỉnh còn lại đều bị dẫn động kéo theo ba tiếng nổ lớn nữa đồng thời vang lên, lần này đại âm dữ dội lan tràn bát phương, bạo lộ đến quá mức nhanh chóng khiến cho ai nấy đều hãi nhiên khiếp sợ, ngay cả vị trưởng bối đang ung dung rung đùi cũng thoáng giật mình.

Thiếu niên bị thổi bay, bộ dáng hết sức chật vật.

Mọi chuyện phát sinh quá nhanh, gần như là liên tiếp, khi khí vụ tán đi xung quanh diễn võ trường một mảnh tan hoang, bất quá, vẫn còn ba chiếc được đỉnh hoàn hảo chuẩn bị thành đan.

"Khốn kiếp! Vừa rồi là chuyện gì? Rõ ràng sắp sửa thành đan tại sao lại bạo lộ?" Thiếu niên âm trầm đưa tay gạt đi tóc vương trên tóc cùng y phục, khuôn miệng xệch xuống nghẹn ngào.

"Đáng ra phải thành đan nhưng ngươi không nhìn thấy à! Thủ phạm là con cự điều kia, chính nó thả phân xuống được đỉnh của ngươi quá nhiều quá trình ngưng đan, mà đan lô của ngươi nổ bạo cũng quá nhiều luôn những người còn lại" Vùng ngực thiếu niên, cổ áo lay động, từ đó vang lên thanh âm the thé tức rě, rốt cuộc một cái đầu nhỏ thỉnh linh chui ra.

Chiếc đầu trụ lúi của một con chim với bộ lông đen nhánh, nhìn như quạ không phải quạ, Không Tước càng không phải Không Tước, con chim lạ đảo mắt ngó nghiêng, sau khi nhìn đến biểu cảm đau khổ của thiếu niên thì không khỏi bật cười thành tiếng "Hắc Hắc! Ngươi thực sự là tên Đan Đồ xui xẻo, tuy nhiên không có gì đáng buồn, nhìn đi, bảy viên đan thành phẩm gần như đều nguyên vẹn".

"Chim! Con mẹ nó chim!" Theo thanh âm rơi xuống, thiếu niên gằm nhẹ, hướng mắt phía diễn võ trường, ngay vị trí được đỉnh của hắc lúc trước, tại đó thỉnh thoảng có bảy viên đan nhỏ màu xanh xám lẫn lộn trên mặt đất, mỗi một viên đều phân biệt tán mát ra kinh người được hương, cổ được hương này mùi gay quần theo khí xám, khi tán vào trong gió liền biến mất vô tung vô ảnh.

"Toàn đan!" Thiếu niên vui vẻ, khuôn mặt méo xệch dần ra, lại nhấc tay dùng sức ném con chim lạ trở lại bên trong khuôn ngực, sau đó hướng diễn võ trường nhảy lên.

"Đại Sư! Đây chính là đan được hạ cấp Bồ Huyết Đan do ta luyện chế, nhìn đi! Hình dạng này, được hương đặc trưng này không thể lẫn vào đâu được, hơn nữa ta còn là người hoàn thành sớm nhất, mà xui quý khiến thế nào đan lộ nô bạo, rõ ràng là trời muốn hại người có tài, nhưng không sao, thiên ý! Thiên ý a! Haha.." Thiếu niên cuốn một cái, bảy viên đan được liền nằm gọn trong lòng bàn tay hắc, ánh mắt mang theo mãn nguyện, khuôn miệng mang theo ý cười hướng lão nhân lớn giọng hét.

Lúc này ba chiếc được đỉnh còn lại cũng vừa vận ngưng đan thành công, ba tên Đan Đồ may mắn đều thở ra một hơi nhanh chóng thu lấy phần mình thành phẩm, ai nấy rất cẩn thận đặt vào hộp gỗ Đan Hương tránh cho được lực hao tổn, có kẻ hào phóng xuất ra hộp ngọc, riêng thiếu niên, hắc nắm chặt trong lòng bàn tay, thì thoảng còn đưa lên mũi hít hà cảm khái.

Mấy mươi cái hơi thở trắng cảnh vốn lộn xộn liền trở lại bình thường, một trận gió núi quét qua vừa vận cuốn sạch hết mây.

Ba tên Đan Đồ cung kính đưa đan được của mình lên phía trên cho Đan Đạo Đại Sư thẩm định, thần tình hết sức nghiêm túc, trong ánh mắt xen lẫn chờ mong, chỉ riêng thiếu niên, vẻ mặt hắc trước sau như một.

"Chuẩn đan!"

Vị Đan Đạo Đại Sư cầm trên tay chiếc hộp gỗ, khi mở ra được lực lập tức khuếch tán, phảng phất mang theo mùi vị huyết tinh gay mũi, y chỉ liếc mắt liền đưa ra nhận định, ngưng một chút mới tiếp tục lên tiếng, thanh âm hơi động:" Là Bồ Huyết Đan chín thành được tính! Rất tốt!"

Chúng nhân bên dưới vừa nghe liền trầm trồ, được tính chín thành đầu phải là đan được phổ thông, mặc cho hạ cấp nhưng để luyện đến độ tinh khiết gần như hoàn mỹ tuyệt đối không phải chuyện mà người thường có thể làm được, đan được như vậy nếu là sản phẩm của một vị Đan Sư còn dễ dàng chấp nhận, đằng này, người luyện chế lại là một tên Đan Đồ vô danh.

"Vị trí thứ nhất chắc chắn thuộc về hắc, kẻ này cũng là tân sinh, trên phương diện Đan Đạo không ngờ lại có thiên phú cao như vậy!" Một tên Hạ Viện đệ tử cảm khái.

"Hắc là Sở Vân Thiên, cha hắc ngày trước tại Đế Đô cự quốc Đông Lâm nghe đồn cũng là một vị Đan Đạo Đại Sư "Đồng bạn bên cạnh rõ ràng có nhận thức đối với thiếu niên tên gọi Sở Vân Thiên.

Chúng nhân tích cực nghị luận.

Thiếu niên nghe vậy thì héch mũi hừ lạnh:"Thứ gì! Cha ta hành nghề bốc thuốc, mẹ ta càng là bà đỡ nổi tiếng toàn thành, nếu nói về gia đình truyền thống thì ta mới là số một".

Đối với bản thân thiếu niên luôn hết sức tự tin, sự tự tin này vô tình hóa thành một cố tin nhiệm, trên Đan Đạo hắc xác thực thiên phú rất cao, 9 tuổi đã có thể thay cha bốc thuốc, 11 tuổi tự tay bắt mạch đoán bệnh, năm 13 tuổi càng là Lang Y giỏi nhất Thanh Phong Thành.

Lang Y mặc dù cao quý nhưng cũng chỉ là một cái chức nghiệp phàm tục, ở Thanh Phong Thành duy nhất người nghèo mạt hạng mới có tâm ý tôn trọng Lang Y, cha hắc lại càng không mong muốn hắc bái vào Bát Cực Đạo Tông mà hi vọng hắc từ có thể đơn giản trưởng thành, bình thường sinh hoạt.

Đó là tâm lý phụ mẫu, nhưng thiếu niên hoài bão, năm ngoái hắc một mình một ngựa rời bỏ Thanh Phong Thành, cũng là mệnh trời, thiếu niên dễ dàng vượt qua Đan Tu khảo hạch đi vào Hạ Viện Bát Cực Đạo Tông.

Một năm, thiếu niên tiến nhập hàng ngũ Đan Đồ ưu tú, nếu không xa thành tựu Đan Sư trở về Thanh Phong Thành cũng xem như vinh quy diệu tổ.

Thiếu niên tên gọi Diệp Bất Phàm, năm nay tròn 15 niên kỷ, phụ mẫu đặt tên hắc có dụng ý.

Việc Sở Vân Thiên Luyện chế Bồ Huyết Đan chín thành được tính tạo ra oanh động to lớn, hắc được ngầm xác định là quán quân của khảo hạch lần này, một cái danh ngạch Đan Sư đã có sức hấp dẫn chí mạng, hơn nữa thiên phú như vậy rất dễ được tông môn trưởng lão nhìn trúng, nếu may mắn tương lai hanh thông tiền đồ vô lượng.

Hai tên Đan Đồ tiếp theo không bất ngờ đều là chuẩn đan được tính dưới năm thành, riêng Diệp Bất Phàm, vị Đan Đạo Đại Sư nhìn cũng không thêm nhìn, theo lý giải của hắc thì Đan Tu nhất định phải yêu đan như tính mệnh, đối với kẻ không có tâm, trên con đường Đan Đạo tuyệt đối sẽ không đi được bao xa, mặc cho trước mắt hắc có là tuyệt đan thập toàn thập mỹ thì so với phế đan cũng không có gì khác biệt.

"Phế đan!" Đan Đạo Đại Sư nhàn nhạt lên tiếng, thanh âm mang theo chán ghét.

Vừa nghe vị Đan Đạo Đại Sư tuyên bố, Diệp Bất Phàm liền trầm mặc, hắc không tin chính mình lại luyện chế ra phế đan, cố tin nhiệm với bản thân lúc này lung lay dữ dội, không phải hắc bảo thủ, bởi lẽ Diệp Bất Phàm đã từng luyện chế ra tuyệt đối hoàn mỹ đan được, hắc dám nhận định như vậy là vì lần đó khai lộ dẫn động đến Đan Kiếp, mà Đan Kiếp chỉ xuất hiện khi Tiên Đan trong truyền thuyết hoặc hoàn mỹ đan xuất thế.

Lòng tin Diệp Bất Phàm luôn rất lớn, vậy nên muốn mượn nhờ khảo hạch một lần khai lộ thiên hạ chấn kinh, bất quá, mọi diễn biến đều khác xa dự liệu, tựa hồ một cái tát Diệp Bất Phàm tự tay đánh thẳng vào mặt mình.

"Tất cả tại con chim khôn kiếp kia! " Diệp Bất Phàm nội tâm gào thét, hẳn hiển nhiên truy cầu Đan Sư danh ngạch, nhưng nhiều hơn là muốn bộc lộ ra thiên phú cho thiên hạ chúng nhân được thấy, cũng vì khảo hạch lần này Diệp Bất Phàm đã hao tổn không ít tâm tư, tài lực.

Bạn đang đọc truyện *Thống Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Ném thử trùng kích Đan Điền

Diệp Bất Phàm ảo não, nội tâm thất lạc, riêng con Hắc Điều giờ phút này ánh mắt trở nên cực kỳ nóng bỏng, ngẩng đầu nhìn chăm chăm nắm đan được trên tay Diệp Bất Phàm, ngay lúc đó một cỗ dược hương tán loạn mà ra, Hắc Điều hô hấp dồn dập, ý thức của nó đối với kỳ đan kia vậy mà tự nhiên nảy sinh thêm khát.

"Đây tuyệt không phải phế đan như tên Đan Sư vô dụng kia nói, mặc dù độ tinh khiết không cao chỉ đạt đến sáu thành nhưng ở trên cấp độ hình như có điều không đúng!" Hắc Điều nói thầm, nước dãi bắt đầu chảy xuống, rất nhanh liền chui tọt qua nách Diệp Bất Phàm theo ống tay áo đi thẳng đến bàn tay phải.

Vừa tới gần, cỗ dược hương càng thêm nồng đậm, Hắc Điều co rúm hai chân nhấc mông hít vào liên tục mấy hơi khiến cho tâm thần lập tức ong ong chấn động, tuy nhiên nó không phải loài phi cầm dị điều tầm thường, biết có điều không ổn Hắc Điều dứt khoát cắn lưỡi, mượn con đau đi truy cầu thời gian thanh tĩnh:" Là đan dược chi phối tâm thần, dược tính cực cao!" Hắc Điều lăm lăm lại tiếp tục hít thêm mấy hơi.

"Sảng khoái! Ta cảm thấy nóng, muốn còi bỏ.. Không! Không! " Mặt Hắc Điều đỏ gay, mào nhỏ dựng thẳng liên tục co giật, sau đó bỗng nhiên nhấc chân điên loạn cào cào lên ngực nhỏ xuống mấy nhúm lông lớn:" Còi hết, còi hết a!"

"Đây là đan gì?" Hắc Điều bộ dáng vụng về dữ tợn, mãi đến một lúc tựa hồ không thể kiềm chế được, Hắc Điều ở trong ống tay áo Diệp Bất Phàm điên cuồng lăn lộn.

"Im lặng!" Diệp Bất Phàm cau gắt, một tay trực tiếp vỗ lên người Hắc Điều.

Hắc Điều hét thảm, miệng liên tục kêu:" Diệp Bất Phàm, Điều Gia hỏi ngươi, ngươi điều chế đan gì, tại sao ta hít vào liền phát cuồng như vậy? " Hắc Điều cổ họng khô khốc, trước mắt bắt đầu phát sinh ảo giác, mơ hồ nhìn thấy một đàn Khổng Tước cái đang xòe đuôi nhảy múa.

Diệp Bất Phàm vẻ mặt đã âm trầm đến cực hạn, cho rằng con chim kia đang cố tình chọc tức mình, lúc này hẳn hoàn toàn không có tâm trạng đùa giỡn, một tay dứt khoát thọc sâu vào ngực nắm lấy cổ Hắc Điều nhấc bổng kéo ra, chưa dừng lại ở đó còn liên tục nhét vào miệng Hắc Điều một mạch mấy viên kỳ đan, xong xuôi đỏ mắt gầm nhẹ:" Đan con mẹ ngươi! Cút!"

Thanh âm vừa rơi xuống, Hắc Điều cũng bị ném đến bãi đất trống bên cạnh, xong xuôi, Diệp Bất Phàm phui tay trở về động phủ của mình.

Hắc Điều như chim chết nằm trên mặt đất lăn lộn vô cùng chật vật, lúc này ảo giác càng nhiều, càng ngưng thực, nó nhìn thấy đàn Khổng Tước cái kia không những xòe đuôi khiêu vũ mà còn bắt đầu thoát y.

Cổ họng khô khốc, cả người tựa hồ rơi vào một vũng nham tương nóng bỏng, toàn thân Hắc Điều cứng đờ, thể nội cương khí như lưu tinh loạn vũ điên cuồng tàn phá:" Không!! Là Xuân Dược!" Hắc Điều hét thảm, ánh mắt mờ mịt vô thần.

Lúc này, đình Khâu Sơn bên trong Hạ Viện sơn môn thỉnh linh vang lên một tiếng điều minh thanh thúy, gần như ngay lập tức ánh mắt Hắc Điều sáng rực, hai mắt linh động xoay tròn, đầu nhỏ ngẩng cao, cả người cong lại run nhẹ mấy cái, rồi cuộc hướng địa phương phát ra tiếng điều minh cực tốc phóng đi.

Diệp Bất Phàm không biết chuyện này, sau khi trở lại động phủ thì ngây ngốc thêm mấy canh giờ nhắm nhá nốt cổ thất vọng đang lan tràn trong lòng, mất một lúc, Diệp Bất Phàm mở mắt, ánh mắt lạnh xuống, hai tay xiết chặt nhẹ giọng lẩm bầm:" Nhất định là tại con chim đó, lão tử từ nay cùng với tất cả loài phi cầm đều có thù!"

Lại hai canh giờ qua đi, Diệp Bất Phàm lật tới từng quyển đan phương, cố gắng nhồi nhét thật nhiều kiến thức vào đầu, một năm qua đều liên tục như vậy, đến nỗi Vạn Dược Đan Đồ giờ phút này hẳn đã cực kỳ thông thuộc, tuy nhiên Đan Tu thường sợ hãi quá trình ghi nhớ, cũng tương tự Linh Tu xem hấp nạp là khổ hình đáng sợ nhất.

Không biết bao lâu sau Diệp Bất Phàm mệt mỏi nhấc tay bóp trán, luôn tiện lừa đồng đan phương sang một bên, động phủ khép chặt hoàn toàn không có ánh sáng, cái nhìn tường đến đáng sợ này Diệp Bất Phàm đã khá quen thuộc, Diệp Bất Phàm thờ sâu.

Ngẫm lại thì mục đích hẳn bái vào Bát Cực Đạo Tông là vì truy cầu thực lực, đến sau cùng mới nhận ra bản thân tại con đường Tiên Đạo không có cơ duyên, Diệp Bất Phàm buộc phải chọn Đan Tu như một cách để cứu cánh.

Mặc dù hao tổn phần lớn thời gian trên đan phương được định, tuy nhiên Diệp Bất Phàm chưa bao giờ xem nhẹ Tu Linh, vậy cho nên trong vòng một năm ngắn ngủi bằng vào thiên phú tầm thường dưới ít ỏi hạ cấp đan dược phụ trợ Diệp Bất Phàm cũng thuận lợi đi đến Khí Huyết cảnh viên mãn, kém một chút nữa thôi, chỉ cần mở ra Ngưng Khí Đan Điền thì hẳn chính là Đan Linh Song Tu.

Ngưng Khí Đan Điền là cực hạn mong ước của Diệp Bất Phàm, một khắc khi Đan Điền mở ra đồng nghĩa trên Tu Tiên Lộ hoa đăng thấp sáng, Diệp Bất Phàm chưa bao giờ từ bỏ khát vọng, theo hần thì chỉ cần bản thân đi đến Đan Sư, luyện chế ra được Phá Cảnh Đan liền có thể lấy tài năng bù đắp cho thiên phú.

"Nếu đã bày ra hai con đường trước mặt tại sao ta lại không dám đi cả hai? Phải thử trùng kích Đan Điền xem cảm giác thế nào!" Diệp Bất Phàm hô hấp ngưng trọng, trong đầu thỉnh thoảng lóe lên suy nghĩ táo bạo kia.

Nói trùng kích Đan Điền nghe có vẻ dễ dàng nhưng trên thực tế khó khăn ngàn vạn, kẻ thiên phú không cao như hắn đã bị chú định Thiên Đạo xa lánh, thông thường Đan Điền vô cùng rắn chắc, để mở ra phải chịu đựng vô vàn thống khổ, vậy nên bắt buộc phải có một quả Đạo Tâm kiên định hơn người, thêm nữa quá trình này còn ẩn chứa rất nhiều hung hiểm, sai sót liền xem như thân tử mệnh tiêu.

Nghĩ là làm, Diệp Bất Phàm cắn răng, cố gắng nương tựa lại toàn bộ ghi chép bên trong môn Luyện Khí Công Pháp cơ sở mà ngày trước khi bá tông hắn được ban tặng.

Áo nghĩa của Luyện Khí Công Pháp chính là khiến cho linh hồn rơi vào một loại trạng thái du hư gọi là vong ngã, ở vong ngã trạng thái linh hồn dung hợp cùng thiên địa, đi cảm nhận sự tồn tại của thiên địa linh khí, tìm cách dẫn dắt linh khí tiến nhập thể nội mượn ngoại lực đó công kích, phá bỏ tấm màn ngăn Đan Điền.

Trong đầu Diệp Bất Phàm hiện lên một cái đồ án, chính là đồ án được vẽ lại bên trong Luyện Khí Công Pháp, nó có hình dạng một chiếc lá cây với dày đặc mạch văn mà điểm đầu điểm cuối mạch văn không được chú định rõ ràng, hiển nhiên muốn tìm hiểu phải sử dụng tư duy.

"Diệp Lục Đồ Đằng!" Diệp Bất Phàm ngưng thần đã tọa, hai mắt nhắm nghiền, trong cổ họng thỉnh thoảng vang lên thanh âm nhàn nhạt cũng không biết có phải chính miệng hắn vừa nói ra hay không.

Bước đầu tiên để mở Ngưng Khí Đan Điền là tìm hiểu lộ trình mạch văn trên Diệp Lục Đồ Đằng, Diệp Lục Đồ Đằng tựa hồ một con đường tồn tại đầy đủ điểm khởi đầu nơi kết thúc, quy tắc ẩn chứa bên trong mặc dù trước sau cố định nhưng mỗi người, ở mỗi thời khắc đều có một cách nhìn nhận khác biệt, mạch văn rối rắm hay đơn giản, lộ trình mạch văn dài hay ngắn đến cùng là do thiên phú quyết định.

Bất kỳ Linh Tu nào muốn mở ra Ngưng Khí Đan Điền đều phải đi qua một bước này, có lẽ bên trong cõi U Minh cổ tình đưa ra thử thách, tựa hồ muốn khai sáng cho nhân loại một thứ còn ẩn tàng nào đó.

Mạch văn trong đầu Diệp Bất Phàm hết một sợi chỉ rối, tinh thần tập trung cao độ, bỗng nhiên trước mặt Diệp Bất Phàm mơ hồ hiện ra một con đường, con đường này rất dài, uốn lượn trùng điệp, bốn bề khung cảnh đồng nhất một màu trắng tuyết trắng xoá, cỏ dại ven đường bị hàn thực xâm chiếm, lá cây cong xuống óng ánh như nước, thậm chí bầu trời bên trên cũng một màu trắng tinh lạnh lẽo, mặt trời màu bạc, lại có vô cùng vô tận hoa bồ công anh hóa bông tuyết theo gió phiêu diêu.

Mệnh mang bắt tận!

Diệp Bất Phàm rơi vào vong ngã, linh hồn hư du.

Trạng thái vong ngã kéo dài, Diệp Bất Phàm như một kẻ đắm mộng, trên con đường không điểm kết chậm rãi bộ hành, hắn cảm nhận được cái băng hàn tê tái, cảm nhận được một màu trắng tang tóc, cảm nhận được mùi vị hàn khí đậm đặc cắt vào da thịt.

Diệp Bất Phàm phảng phất quên đi khái niệm thời gian, không biết bao lâu sau sừng sững ở giữa con đường là một tảng đá đen cao lớn như bia mộ cắm chặt lên đại địa, bia đá tựa hồ trời sinh đã mang theo thâm trầm khí tức, càng tràn ngập cổ lão ý vị.

"Quen thuộc!" Diệp Bất Phàm mơ hồ.

Linh hồn Diệp Bất Phàm chăm chú quan sát, bốn bề bia đá hàn khí ngùn ngụt phun trào, tưởng chừng cực kỳ lạnh lẽo, bất quá, chạm tay mới thấy một luồng khí nóng kỳ dị trực tiếp đi xuyên vào cơ thể, cái chạm tay này mang lại cho Diệp Bất Phàm một cổ cảm xúc hết sức khó nói, tựa hồ hải từ chạm tay lên khuôn mặt mẫu thân, ấm áp mà thân thuộc, tương liên nhưng xa lạ.

Diệp Bất Phàm thở sâu, tinh thần tập trung quan sát tấm bia đá, giờ phút này bên trên bia đá bỗng nhiên hiện lên dày đặc mạch văn, giống hệt với mạch văn của Diệp Lục Đồ Đằng, tuy nhiên những mạch văn này lại tối giản hơn rất nhiều, tựa hồ một cái bản đồ ẩn chứa quy tắc.

Rất nhanh, Diệp Bất Phàm đã rõ ràng lộ trình, đại não bắt đầu ghi nhớ cùng suy diễn.

Lập tức trước mặt Diệp Bất Phàm, dưới đại địa, mặt đất băng hàn thỉnh thoảng nứt toác sau đó chậm rãi nhô lên, hiện hữu mơ hồ hàng vạn con đường lớn nhỏ, cắt ngang con đường mà hắn đang đứng, nhìn tổng thể thì đây chính là mô phỏng mạch văn trên Diệp Lục Đồ Đằng.

Diệp Bất Phàm tiếp tục thôi diễn, không vì sự việc phát sinh mà hốt hoảng, theo mạch văn tối giản trên bia đá Diệp Bất Phàm ần ần đã nhìn ra con đường thuộc về bản thân, con đường này hướng đông chạy dài, vòng qua một ngọn cao sơn, tận cùng là một gốc đại thụ cực kỳ to lớn, phảng phất muốn chống đỡ cả thiên địa, gốc cây đen nhánh im lìm như Định Hải Thần Châm, tán cây buông dài che kín mấy vạn dặm trời.

Thời khắc này tầm mắt Diệp Bất Phàm có thể xuyên thấu tinh không, nhìn được rõ ràng mọi chuyển biến của thiên địa, tại đó ngàn vạn đạo thiểm điện vận vào đầy trời du tẩu tựa hồ mang theo một loại quy tắc ước pháp vô hình mà hiện tại Diệp Bất Phàm còn chưa thể nào đi cảm nhận.

Sát na, trời đất lập tức nổ tung, thiên địa cộng minh thanh âm, trên cao Thiên Khí cuộn cuộn hoá thành một đầu Bồng Long gào thét lao xuống đỉnh đầu Diệp Bất Phàm dưới đất, Địa Khí trực tiếp thâm thấu, tiến nhập thể nội hần.

Linh khí nhập thể.

Diệp Bất Phàm biểu tình gấp gáp, linh khí theo hô hấp, theo 10 vạn 8 ngàn lỗ chân lông điên loạn tuần hoàn chảy xuôi trong kỳ kinh bát mạch, gần như ngay lập tức phía trước Đan Điền một mũi khoan linh khí lấy tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy trống rỗng thành hình, mũi khoan linh khí gào thét động đàng khí thể như muốn trực tiếp xé nát Đan Điền.

Diệp Bất Phàm miệng nhắm pháp ngôn, tay ấn pháp quyết, ý thức hần chủ động câu thông cùng mũi khoan linh khí, rất nhanh mũi khoan tiếp cận Đan Điền, đâm sâu vào bên trong, lúc này Đan Điền đại môn đóng chặt dưới tác động của ngoại lực bắt đầu có dấu hiệu phản kháng.

Một màn ánh sáng bàng bạc dâng lên cổ tình ngăn cản, hai bên khí thể như muốn lẫn nhau ăn tươi nuốt sống, lập tức một cổ đau đớn mãnh liệt dội đến đại não, vùng bụng quặn thắt, tựa hồ ngàn vạn mũi tên tê nhiên công kích, cổ đau đớn này khiến Diệp Bất Phàm toát mồ hôi lạnh.

Đại môn Đan Điền quả thực vô cùng rắn chắc, dưới mũi khoan linh khí điên cuồng công kích cũng không chút nào biểu hiện ra yếu thế, quá trình này kéo dài hơn mười hơi thở, đau đớn theo thời gian liên tục dâng lên lên, mãi một lúc sau tựa hồ đã đạt đến cực hạn chịu đựng Diệp Bất Phàm há miệng gào thét, gân xanh cuộn cuộn, hốc mắt phát hồng, khuôn mặt càng vận vào dữ tợn, mồ hôi đầm ướt y phục cả người như muốn nổ tung.

"Không thể!" Diệp Bất Phàm găm thét từ trong cổ họng, thanh âm lạnh lẽo nghe như tiếng dã thú thống khổ cuồng minh, hần quyết định ngừng lại, dù sao mục đích của hần lần này cũng chỉ là thăm dò nếm thử.

Theo Diệp Bất Phàm thu công mũi khoan linh khí tự động tán đi, thể nội linh khí biến mất vô tung vô ảnh, bất quá, vùng bụng vẫn âm ỉ đau nhức.

Diệp Bất Phàm thở ra một hơi dư khí, đưa tay vuốt xuống mồ hôi lạnh, bản thân hần biết quá trình Ngưng Khí khó khăn nhưng không ngờ lại khó khăn đến vậy, hần hoàn toàn không thể chịu đựng quá mười hơi thở, trong khi muốn mở ra Đan Điền thời gian cụ thể là bao lâu vẫn còn chưa xác định.

"Cũng đúng! Linh Tu là bên trong vạn người chọn một, nếu quá trình không ần chứa trùng điệp khó khăn thì thế gian này hần ai ai cũng đều là Tu Giả, làm gì còn có bá tánh phàm nhân!" Diệp Bất Phàm nói thầm.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hắc Điều làm ra tai họa lớn

Diệp Bất Phàm ngồi tại bên trong động phủ của mình nhắm mắt hồi tưởng lại quá trình Ngưng Khí mà đáy lòng vẫn còn phát lạnh.

Nửa canh giờ sau Diệp Bất Phàm quyết định rời đi động phủ tiến về Hạ Viện Nhiệm Vụ Đường, biết quá trình Ngưng Khí khó khăn tự thân không thể nào thực hiện, hần muốn tìm Nhiệm Vụ Đường trưởng lão báo danh tổng môn nhiệm vụ, mục đích cuối cùng là dùng điểm cống hiến đổi lấy Phá Cảnh Đan đan phương, nếu vẫn còn dư một ít sẽ hối đoái chút linh thạch, hơn nữa, đi hoàn thành tổng môn nhiệm vụ rất có khả năng sẽ phải hạ sơn, Diệp Bất Phàm muốn mượn nhờ lần này tiến nhập vào sâu Khâu Sơn sơn mạch, nghe đồn ở bên trong Khâu Sơn linh dược rất nhiều.

Thời điểm Diệp Bất Phàm mở ra cửa động phủ thì Hắc Điều cũng mang theo bộ dáng hốt hoảng quay về, đầu nó lại trọc thêm một mảng, toàn thân lông vũ xơ xác tựa hồ mới trải qua một trận kinh thiên chi chiến với đồng loại.

Hắc Điều nhìn Diệp Bất Phàm bằng ánh mắt cầu khẩn, ánh mắt này khác xa dĩ vãng, là hoảng sợ là bất lực lại mang theo một chút khoái ý nhàn nhạt, Hắc Điều chui tọt vào ống tay áo Diệp Bất Phàm ở bên trong không ngừng run rẩy, thanh âm the thé:"Diệp tử cứu ta!".

"Chuyện gì?" Diệp Bất Phàm biểu tình chán ghét, đối với con chim này càng không có tâm ý giao lưu, bất quá, từ sau khi Diệp Bất Phàm cứu sống nó bên trong Hóa Trì Khâu Sơn thì Hắc Điều trước sau như một, luôn miệng muốn nhận hần làm lão bằng hữu.

Ban đầu đối với một con chim nhỏ biết nói chuyện Diệp Bất Phàm cũng hết sức hiếu kỳ, nhưng qua một tháng tiếp cận, Hắc Điều mang lại cho hần không ít rắc rối, lần gần nhất lên lút trộm hơn ba trăm cái nội y của Hạ Viện nữ tu đem treo phía trước động phủ, chuyện này khiến cho Diệp Bất Phàm suýt chút nữa thanh danh mất sạch thậm chí hần còn bị tổng giam vào nhà lao Hạ Viện với cái biệt danh Dâm Tặc Cuồng Ma, may mắn là sau khi Dâm Tặc Cuồng Ma thụ án thì ở bên trong Hạ Viện chuyện nữ tu bị trộm nội y vẫn liên tục tiếp diễn, không những vậy số lượng càng lúc càng nhiều.

Hạ Viện đệ tử buộc phải kiến lập một đội ngũ chuyên rình bắt tên dâm tặc bí ẩn kia nhưng dâm tặc không thấy đâu mà nội y nữ tu vẫn không cánh mà bay, cuối cùng cao tăng Hạ Viện phải ra mặt bày biện đủ loại trận pháp can thiệp thì nạn trộm nội y mới triệt để chấm dứt.

Thời gian đó chủ đề nội y, chuyện về tên Dâm Tặc Cuồng ma tạo nên oanh động dữ dội hóa thành một loại tồn ngôn tựa hồ thâm cung bí sử.

Diệp Bất Phàm rốt cuộc được thả, Hạ Viện cũng đền bù thanh danh cho hắn không ít linh thạch linh dược, mãi cho đến đoạn thời gian sau này khi nhìn thấy trên tổ Hắc Điều là những mảnh nội y tam giác, rực rỡ màu sắc xanh, đỏ, tím, vàng thì Diệp Bất Phàm mới rung động mình bạch.

Trước sau không ai vu oan giá họa cho hắn mà bản thân hắn đang nuôi trộm ở trong nhà, tuy là như vậy Diệp Bất Phàm cũng không dám tố giác, bởi lẽ ai lại đi tin chuyện một con chim có thú vui ăn cắp nội y? Thậm chí người ta còn dễ dàng suy diễn: Chủ nhân con chim kia là một tên bệnh hoạn, chuyên huấn luyện thú sủng đi làm loại chuyện đồi bại.

Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên hàn mang, biết có điều không ổn liền nắm lấy cổ Hắc Điều, nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói lạnh băng: " Lại có chuyện gì? Ngươi lại đi trộm nội y nữ tu?"

" Không phải! Tất cả là tại ngươi, tên khốn kiếp ngươi vậy mà luyện chế ra Xuân Dược còn dám ép Điều Gia ăn Xuân Dược, tai họa từ ngươi mà ra! " Bị Diệp Bất Phàm nắm chặt cổ, Hắc Điều liên tục giãy dụa.

Ngay lúc này chân trời phía xa bỗng nhiên có một đạo thiểm điện xé không tiếp địa, lôi quang động đặng, lại một thanh âm rỗng giân mang theo mãnh liệt uy nghiêm từ bốn phương tám hướng nổ tung: " Con chim quý, bốn tọa phải bóp chết ngươi!".

Thanh âm vừa rơi xuống không khí lập tức liền trở nên ngưng trọng, một cỗ uy áp vô hình từ trên bầu trời Hạ Viện ngang nhiên giáng lâm, sau đó một đạo cầu vồng hướng bên này Luyện Dược Đường phi tốc tiếp cận.

Bởi Bát Cực Đạo Tông khai môn trên thế núi, toàn bộ kiến trúc cũng từ vách núi đào ra, ngay cả hơn ba vạn cái động phủ cũng hình thành theo cách tương tự cho nên một khắc khi thanh âm rung trời nổ tung, tại Luyện Dược Đường hai ngàn động phủ san sát có không ít người nghe thấy, những người này đồng dạng cảm nhận được một vị đại nhân vật đang phân nộ giáng lâm.

" Không phải tìm ta! Chắc chắn không phải ".

" Ta bế quan nghiên cứu đan phương đã nửa tháng nay...".

" Là kẻ nào làm ra đại sự? Phải ra xem mới được!".

Chúng đệ tử Luyện Dược Đường đều ôm tâm lý tò mò, càng nắm chắc đối phương đến tuyệt đối không phải tìm mình vậy cho nên có hơn trăm kẻ bạo gan lập tức mở cửa động phủ bước ra nghe ngóng.

Đạo cầu vồng này hướng vị trí động phủ của Diệp Bất Phàm hoành không mà đến, tốc độ nhanh chóng siêu việt bốn lời, uy áp kinh tâm động phách càng là trong sát na giáng lâm khiến cho đầy trời là thanh âm vu vu chấn động, đạo cầu vồng ngừng lại ở giữa hư vô, khi hào quang tán đi có thể nhìn thấy một vị trung niên nhân sĩ thân mặc tử kim đạo bào, hân khí thể như hồng, khuôn mặt đen sạm phong trần cương nghị càng biểu hiện ra tôn nghiêm khó tả, trung niên hình thể cao lớn, uy áp tự thân lan tràn vậy mà huyền hóa một đầu Du Long tại bên trên cơ thể lạng lẹ xoay tròn.

Trung niên nhân đứng phía trước động phủ của Diệp Bất Phàm, khuôn mặt lạnh băng không mang theo chút nào biểu cảm, thậm chí trong ánh mắt còn hiện lên nhàn nhạt sát khí, trung niên nhân mở miệng, thanh âm rền vang như sấm: " Con chim kia đâu? Giao nó ra cho ta!".

Diệp Bất Phàm nội tâm run rẩy, thanh âm này đi vào đầu tựa hồ thiên lôi chớp động, đứng trước trung niên nhân hắn có loại cảm giác bản thân nhỏ yếu không khác gì sâu kiến, chỉ cần một cái ý niệm tùy tiện của đối phương cũng đủ khiến cho hắn hồn phi phách tán, đây chính là sự chênh lệch lớn lao trên cấp độ sinh mệnh, trung niên nam tử tu vi không biết, tuy nhiên tuyệt đối không ở dưới Kim Đan cảnh.

" Là Trường Đường Chủ! " Một tên Luyện Dược Đường đệ tử nhìn thấy trung niên nhân thì không khỏi chấn kinh, lạc giọng hô lớn.

" Trường Đường Chủ nào? Có phải Trường Đường Chủ của Pháp Binh Đường?" Đồng học sát vách động phủ nghe vậy cũng giật mình, kinh nghi hỏi.

" Đứng rồi! Là ngài ấy!" Tên kia gật đầu nhỏ giọng đáp, trong thanh âm hàm chứa đầy đủ sự tôn kính, tôn kính này không có chút nào giả tạo mà là một loại sùng bái thật tâm đến từ phê phủ, hẳn đối với trung niên nhân Trường Đường Chủ hiển nhiên có nhận thức, hơn nữa còn nhận thức khá sâu.

Vào mấy năm trước một lần xuống núi hoàn thành nhiệm vụ tông môn, nhóm của hắn có hơn 30 tên đệ tử Luyện Dược Đường dưới sự bảo vệ của người hộ đạo tu vi Trúc Cơ viên mãn tại bên trong chỗ sâu Khâu Sơn son mạch không may gặp phải Kết Đan Thủ Vương, nếu không có Trường Đường Chủ kịp thời tiếp viện thì có lẽ hắn cùng đồng bạn giờ phút này đã mồ yên xanh cỏ.

Vị Trường Đường Chủ trong mắt hắn cũng như đám thâm niên đệ tử là một người tương đối điềm đạm, tính cách hướng nội, thông thường triệt để thu liễm rất ít khi bộc phát, mặc dù tu vi cao thâm, địa vị càng hết sức siêu nhiên, bất quá, tại toàn bộ Hạ Viện chưa một lần ngoại phóng uy quyền, nhưng lần này có vẻ không đúng, nhận thức của hắn ần ần cũng bị đánh tan.

" Tên kia là ai lại to gan chọc giận Trường Đường Chủ?".

" Hắn có lẽ là tân sinh đệ tử, tên này muốn chết a!".

" Ta biết! Hắn tên gọi Diệp Bất Phàm, tân sinh Luyện Dược Đường, mới đi vào Luyện Dược Đường gần một năm, nghe đồn trên Đan Tu rất có thiên phú, tuy đi sau nhưng đã vượt trước đám người chúng ta trở thành một tên Đan Đồ cao cấp".

" Hắc Hắc! Các ngươi quên Dâm Tặc Cuồng Ma rồi sao? ".

" Dâm Tặc Cuồng Ma? Là hán?".

" Nói vậy không đúng, hán chỉ là kẻ bị hàm oan, nhưng mấy tháng trước bên trong vụ án nội y cũng vô tình mà trở nên rất có danh khí ".

Tại mấy trăm động phủ lân cận thanh âm nghị luận quanh quẩn, đám người này khi nhìn thấy Trường Đường Chủ mang theo bộ mặt hung thần ác sát đích thân giá lâm thì vô cùng kinh sợ, nhưng đồng dạng đối với Diệp Bất Phàm cũng đáng lên không nhỏ hiếu kỳ.

Diệp Bất Phàm cảm nhận được sát khí trong mắt đối phương thì trái tim gia tốc nhảy dựng mấy cái, hán rõ ràng lần này Hắc Điều đã làm ra tai họa không nhỏ, mà bản thân khi đứng trước một vị Đường Chủ khủng bố như vậy quả lắm cũng chỉ là a miê a cầu, hiển nhiên không giải quyết được vấn đề, Diệp Bất Phàm nuốt vào mấy hơi khí lạnh, đại não nhanh chóng chuyển động tìm cách ứng biến, bất quá, trước sau hán vẫn không tài nào nghĩ ra con chim kia làm đến loại chuyện thương thiên hại lý gì để cho đối phương phải truy sát tận cửa.

Diệp Bất Phàm không đáp, ánh mắt mang theo thành thật hướng Trường Đường Chủ nhìn tới, vẻ mặt càng hiện lên biểu tình vô tội, hiện tại hán chỉ có một cách là nương theo ánh mắt, nương theo cảm xúc của đối phương để mà nói chuyện.

Diệp Bất Phàm trầm mặc lắng nghe tiếng nghị luận xung quanh, trên thần sắc biểu hiện ra một chút mông lung khó hiểu, như muốn nói cho đối phương: Ta hoàn toàn không rõ chuyện gì, cũng không hề có con chim mà ngài cần tìm!".

" Nhưng thực sự ta có con một con chim khôn kiếp chuyên đi gây chuyện! " Diệp Bất Phàm nội tâm âm thầm kêu khổ.

" Đối phương tìm đến đây chứng tỏ đã nhìn ra được cái gì đó, hơn nữa Kim Đan cường giả không ai là người tùy tiện, nếu để hán phát hiện ta nói dối sẽ lớn chuyện, chẳng thà đồ hết tội lỗi lên đầu con chim kia..Hừ! Làm như vậy không sai, ta với nó dù sao cũng không phải là bằng hữu, còn hứa với lòng từ nay kết thù cùng toàn bộ phi cầm trong thiên hạ!" Diệp Bất Phàm hừ lạnh, hai bàn tay xiết chặt làm ra quyết định.

Mọi chuyện nói thì dài dòng nhưng diễn biến trong khoảng thời gian rất ngắn, đại não Diệp Bất Phàm chuyển động cực nhanh, từ khi Trường Đường Chủ mở lời cho đến khi hán làm ra quyết định tố giác Hắc Điều chỉ phát sinh trong vòng mấy cái hô hấp.

Khi một lần nữa Diệp Bất Phàm nhìn đến Trường Đường Chủ, nhìn thấy biểu cảm đang từ tức giận chuyển dần sang âm trầm mới hốt hoảng chấp tay ôm quyền, thanh âm nhàn nhạt rất có cốt cách:" Đệ tử mặc dù chưa hiểu Đường Chủ đến đây vì chuyện gì, tuy nhiên được nghênh giá là điều vinh hạnh trong đời!".

Ngưng một chút, Diệp Bất Phàm cúi đầu càng sâu, ánh mắt tóe lên hàn mang diu diu, thanh âm đồng thời biến trong trẻo:" Đệ tử quả thực có một con chim nhỏ, nó là ngày trước khi đệ tử hạ sơn cứu được từ bên trong Hỏa Trì Khâu Sơn, đến nay vì tưởng nhớ mà luôn theo bên người, con chim này cốt cách ngu dốt, tựa hồ sinh ra đã bị phụ mẫu vứt bỏ không dạy dỗ, đệ tử hao tâm khổ tứ nhưng cũng đánh bắt được!".

" Con chim đó ở đâu? Giao ra đây, ta tha cho ngươi tội không quản được súc sinh!" Trường Đường Chủ quét mắt nhìn Diệp Bất Phàm, lời nói đã bày tỏ thái độ:"Đối với ngươi ta sẽ không truy cứu".

Diệp Bất Phàm mừng rỡ, da mặt giãn ra, khi hán chuẩn bị nhấc tay nắm đầu Hắc Điều từ trong ngực thì bên tai thỉnh thoảng vang lên thanh âm the thé:" Tiểu Diệp tử! Ủng công ta coi ngươi là bằng hữu! Ngươi! Ngươi vậy mà muốn bán đứng Điều Gia?".

" Con mẹ ngươi chim! Ai muốn cùng ngươi làm bằng hữu? Gây họa không chịu gánh còn muốn kéo ta chết chung.." Diệp Bất Phàm nghe vậy thì liên tục hấp khí, hán muốn đâm chết con chim chết đâm này.

" Nói cho ngươi biết Điều Gia vừa đi cường hiếp một đầu Thái Phượng cái, chính là thú sùng của tên mặt đen này, tuy nhiên ta làm như vậy cũng là vì ngươi bắt Điều Gia ăn Xuân Dục, ở đây tội trạng tất cả là do ngươi tạo ra, tiểu tử đừng mơ bán đứng Điều Gia! " Hắc Điều tựa hồ đọc được suy nghĩ trong lòng Diệp Bất Phàm mà liên tục lớn tiếng dọa dẫm.

" Ai làm chứng cho ngươi là ta bắt ngươi ăn Xuân Dục?" Đáy lòng Diệp Bất Phàm lộp bộp mấy cái, hán không biết quái đản mà lúc trước bản thân luyện chế có thực là Xuân Dục hay không, tuy nhiên bản tính Diệp Bất Phàm trước nay luôn cẩn trọng, như lời cha hán dạy: "Hành sự cẩn tắc vô áy náy" Nghĩ vậy Diệp Bất Phàm mới cúi đầu hướng Hắc Điều nhỏ giọng thăm dò.

" Dục tính vẫn còn tồn đọng, hơn nữa ngươi cho Điều Gia nuốt bảy viên, ta nhổ ra hết ba viên rồi, ngươi tưởng chỉ mình ngươi biết " Cẩn tắc vô áy náy thôi sao?" Ngươi thử dùng đầu nghĩ xem tên mặt đen kia sẽ tin ai? Một con chim nhỏ vô tội hay là một tên lưu manh bán bạn? Không chừng khi ta mở miệng hán còn mừng rỡ mà đem ta về thu làm thú sùng cũng nên!" Hắc Điều bất mãn đáp.

Diệp Bất Phàm nghe vậy thì da mặt lập tức tái nhợt như kẻ đi bộ đâm phải phân, trong lòng càng đáng chất cực kỳ, thâm mắng:" Con mẹ nó! Ta thực sự không khôn hơn một con chim? Nó ăn Xuân Dục chơi sướng thân lại để một mình ta gánh họa?".

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Trường Đường Chủ đến nhà hỏi tội

Diệp Bất Phàm có loại cảm xúc muốn khóc, không hơn một con chim cũng thôi đi, đằng này lại bị nó kéo vào rắc rối ở trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, bởi lẽ Đan Tu bị xiềng xích bởi ba đại cấm kỵ mà điều chế cấm được là một trong số đó, Diệp Bất Phàm đối với Hắc Điều nội tâm dâng lên nồng đậm chán ghét.

Nhân châu xoay động, Diệp Bất Phàm cẩn thận quan sát từng chút biểu cảm trên thần sắc Trường Đường Chủ, lại hướng Trường Đường Chủ ôm quyền thật sâu, cung kính lên tiếng: "Đường Chủ giá lâm mang theo kinh thiên uy thế thực sự khiến cho đệ tử khiếp sợ càng được mở rộng tầm mắt, bất quá, đệ tử trước sau vẫn chưa hiểu con chim kia làm ra chuyện gì để cho Đường Chủ phải tức giận?"

Về mặt Trường Đường Chủ thoáng tái đi, ánh mắt càng âm trầm xuống, khi nhìn đến biểu cảm này nội tâm Diệp Bất Phàm cực kỳ xoắn xuýt: "Là hắn đang tức giận hay có chuyện gì khó nói? Hắn là chuyện khó nói đi, việc chim của ta cưỡng hiếp chim của hắn đã rơi ở trên vấn đề tế nhị, hơn nữa quanh đây có đến mấy trăm tên nhiều chuyện đang nhìn vào, mà vị Đường Chủ này mặc dù là đại nam nhân đỉnh thiên lập địa nhưng tựa hồ da mặt có chút mỏng, cũng tuyệt đối không phải hạng người vô pháp vô thiên đi!"

Nghĩ vậy Diệp Bất Phàm liền an tâm, lá gan cũng lớn thêm một chút, tuy tư thế khúm núm vẫn còn nhưng thanh âm tuyệt đối trở nên mạch lạc có hồn: "Con chim này của đệ tử ngu dốt trên tư duy, tuy nhiên cũng không phải loại ham thích phá phách, bất quá, nếu nó có lỡ cán phá linh điền hay ăn mất mấy viên linh dược của Đường Chủ còn mong Đường Chủ rộng lượng không chấp nhặt!" Nói xong, hướng Trường Đường chủ ôm quyền thật sâu.

Vừa nghe đến đây về mặt Trường Đường Chủ càng biến xấu, mi mắt nhú lại mấy lần sau đó thỉnh thoảng nhấc tay.

Diệp Bất Phàm thấy vậy thì hô hấp dồn dập, đoán chừng đối phương sẽ động thủ, trong lòng dâng lên mãnh liệt bất an, thầm nói: "Chẳng lẽ ta đoán sai? Nếu vậy tên Đường Chủ này cũng quá nhỏ nhặt đi " Diệp Bất Phàm xoắn xuýt đến cực hạn nhưng vẫn hướng Trường Đường Chủ biểu hiện ra bộ dáng thấy chết không sờn, thanh âm bằng lãnh gần như là gào thét ở trong cổ họng: "Ngài là Đường Chủ cao quý, nếu động thủ ở đây với một tên Đan Đồ e rằng sẽ mất sạch thanh danh, hơn nữa đệ tử trước sau vô tội, còn mong Đường Chủ xem xét đi!"

Trường Đường Chủ hừ lạnh, trên bàn tay hắn không biết từ lúc nào trống rỗng xuất hiện một đầu Thái Phượng, đầu Thái Phượng này là giống cái, màu sắc hết sức sặc sỡ toàn thân càng tản mát ra một cỗ cao quý khí tức của loài Phượng Trung Chi Điều, tuy nhiên lông vũ khắp nơi xơ xác đến thâm thương, chiếc mỏ nhỏ vốn xinh đẹp trở nên tím tái, hình như còn có máu tươi rỉ xuống, thậm chí lông đuôi cũng rụng đi mấy cọng, Thái Phượng nằm trên tay Trường Đường chủ, hai mắt không mở, gần như thoi thóp.

Diệp Bất Phàm nhảy dựng, hắn đối với Hắc Điều đã từ chán ghét chuyển sang sợ hãi, có loại cảm xúc muốn chửi mẹ: "Con mẹ nó! Phải như thế nào thì đầu Thái Phượng kia mới thành ra bộ dáng khủng khiếp như vậy? " Trong đầu Diệp Bất Phàm thỉnh thoảng hiện lên hình ảnh Hắc Điều với bộ mặt dâm tặc cùng cái đầu trụi lủi, trên thân mặc một chiếc áo màu mè may từ nội y nữ tu đang điên cuồng hành hạ Thái Phượng.

Nhất thời miệng đắng lưỡi khô, càng không biết nên phản trần thế nào cho phải, Diệp Bất Phàm hít vào mấy hơi khí lạnh sau đó về mặt chùng xuống lại quét mắt hướng Trường Đường Chủ khi nhìn thấy ánh mắt đối phương cũng đang ghim chặt trên người mình thì trái tim nhảy lên mấy cái.

"Đường Chủ! Đệ tử đã rõ ràng, con chim này của ta vừa ngu dốt vừa nóng tính, có lẽ nó cùng với chim của ngài phát sinh xích mích dẫn đến xung đột, cũng như thiếu niên bốc đồng, loại chuyện như vậy khó tránh!" Diệp Bất Phàm về mặt trầm xuống, ánh mắt hiện lên đồng cảm sâu sắc.

Thời điểm này Hắc Điều ở bên trong ngực Diệp Bất Phàm đã chửi loạn: "Con mẹ ngươi Diệp tử.. Ta phải ản ản.. Điều Gia nhất định nằm gai nếm mật!" Nói xong rúc sâu vào nách Diệp Bất Phàm run rẩy.

Trường Đường Chủ về mặt lạnh băng, sát khí trong mắt một lần nữa đốt lên nhẹ nhàng lưu chuyển: "Ngươi không phân biệt được đâu là chim đực, đâu là chim cái sao? " Trường Đường Chủ lớn giọng quát, thanh âm như sấm nổ quanh quần bầu trời Luyện Dược Đường.

Diệp Bất Phàm trái tim run rẩy, nhưng ngoài mặt vẫn biểu hiện ra vẻ vô tội, thầm nghĩ: "Đã leo lên lưng hổ, phải cười, tới đâu thì tới, hắn nhất định sẽ không động thủ với ta, quá lắm là trách phạt vẫn còn hơn phạm vào Đan Tu đại cấm".

"Chẳng lẽ nào chim của ta cũng là chim cái!" Diệp Bất Phàm nhỏ giọng lầm bầm, thanh âm trong trẻo vừa đủ để cho Trường Đường Chủ cùng đám Đan Đồ sát vách nghe thấy.

Đám người ở đây trước sau đều không thể nào nhìn ra mấu chốt câu chuyện, chỉ là đối với Diệp Bất Phàm có chút chịu phục, hắn tại trước mặt một vị Đường Chủ lại thẳng thắn nói chuyện được lâu đến như vậy, đối lại bất kỳ ai trong bọn họ chỉ sợ từ sớm đã sồn ra quần, mọi người đồng dạng giữ im lặng nghiêm túc quan khán khiến cho không khí vô hình lắng đọng xuống.

"Ngươi còn giả ngốc?" Trường Đường Chủ phát điên, hắn thừa biết tên Đan Đồ trước mặt là kẻ khôn lanh, chỉ sợ từ trước đã hiểu ra vấn đề nhưng lại muốn dắt hắn đi vòng vèo, bất quá, đặc thù địa vị khiến cho hắn phải triệt để kiềm chế, hơn nữa chuyện này nếu muốn truy cứu đến cùng thì tội trạng cũng không biết phải phân xử thế nào cho đúng, bản thân hắn đối với thú sùng hết sức nâng niu, vì nâng niu mà chịu đựng đả kích to lớn, không có chỗ phát tiết phải tìm đến đây hỏi tội.

Sống gần trăm năm chuyện gì hắn chưa gặp qua, với địa vị của hắn chuyện gì là không thể giải quyết? Thế nhưng chuyện này trước sau khiến cho hắn rất đau đầu, chỉ cần sơ sẩy một chút đều có thể ảnh hưởng đến hình tượng mà bấy lâu nay cố công xây dựng, bỏ qua cũng được nhưng bản tâm lại không cho phép, đối với Thái Phượng hắn yêu quý gần như là tính mệnh của mình.

Trường Đường Chủ nội tâm vận vẹo bao nhiêu thì Diệp Bất Phàm cũng xoắn xuýt bấy nhiêu: "Nếu như hắn phát điên mà đánh ta một chưởng thì tiêu đời!"

Phải làm thế nào đây?"

"Chim của người làm nhục thú sủng Thái Phụng của bốn tọa, người giao nó ra đây!" Trường Đường Chủ cắn răng nuốt xuống bạo khí, thanh âm trầm trầm, hẳn không biết phải gọi loại chuyện giữa hai con chim, một đực, một cái là gì cho đúng, chỉ thấy "Làm nhục" Có lẽ chuẩn xác nhất.

"Làm nhục? Thì ra là như vậy! Ta cứ tưởng chuyện gì to tát lắm, chim thì đâu có tư duy, bản năng a! Động dục thì giao phối thôi, ai lại đi quy tội cho một con chim?" Có tên Đan Đồ kinh ngạc thốt lên.

"Đúng vậy! Tuy nhiên chim tên kia có lẽ hơi bạo ngược, làm thế nào mà Thái Phụng của Trường Đường Chủ triệt khí thôi thóp như vậy?" Đồng bạn sát vách bồi vào một câu.

Chúng nhân lại trầm ngâm quan sát.

"A! Bây giờ đệ tử mới hiểu, thì ra chim của đệ tử vẫn là giống đực!" Diệp Bất Phàm ánh mắt sáng lên, thở ra một hơi thật dài như trút bỏ đi gánh nặng.

"Đệ tử muốn hỏi thú sủng của Đường Chủ phải chăng trong chuyện kia là cam tâm tình nguyện?" Diệp Bất Phàm nghiêm túc nhìn đầu Thái Phụng đang thoi thóp trên tay Trường Đường Chủ lớn giọng hỏi.

Thanh âm vừa xuống đám Đan Đồ xung quanh liền phì cười.

"Nếu không tự nguyện thì khi Hắc Điều tấn công nó phải chống trả hoặc bỏ chạy, nhìn Thái Phụng này hẳn là Linh Thú, tu vi cũng không ở dưới Khí Huyết trung kỳ, làm sao chim của đệ tử có thể đơn giản làm nhục được.. Thực sự thì Hắc Điều cũng rất đáng thương, từ nhỏ không được phụ mẫu bảo bọc, cho nên ở trên chuyện sinh lý không nhìn rõ giới hạn, tuy nhiên đệ tử cam đoan nó tuyệt đối không thể làm ra loại chuyện bại hoại như vậy! "

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe tinh mang, thanh âm vang dội, nghĩa khí trùng thiên, hẳn cũng muốn thể hiện cho Trường Đường Chủ biết mình là người quý sủng vật như tính mệnh.

Ngưng một chút mới luôn tay vào ngực, nhẹ nhàng ôm Hắc Điều ra ngoài, liên tục vuốt ve cảm thán." Thì ra người cũng bị giật xuống một nhúm lông đầu, thật tội nghiệp!".

Hắc Điều vốn quý quyết, tại thời điểm Diệp Bất Phàm kéo nó ra ngoài Hắc Điều hoàn toàn hợp tác, miệng nhỏ rên lên mấy tiếng thảm thương, hai mắt càng là nhắm chặt, cả người tựa hồ vô lực sắp chết, trong lòng đối với Diệp Bất Phàm đã rất chịu phục, ần ần còn mang theo một chút sùng kính khó hiểu, thực vậy, Hắc Điều không rõ ràng mình từ đâu sinh ra, tại bên trong Hóa Tri Khâu Sơn trải qua gian nan sinh tồn cho nên đối với nhân loại không có nhiều nhận thức, chỉ biết Diệp Bất Phàm cứu nó, đối với nó mặc dù không ưa thích nhưng cũng chưa bao giờ có tâm làm hại.

Trường Đường Chủ nhìn thấy Hắc Điều thì khuôn mặt trầm xuống, rõ ràng là con chim này rồi, khí tức nó lưu lại trên người Thái Phụng cũng không sai vào đâu được, bất quá, bộ dáng nó tại sao lại thế thảm đến vậy?.

Hắc Điều khó khăn mở mắt, ánh mắt mang theo mê lương nhìn ngó xung quanh, khi nhìn đến Thái Phụng thì bỗng nhiên rụt cổ, lại gào lên một tiếng rất thảm, tựa hồ muốn nói cho chúng nhân ở đây:" Nó mới là kẻ làm nhục ta!".

Diệp Bất Phàm đỡ khóc đỡ cười, biết Hắc Điều là con chim quý, nhưng không ngờ ở trên diễn xuất lại tốt đến vậy, đối với bản thân hẳn càng phối hợp hết sức ăn ý.

"Đường Chủ a! Chuyện này người tính sao? Chim của đệ tử tuyệt đối thảm hơn chim của ngài, có lẽ dưới thực lực yếu nhược vì mạng sống mà chống trả, nó xưa nay hiền lành thậm chí còn có căn tu, thông thường chỉ ăn rau cỏ, không động đến côn trùng!" Diệp Bất Phàm thanh âm ní non, trong mắt vậy mà mờ mờ hơi nước.

Hắc Điều nghe vậy thì co giật mấy cái, lông vũ xù lên, liên tục kêu rên, trong lòng thầm chửi Diệp Bất Phàm vô si.

"Chẳng lẽ thực như hắn nói? Là Thái Phụng của ta động dục? Con chim đen kia chống trả khiến cho hai bên lưỡng bại câu thương?" Trường Đường Chủ vuốt trán mấy lần, cảm thấy ở trong chuyện này bản thân đã bất lực, cơ bản là hẳn không nhìn được diễn biến, hơn nữa Thái Phụng là loài chim thì làm sao biết nói? Hắn chỉ nhìn khí tức của Hắc Điều lưu lại trên thân Thái Phụng mà tìm đến.

Nghĩ vậy Trường Đường Chủ liền lườm thú sủng của mình, cho rằng về sau nhất định phải quản giáo thật tốt, Trường Đường Chủ đằng hắng, khuôn mặt đen sạm cố tình nặn ra một nụ cười hòa ái, giọng nói thêm chút ôn nhu." Chuyện này là bốn tọa muốn tìm hiểu kỹ càng, nếu nguyên nhân là do Thái Phụng ta sẽ quản giáo, bất quá, đôi bên đều thương tổn, mọi chuyện bỏ qua, người thấy thế nào?" Trường Đường Chủ liếc mắt nhìn Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm thở sâu, trong lòng như trút được tảng đá nặng, nhưng vẫn rõ ràng bản thân đang diễn kịch, buộc phải diễn xuất tới cùng, về mặt hẳn lúc này bình lặng như nước, ánh mắt xót xa nhìn Hắc Điều sắp chết trên tay." Chuyện riêng của loài chim, nhân loại chúng ta không nên can dự, ở đâu cũng vậy, hoàn cảnh nào cũng vậy, thực lực vi tôn, chim của đệ tử yếu nhược đành chấp nhận!".

Trường Đường Chủ vừa ý gật đầu, đối với thiếu niên trước mặt rất có thiện cảm, hẳn nhìn như thiếu niên vô si nhưng thực tế là loại người cốt khí, cần cứng rắn sẽ cứng rắn, khi cần mềm dẻo sẽ mềm dẻo, theo Trường Đường Chủ nhận xét: Nếu đã là người nuôi chim, yêu chim hơn tính mạng thì tính cách cùng hẳn nhất định phải có điểm tương đồng.

Trường Đường Chủ ở bên trong Bát Cực Đạo Tông mấy chục năm chưa gặp qua người nào lấy nuôi chim làm sở thích, hôm nay gặp được Diệp Bất Phàm, thấy đối phương vì thú sủng mà rơi lệ tự nhiên sinh ra đồng cảm, trước khi rời đi còn nhìn Diệp Bất Phàm một cái thật sâu.

Lúc này ở căn động phủ hoành tráng phía trên cùng bên trong trung tâm kiến trúc Luyện Dược Đường, một cái ánh mắt hạ hê nhìn xuống, khi thấy Trường Đường Chủ rời đi mới vuốt râu cười lớn:" Hắc Hắc! Trường Thi a, Trường Thi! Người già đầu lại để một tên nhóc con qua mặt..".

Người kia là Đường Chủ Luyện Dược Đường Thâm Thế Thiên, một thân đạo bào trắng tinh như tuyết, râu tóc cùng màu trắng bạc, khí tức hết sức tiên phong đạo cốt, nhìn như một lão nhân hiền lành.

Ánh mắt Thâm Đường Chủ nhìn xuyên qua lớp mây mù Khâu Sơn, nhìn Diệp Bất Phàm bước vào động phủ, bất giác nhếch môi cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hạ sơn thi hành tông môn nhiệm vụ

Diệp Bất Phàm đi vào động phủ, trừng mắt nhìn Hắc Điều một cái, bản thân hắn đối với con chim này đã không còn ngôn từ gì để nói, cảm giác tai qua nạn khỏi, Diệp Bất Phàm vội vàng thở sâu, sau chuyện vừa rồi hắn đối với Hắc Điều càng thêm đề phòng, Diệp Bất Phàm e sợ có ngày chính mình sẽ thực sự bị nó chơi chết.

Hắc Điều trừng mắt đáp trả, nó thủy chung luôn cho rằng mọi chuyện bắt đầu từ Diệp Bất Phàm mà phát sinh, bản thân đương nhiên cũng là bị hại, Hắc Điều nhảy lên tỏ vẻ kéo mạnh tam giác nội y quần lên người, hai mắt lim dim, được lực Xuân Dược tiêu tán khiến cho Hắc Điều giờ phút này có loại cảm giác buồn ngủ đến cực hạn.

Nhìn thấy Hắc Điều ngủ say, Diệp Bất Phàm mới nhẹ nhàng rời đi động phủ, không phải hắn quan tâm, đợi cho đối phương ngon giấc mà sợ Hắc Điều sẽ đi theo gây họa.

Bước ra bên ngoài cũng là giữa trưa, ngay phía trước động phủ tầm trăm bước chân là vực thẳm sâu hun hút, vực thẳm bị một bức tường thành cao hơn ba trượng che khuất, tường thành hướng từ lưng chừng, bao quanh ngọn Khâu Sơn chạy dọc lên đỉnh núi tạo thành quần thể kiến trúc Bát Cực Đạo Tông. Hạ Viện nằm ở lưng chừng ngay vị trí nơi Diệp Bất Phàm đang đặt chân, được phân chia thành bốn khu riêng biệt là Luyện Dược Đường, Pháp Binh Đường, Cổ Linh Đường cùng Trận Hình Đường.

Đỉnh Khâu Sơn là nơi Thượng Viện tọa lạc, một tồn tại cao cấp của Bát Cực Đạo Tông, là chân chính nhân gian Tiên cảnh, địa phương mà bất kỳ đệ tử Hạ Viện nào cũng ao ước được một lần đặt chân, trong truyền phía trên Thượng Viện còn có Thiên Viện, bất quá, sự tồn tại của địa phương này thuộc về căn cơ nội tình tông môn cho nên rất ít người có nhận thức rõ ràng.

Hướng đông, dọc theo con đường lát bằng đá đen là một cái hàn đàm, bởi Hạ Viện nằm ở lưng chừng núi cho nên hàn đàm quanh năm sương trắng bao phủ, nhìn từ xa như một chiếc hồ bằng bạc khói mù, đi bên cạnh khí lạnh thấu xương, hàn khí theo gió xông thẳng lên bầu trời trải dài miên man như một dải lụa vô sắc, khi hoàng hôn hàng lâm, tà dương chiếu xuống, chiếu xạ vạn dặm lại càng thêm phần hoa mỹ.

Ngọn Khâu Sơn rất cao, địa hình cũng cực kỳ hiểm trở, ngay bên dưới chân núi là một thôn trấn nhỏ, người trong thôn ít nhiều biết đến sự tồn tại của Bát Cực Đạo Tông, tuy nhiên đệ tử đạo tông rất hiếm khi gia nhập hồng trần, chỉ trừ những lần đi thực hiện tông môn nhiệm vụ, đạo tông môn quy đối với việc này có quy định cực kỳ nghiêm ngặt.

Vượt qua Khâu Sơn đại ngàn, hướng bắc cách Khâu Sơn sơn mạch mười vạn dặm là địa phương tên gọi Hồng Hoàng, Hồng Hoàng này ngày xưa vốn cùng với Thiên Hoàng là hai đại cấm khu của Trung Châu.

Sau khi Thiên Hoàng đế quốc thành lập, diện tích liền được khuếch trương một cách khủng khiếp, mấy trăm tiểu quốc nằm trong Trung Châu đa phần đều lựa chọn đầu nhập tân quốc, chỉ riêng Đông Hoàng có lẽ bởi vì đặc thù địa hình mà trước sau vẫn đứng vững, Thiên Hoàng đế quốc không ít lần phái đi thiên quân vạn mã, dưới sự trợ lực của hàng vạn tu sĩ, mấy chục tông môn lớn nhỏ cũng không thể nào đột phá bích chương Đông Hoàng.

Tương truyền, Đông Hoàng cấu tạo như một hòn đảo khổng lồ, bao bọc xung quanh là Hoàng Hải, nước Hoàng Hải lại có tính chất ăn mòn khủng khiếp, hải vực còn ẩn chứa kịch độc, tu sĩ ở dưới Nguyên Anh cảnh không thể tiến nhập, vậy cho nên Đông Hoàng mặc cho thiên hạ thêm bao nhiêu lần thay triều đổi vị thì vẫn cứ sừng sững ở đó, trường tồn, bí ẩn qua tuế nguyệt.

Bát Cực Đạo Tông tiếp giáp Đông Hoàng, vốn cũng là một bộ phận của Đông Hoàng, có lẽ ảnh hưởng bởi khí tức mà nơi đây rừng thiêng nước độc, là tông môn thứ hai ngoài Thiên Cơ Tông vẫn chưa bị Thiên Hoàng triều nô dịch.

Những điều kể trên phàm là con dân Đông Lâm cự quốc ai nấy đều hết sức rõ ràng.

Giờ phút này đứng trên Khâu Sơn phóng xuống tầm mắt khung cảnh quả thực rất đẹp, giữa trưa thái dương cao chiếu, nhìn như một thanh kiếm dương to lớn chiếu xạ ngập trời quang mang, xa xa là núi, bên ngoài là mây ngàn vạn dặm, bầu trời màu xanh có thất thái cuốn động, bốn bề phi cảm thanh thanh tiếng hót, thi thoảng dã thú cuồng gầm, thôn trấn dưới núi như mọi khi, khói bếp màu lam cuốn vào trong mây nhạt, yên bình dịu nhẹ.

Diệp Bất Phàm rào bước, ánh mắt mê man, hắn hiếm khi đặt lòng mình vào giữa thiên địa, một năm qua toàn bộ thời gian gần như hao tổn trên luyện

đan:" Khâu Sơn rất đẹp, giống hệt Thanh Phong Thành, bầu trời cũng như vậy, chỉ khác ở chỗ, nơi này ta thấy không vui!" Diệp Bất Phàm lẩm bẩm.

Diệp Bất Phàm ly hương thân nhân không hề hay biết, khi rời đi hắn chỉ để lại một phong thư nhỏ, viết:" Hải nhi đi Tu Tiên! Sẽ tự chiếu cố bản thân " Diệp Phụ, Diệp Mẫu với con đường của hắn không những không tán thành mà còn cấm đoán, theo như cha hắn nói: Thế giới ngoài kia không tốt đẹp như con nghĩ!".

Đi bộ tầm nửa canh giờ, Diệp Bất Phàm thỉnh linh đứng ở phía trước đại môn Luyện Dược Đường, nơi này kiến trúc cổ xưa, ẩn ẩn phảng phất tuế nguyệt ý vị, bên trên là bức tường cổ tự, chữ lớn như rồng lối viết ngả nghiêng, vừa nhìn vào liền có cảm giác thâm nghiêm cổ lão, công tam quan mái ngói cao vút bị rêu phong phủ kín, tường thành ba trượng đồng nhất một màu đỏ sậm.

Phía trước đại môn, một tốp đệ tử áo lam đang làm nhiệm vụ canh gác, tu vi những người này Diệp Bất Phàm không thể nhìn thấu.

Diệp Bất Phàm đi tới phía trước đại môn, xuất ra lệnh bài thân phận sau đó tiến nhập sâu bên trong Luyện Dược Đường, nơi đây hắn đã ra vào rất nhiều lần, tự nhiên vô cùng thông thuộc.

Đi vào Nhiệm Vụ Đường, ngay chính điện kê cao một chiếc bàn lớn, tại đó một lão giả gầy gò đang hết sức bận bịu với giấy mực, người này Diệp Bất Phàm nhận biết, là Nhiệm Vụ Đường trưởng lão.

Phía dưới, mấy trăm tên Đan Đồ đang chăm chú hướng mắt trên bức bình phong cao lớn viết lên dày đặc thông tin nhiệm vụ, Diệp Bất Phàm thấy vậy liền chen người vào giữa.

" Lưu Ly Hoa, một ngàn điểm công hiến" Diệp Bất Phàm nói thầm, trong túi chứa đồ của hắn tự nhiên có mười đóa Lưu Ly, sau khi đổi mười đóa Lưu Ly lấy một vạn điểm công hiến Diệp Bất Phàm lại đi đến bình phong nhiệm vụ tìm kiếm cho mình một nhiệm vụ thích hợp.

Ở dòng trên cùng hiển nhiên là những nhiệm vụ có độ khó cao, càng xuống dưới độ khó càng thấp.

Nhiệm Vụ Đường lập ra không chỉ để cho tông môn ban xuống nhiệm vụ mà còn là nơi dành cho những đệ tử có nhu cầu báo danh nhiệm vụ, tìm người thay mình đi thực hiện, nó tựa hồ một loại giao dịch thông thường mà song phương không thể nhìn thấy mặt nhau.

Như Diệp Bất Phàm, trong túi hắn có mười đóa Lưu Ly Hoa, theo mức độ quý hiếm mà quy đổi một vạn điểm công hiến, hắn cũng có thể dùng mười đóa Lưu Ly này treo lên nhiệm vụ để cho những đệ tử khác có nhu cầu sẽ đi thực hiện giúp mình, đây là một dạng giao dịch công bằng mà Nhiệm Vụ Đường là người ở giữa nắm cân cân góp phần thúc đẩy quá trình

" Đến Ôn Phong bình nguyên tìm kiếm Tị Lôi Quả, phần thưởng 130 vạn điểm công hiến, yêu cầu tu vi Khí Huyết viên mãn trở lên, lưu ý: Tị Lôi Quả được một đầu Ngân Mãng tu vi Ngưng Khí trung kỳ canh giữ!" Diệp Bất Phàm chú ý đến một nhiệm vụ, nhiệm vụ này có phần thưởng rất cao, chứng tỏ người treo lên tuyệt đối không phải đệ tử thông thường.

Bên dưới còn có danh sách những cá nhân đã tham gia đăng ký, Diệp Bất Phàm bắt gặp một cái tên khá quen thuộc, là Sở Văn Thiên.

Tất cả có năm người tạo thành một cái tổ đội nhỏ, phần thưởng chia đều, bởi nhiệm vụ này độ khó rất cao cho nên không thể riêng rẽ thực hiện, Diệp Bất Phàm là người thứ sáu, cũng là người chốt xuống danh sách.

Sau khi được Nhiệm Vụ Đường trưởng lão thông báo ngày hạ sơn Diệp Bất Phàm dùng một vạn điểm công hiến của mình hối đoái lấy một thanh Pháp Binh, là trưởng kiếm nhị phẩm Pháp Binh, mấy lọ đan dược trị thương cùng một ít linh phù phụ trợ.

Diệp Bất Phàm quay về động phủ tiếp tục nghiên cứu đan phương, hắn đối với Hắc Điều tỏ ra hết sức thờ ơ, tuyệt nhiên không mở miệng giao lưu mặc cho đối phương nhiều lần gạ gẫm, Diệp Bất Phàm cũng xem xét lại kỹ càng Bồ Huyết Đan đan phương mà hôm trước hắn luyện chế.

Qua một đêm, mãi cho đến khi trời sáng vẫn không nhìn ra được sai sót ở chỗ nào, bản thân Diệp Bất Phàm thực không hiểu tại sao một lò Bồ Huyết Đan sau khi bạo lỗi lại có thể biến thành Xuân Dược.

Ba ngày sau, Diệp Bất Phàm rời động phủ, hướng Hạ Viện sơn môn rảo bước, Hắc Điều bị hắn bày mưu nhốt lại bên trong cang lừa mắt ba viên Xuân Dược, đây là lần thứ hai Diệp Bất Phàm hạ sơn, cũng là lần đầu tiên được đi sâu vào Khâu Sơn sơn mạch.

Đại môn sơn môn mở rộng, bên ngoài đã đứng sẵn năm cái thân ảnh, bọn họ hiển nhiên là những người cùng tham gia nhiệm vụ lần này, ngoài Sở Văn Thiên hắn có chút nhận thức thì những người còn lại Diệp Bất Phàm tựa hồ còn chưa có gặp qua.

Đối với Sở Văn Thiên thì trong lòng Diệp Bất Phàm vẫn tồn lưu chút đáng ghét, nói đúng hơn là không phục, đáng ra Đan Sư danh ngạch đã thuộc về hắn, Sở Văn Thiên mặc dù trên Đan Tu xác thực thiên phú rất cao, tuy nhiên Diệp Bất Phàm tự tin bản thân không hề thua kém, thậm chí hoàn toàn có thể đánh bại đối phương.

Diệp Bất Phàm liếc nhìn Sở Văn Thiên một cái, sau đó thu hồi ánh mắt.

Diệp Bất Phàm tu vi Khí Huyết viên mãn, Sở Văn Thiên cùng ba người còn lại cũng vậy, duy chỉ có một nữ tu, nàng này đeo khăn che mặt bằng vải lụa, toàn thân y phục trắng tinh thanh khiết, cao thấp vóc dáng cực kỳ nóng bỏng, tu vi hình như đã nội liễm ít nhiều nhưng vẫn bộc lộ ra bên ngoài khí tức của Ngưng Khí sơ kỳ.

" Phải như vậy! Bằng không năm tên Khí Huyết cảnh làm sao đánh lại yêu thú Ngưng Khí kỳ đây? " Diệp Bất Phàm cẩn thận quan sát vị nữ tu, sau đó

đối với Sở Vân Thiên cùng những người khác lên tiếng chào hỏi làm quen.

Hạ sơn lần này Diệp Bất Phàm không hoàn toàn đặt nặng vào Tị Lôi Quả, hẳn đã suy tính từ trước, nếu cảm thấy nhiệm vụ quá khó khăn sẽ từ bỏ, miễn là trong thời gian hạn định có thể hái xuống một ít linh dược có giá trị, như tháng trước hạ sơn chỉ loanh quanh chân núi cũng vớ được mười đóa Lưu Ly Hoa trong đương một vạn điểm công hiến, Diệp Bất Phàm rất tin tưởng vào khí vận của mình, cho rằng chuyện Lang Y hái được thuốc quý cũng là loại chuyện hết sức bình thường.

Con đường dẫn xuống chân núi cực kỳ hiểm trở, sáu người chậm rãi bộ hành, mặc dù là tu sĩ khí lực hơn người tuy nhiên ai nấy cũng đều hết sức chật vật, hai canh giờ sau vừa vặn đặt chân vào thôn trang dưới núi.

Lúc này tà dương khuất bóng, ở chân trời tựa hồ nhen lên một đốm lửa, hoàng hôn phủ xuống bao trùm toàn bộ Khâu Sơn, phía xa thi thoảng có tiếng dã thú tranh mỗi cắn xé, trên đầu phi cầm về tô thanh âm vỗ cánh lay động cả tán rừng.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Quỷ khóc thôn trang dưới núi

Sở Vân Thiên đi ở phía trước, hẳn cùng với ba tên thiếu niên tích cực tranh nhau vị trí tiên phong, có lẽ muốn ở trước mặt nữ tu biểu hiện ra nam nhân khí chất nhằm thu hút sự chú ý, cũng dễ hiểu, nữ nhân này tự nhiên là một trang giai nhân tuyệt sắc.

Diệp Bất Phàm có thói quen quan sát, vừa rồi trận gió lớn thỉnh thoảng quét qua cuốn lên chiếc khăn che mặt, Dưới tà dương mờ mờ, Diệp Bất Phàm vô tình nhìn thấy nửa vầng dung nhan nàng, tuy không cụ thể, cũng không biết phải diễn tả như thế nào nhưng nàng ta rất đẹp, trên thân càng có loại khí chất băng lãnh chết chóc tựa hồ một ngọn tuyết sơn vạn năm khiến cho người ta vừa nhìn liền không dám tiếp tục phạm thị.

Diệp Bất Phàm cực kỳ chậm rãi, hẳn đã bị bỏ lại một đoạn khá xa, quãng đường vừa rồi bọn hắn cũng đã ở giữa làm quen, ngoài Sở Vân Thiên thì một tên thiếu mặt đen hình thể khô ngô tên gọi Thiết Trụ, hai tên còn lại là huynh đệ song sinh, Vũ Tu Văn, Vũ Tu Nhỏ, riêng nữ tu kia tựa hồ người câm, trước sau chưa từng nhếch môi lấy nửa câu.

"Trời sắp tối, từ đây đi vào Ôn Phong bình nguyên chí ít cũng phải thêm hai mươi dặm đường, theo ta nên hạ trại nghỉ ngơi, ngày mai lại tiếp tục" Sở Vân Thiên bỗng nhiên dừng bước, quay đầu hướng đám người hỏi ý.

"Đúng vậy, phụ cận xung quanh mặc dù không có gì nguy hiểm nhưng địa hình tương đối phức tạp, rắn rết, độc trùng cũng rất nhiều, hơn nữa dân cư thôn trấn phía dưới vì ngăn cản dã thú mà đặt ra rất nhiều cấm kị, muốn an toàn tuyệt đối ngày mai hãy lên đường" Thiết Trụ vác trên vai thanh đại kiếm, từ lúc xuất phát đã đi liên tục một mạch nhưng hắn không có chút gì tỏ ra mệt mỏi.

Hai huynh đệ nhà họ Vũ liền gật đầu đáp ứng, nữ tu cũng không có ý kiến, Diệp Bất Phàm đành hắng, tranh thủ kiếm cho mình một gốc cây khô ráo ngã lưng nhắm mắt dưỡng thần, ở phía đối diện, vị nữ tu bí ẩn cũng im lặng ngồi trên một tảng đá lớn, gió núi cuốn lên y phục cùng mái tóc nàng.

Màn đêm hàng lâm, trên cao hạo nguyệt len lỏi xé rách tán rừng chiếu xuống từng tia quang mang bàng bạc, Diệp Bất Phàm làm như đang tỉnh tọa nhưng thực tế mắt to mắt nhỏ không ngừng quan sát nữ tu, dưới ánh trăng phảng phất nàng ta đầy đặn, lộng lẫy đến kinh người, Diệp Bất Phàm vừa quan sát vừa thử lường tượng dung nhan thật sự của nàng.

Sơn lâm im ắng, chỉ có tiếng chim giật mình kêu loạn trong đêm, thi thoảng hàn phong quét qua tán rừng đẩy lên từng hồi thanh âm ròn rợn, ánh trăng vừa đủ chiếu rọi cho người ta nhìn rõ trong phạm vi mười trượng xung quanh.

Theo bóng đêm ngày càng dày đặc khí lạnh cũng chậm rãi thấm thấu, Diệp Bất Phàm lôi từ túi trữ vật một bao đồ ăn lớn, lười nhác ngã lưng lên gốc cây cổ thụ răng rắc cắn, Sở Vân Thiên cùng ba tên thiếu niên thì bận bịu gom củi khô, rất nhanh một bếp lửa đã được đốt lên.

Lúc này từ phía thôn trấn cách nơi đây không tới nửa dặm đường bỗng vọng tới một tiếng gào thét sắc bén, thanh âm như dao sắc tán loạn bên trong cánh rừng khiến cho ai nấy đều giật mình, Diệp Bất Phàm đang cắn dở đồ ăn vật thì nhảy dựng một cái, cắn luôn cả lưỡi.

Nữ tu đối diện mở ra hai mắt, nàng như nhận thấy điều gì đó, vẻ mặt liền âm trầm, nhãn châu xoay động hướng về phía trước nhìn tới.

Hai huynh đệ Vũ gia cũng thoáng giật mình, Thiết Trụ rút xuống đại kiếm nắm chặt trong tay, riêng Sở Vân Thiên lại tỏ ra hết sức trấn định.

Thanh âm im bặt.

Mấy hơi thở sau một lần nữa vang lên, lần này hết sức rõ ràng, có lẽ là tiếng thét của một hải tử, phía sau tiếng thét, dồn dập liên tục những tràng cười quỷ dị, nghe như ma hồn quỷ khiếu.

"Uuuu..Aaaa!".

Diệp Bất Phàm vứt xuống bao đồ ăn, nuốt vào mấy hơi khí lạnh, cảm giác toàn thân ròn rợn, trường kiếm không biết từ lúc nào đã nằm gọn trên tay, Diệp Bất Phàm quay sang nhìn nữ tu thấy nàng cũng đã bật dậy khỏi tảng đá, khí thế trên thân dần trở nên sắc bén.

"Thôn trấn phía trước có chuyện!" Đây là lần đầu tiên nàng ta mở miệng, thanh âm lạnh nhạt.

Nữ tu phi thân, bạch y hóa thành tàn ảnh tựa hồ một dải lụa trắng lướt qua tán rừng, Sở Vân Thiên, Thiết Trụ cùng hai huynh đệ Vũ gia thấy vậy cũng cấp tốc đuổi theo, riêng Diệp Bất Phàm đáy lòng nhảy dựng: "Con mẹ nó! Thật Ngưng Khí kỳ, không những vậy còn là Ngưng Khí trung kỳ!" Diệp Bất Phàm lâm bẫm, nhìn theo bạch y tàn ảnh lướt xa, sau đó vỗ mông một cái dẫn xuống tâm lý sợ hãi: "Sợ cái chim! Giả Thần giả quỷ!" Nói xong cũng động thân đuổi sát.

Chạy được mấy chục cái hơi thở Diệp Bất Phàm cảm thấy không khí càng lúc càng trở nên quý dị, hình như có một cỗ áp lực đang kiềm chế, phong tỏa phía trước, đoạn đường này mù mịt hết sức khó đi, thỉnh thoảng bất cẩn lại bị gai sắc cào lên người đau buốt.

Duổi một đoạn cũng không nhìn thấy bóng dáng những người kia đâu, Diệp Bất Phàm ngừng lại hít vào một hơi thật dài, hai tay xiết chặt trường kiếm, ánh mắt hướng về phía trước như muốn xuyên thấu màn đêm.

"Aaaa!.. Uuu...Aaa!".

Thanh âm kia một lần nữa động đặng, thời điểm này gần như là nổ tung bên tai, Diệp Bất Phàm tóc mai dựng đứng, sống lưng bất giác chảy xuống mồ hôi lạnh.

P phía trước đứng im lìm một cánh cổng được dựng bằng gỗ đại thụ, bên trên treo bảy cái đèn lồng đỏ rực, khắp nơi khăn che trắng toát tung bay nhìn như những cánh tay dài ngoằng vươn mình trong gió.

Diệp Bất Phàm miệng đắng lưỡi khô, có lẽ không đến mức rùng rợn như hấn nghĩ, bất quá, đặt trong hoàn cảnh này tự nhiên trở nên hết sức khủng khiếp: "Không làm chuyện xấu không sợ ma quỷ! Con mẹ nó! Đã tránh xa con chim chết dẫm kia rồi mà vận đen vẫn cứ đeo bám!" Diệp Bất Phàm nói thầm, trong lòng dâng lên ừy khuất.

"Uuu..Aaa".

Thanh âm rõ ràng là từ phía sau cánh cổng vọng tới, Diệp Bất Phàm đứng chôn chân tại chỗ, thời điểm này âm phong cuộn cuộn thổi, vô số thanh âm như than khóc, như kêu gào nức nở từng đợt từng đợt đứt gãy, không khí trở nên cực kỳ u ám, tựa hồ có chuyện gì đó ma mị đang phát sinh ở bên trong.

"Sợ cái chim! Bọn hấn dám đi vào ta lại sợ?" Diệp Bất Phàm quát khê, trường kiếm trên tay tóe hàn mang, vẻ mặt cũng dần nghiêm túc xuống, đối với loại chuyện quỷ Thần không biết này Diệp Bất Phàm không dám chủ quan.

Cẩn thận đi qua cánh cổng, thanh âm gào khóc càng thêm ngưng thực, nó vô cùng sắc bén, mơ hồ hóa thành trăm ngàn đạo mũi kim châm sâu vào màng nhĩ, Diệp Bất Phàm thần sắc tái nhợt, trường kiếm cũng được nhắc lên quá đầu, chỉ cần sự cố phát sinh sẽ toàn lực tung ra một kích chí mạng.

Lúc này hàn phong tê mình từng đợt, bảy chiếc đèn lồng lay lắt chớp động, một dải lụa trắng thỉnh thoảng quét lên đỉnh đầu Diệp Bất Phàm, Diệp Bất Phàm phản ứng rất nhanh, trường kiếm lập tức chém loạn về phía trước, miệng liên tục hô lớn: "Đừng giờ trò quỷ, có giỏi thì hiện thân cùng lão tử chiến 500 hiệp!" Ngoài mạnh trong yếu, Diệp Bất Phàm hai chân mềm nhũn sức thể.

"Im mồm! " Một thanh âm nữ nhân lạnh nhạt vang lên, dải lụa trắng ở trước mặt Diệp Bất Phàm quay cuồng, rốt cuộc hóa thành chân thân.

"Là nàng ta!" Diệp Bất Phàm kinh nghi, trường kiếm vẫn đề ngang đầu thủ thế, một lúc sau Sở Vân Thiên, Thiết Trụ cùng hai huynh đệ Vũ gia mới học tốc chạy tới.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Diệp Bất Phàm thờ sâu, ngẩng đầu nhỏ giọng hỏi.

"Ta không biết, vừa rồi bị một cái bóng trắng dẫn dắt vào sâu trong khu rừng" Thiết Trụ vuốt mồ hôi trán, hấn cũng không hơn gì Diệp Bất Phàm, đối với chuyện này bắt đầu dâng lên kinh sợ.

"Ta cảm thấy có thứ gì đó hết sức tà môn!" Sở Vân Thiên trước sau đều duy trì được tâm thái bình tĩnh, bất quá, giọng nói run run, trong ánh mắt cũng phảng phất hoang mang.

"Uuuu..Aaaaa!".

Thanh âm kia lại thỉnh thoảng vang lên, từ lúc bắt đầu đã bất đồng bất nhất càng không có chút gì quy tắc, cho nên vô hình mà gieo xuống trong đầu đám người một cỗ ám ảnh khủng khiếp, năm tên thiếu niên lập tức sấp vào nhau, Diệp Bất Phàm thấy bên cạnh có đồng bạn mới bớt run sợ, lá gan cũng to ra, trường kiếm dứt khoát hướng về phía trước chém mạnh một cái.

"Aaa..Khắc Khắc!" Một tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc lại lạnh lẽo như dao sắc ở phía trước đám người trực tiếp nổ tung, gần như ngay sau đó khoảng không chớp giật liên hồi, một nữ quỷ trống rỗng xuất hiện.

Nữ quỷ này làn da trắng bệch bệnh hoạn, cặp mắt thâm đen bị nhuộm đỏ bởi huyết lệ, khuôn miệng lệch hẳn sang một phía tựa hồ bị ai đó dùng tay cố tình xé rách, hai chân cách không ở trong gió phiêu diêu lay động.

Khi đám người chưa kịp bình tâm thì nữ quý thành linh nhắc tay hướng về phía trước bỏ nhào, khuôn miệng nhếch lên đầy nhai nhót, máu huyết đen ngòm theo đó trào ra đầy cổ.

Mục tiêu là Diệp Bất Phàm.

Não hải trống rỗng, Diệp Bất Phàm nhất thời chôn chân tại chỗ, mọi chuyện phát sinh quá nhanh khiến cho hắn chưa kịp làm ra phản ứng, khi hai bàn tay dày đặc móng vuốt sắc nhọn của nữ quý muốn đụng vào người, Diệp Bất Phàm thành linh gào lên một tiếng, thân pháp cực tốc triển khai muốn lách người lùi lại phía sau, bất quá, xui xẻo cho hắn, hai chân bất ngờ dẫm phải một khúc cây to tròn.

"Bạch! Bạch!".

Cả người Diệp Bất Phàm chói với lao đầu về phía trước, song thủ theo quán tính vỗ mạnh một cái, khi hắn kịp bình tâm thì song thủ đã vừa vịn đặt lên vùng ngực nhô cao của nữ quý.

Nữ quý trợn mắt bất động, Diệp Bất Phàm vô ý bóp nhẹ.

"Quý cũng có ngực? Hơn nữa còn lớn như vậy?".

Diệp Bất Phàm nuốt xuống nước bọt, đang muốn thu tay nhưng lúc này nữ quý bỗng nhiên hét lên một tiếng thảm thương, bàn tay hướng vùng mặt Diệp Bất Phàm đập tới: "Bi ồ, người! Tên dâm tặc này!".

Diệp Bất Phàm hốt hoảng, nữ quý nhìn như khủng bố nhưng động tác cứng nhắc càng cực kỳ chậm chạp, mặc dù nội tâm xoắn xuýt, tuy nhiên trước sau không cảm nhận được khí tức nguy hiểm, Diệp Bất Phàm lớn tiếng chửi mề, mới mạnh dạn phản công.

Rất nhanh, khi bàn tay nữ quý muốn đánh lên mặt, Diệp Bất Phàm đã nhắc tay nắm chặt lấy cổ đối phương." Quý chết dẫm, muốn dọa lão tử? " Diệp Bất Phàm gầm nhẹ, tay còn lại vỗ mạnh xuống đầu nữ quý một cái.

"Ồ..ồ!" Nữ quý chịu một kích thì choáng váng sau đó thành linh khóc thảm.

Ánh mắt sáng lên, lá gan Diệp Bất Phàm lớn hơn bao giờ hết, lại xiết chặt cổ nữ quý muốn đánh ra một chương, nhưng chưa đợi hắn xuất chiêu, bên tai Diệp Bất Phàm bỗng nhiên vang lên tiếng quát lạnh băng.

"Dừng tay! Là phạm nhân!" Mọi chuyện diễn biến quá nhanh khiến cho nữ tu không kịp làm ra phản ứng, lúc này khi nhìn thấy Diệp Bất Phàm tựa hồ động sát tâm năng mới hốt hoảng can ngăn.

Diệp Bất Phàm làm bộ không nghe thấy, thủ chương vẫn hướng về phía trước vỗ tới.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thân trang dưới núi cường giả động thủ

Một chương của Diệp Bất Phàm khi đến trước mặt nữ quý thì thành linh biến hóa, bàn tay Diệp Bất Phàm cong lại thành trảo, ở trên đầu nữ quý nắm chặt giết mạnh, theo Diệp Bất Phàm giết mạnh, một cái mặt nạ da người bỗng nhiên trống rỗng rơi xuống.

Diệp Bất Phàm mặc dù đoán trước được tình huống nhưng cũng không tránh khỏi liên tục hấp khí, trước mặt hắn, đang bị Diệp Bất Phàm nhắc bóng là một nữ nhân, nàng này dung mạo cực kỳ kinh khủng, da mặt nhăn nhoe chùng chắt từng lớp như sóng biển, tựa hồ sinh thời từng bị bóng qua rất nặng, da mặt nhăn lại kéo theo cả khuôn miệng méo xệch, nàng ta tóc tai rũ rượi, thân hình gầy nhom, nhìn như một lão bà đã ngoài thất thập, duy nhất chỉ có đôi mắt xanh thăm linh động là nói cho người ta biết nàng vẫn là nữ nhân trẻ tuổi.

Về mặt Diệp Bất Phàm trầm xuống, hắn đã nắm cổ nữ nhân khá lâu nếu không buông hẳn nàng sẽ bị nghẹt chết, Diệp Bất Phàm thu tay, đối với nữ nhân này trong lòng tự nhiên dâng lên dày đặc cảm xúc khó nói.

Bị lột xuống mặt nạ, nữ nhân biểu tình ban đầu là hốt hoảng, sau đó tựa hồ kinh sợ mà liên tục gào khóc, nhìn đám người bằng loại ánh mắt cầu khẩn, nàng ta ở đó khép nép run rẩy như một con thú nhỏ ướt lạnh.

"Không khóc, không khóc nữa!" Diệp Bất Phàm nhìn nữ nhân, nhẹ giọng, khuôn mặt cổ nặn ra biểu tình hòa ái, hắn đối với tiếng khóc của nữ nhân vốn đã khắc xuống ấn tượng, cho nên tiếng khóc có phần sắc lạnh này đi vào tai mới thực sự là thanh âm ghé rợn.

Nữ tu không biết từ lúc nào cũng đã đi đến bên cạnh, đối với nàng nhìn một cái thật sâu sau đó nhắc tay nhẹ nhàng vuốt lên tóc trán an tâm lý, cùng là nữ nhân nàng thừa hiểu, một nữ nhân không ai mong muốn phải ở trước mặt quá đông người hiện nguyên hình là một kẻ dị tật, xấu xí, chưa biết mọi chuyện trước sau nguyên nhân ra sao nhưng ở đây, ai nấy đều bắt giác sinh ra thương cảm.

" Có chuyện gì? Nói cho ta biết, tại sao phải giả Thần giả quỷ?" Diệp Bất Phàm nghiêm mặt, trầm giọng, mới mấy hơi thở trước hần thực sự rất sợ hãi, thiếu niên đối với loại chuyện không biết cũng chưa từng gặp qua hiển nhiên khó tránh khỏi chấn động.

" Ô..Ô!" Nữ nhân không đáp mà ôm đầu gào khóc, nàng tự nhiên nghe hiểu.

" Nàng ta bị câm!" Nữ tu nhìn đám người, lạnh giọng nói.

Biết nàng đang sang chấn tâm lý, hơn nữa có hỏi thêm cũng không thu hoạch được gì, mấy người Diệp Bất Phàm lúc này bắt giác nhìn vào sâu bên trong thôn trấn, ở đây nói đúng hơn là một cái thôn trang nhỏ, phía trước, trăm mình dưới bóng đêm mấy chục căn nhà tranh lụp xụp, thi thoảng còn có đèn dầu nháy tắt, theo đó một cổ khí tức hết sức tà dị từ mặt đất bắt đầu quay cuồng lan tỏa.

Cổ khí tức này tựa hồ là Minh Khí Cửu U, theo hàn phong hướng đám người Diệp Bất Phàm chậm rãi tràn tới, u vụ tầng tầng lớp lớp dâng lên hóa thành sương mù phiêu động, càng đến gần một thứ mùi vị tanh hôi như huyết tinh trực tiếp tại trên đám người bao trùm xuống.

Ngay từ khi Minh khí xuất hiện Diệp Bất Phàm cùng những người còn lại tựa hồ tâm thần đã bị chi phối, ai nấy ánh mắt giờ phút này trống rỗng vô thần, cùng hướng chỗ sâu thôn trang mê man nhìn tới.

Ánh mắt Thiết Trụ bắt ngờ sáng rực, cả người cứng ngắc như bộ xương khô, xung quanh thân thể một vài sợi u vụ nhẹ nhàng lan tỏa, u vụ lấy khuôn mặt hần lâm trung tâm nhanh chóng tích tụ, Thiết Trụ thỉnh thoảng nhìn lên bảy chiếc đèn lồng, nhắc tay kéo xuống một đoạn khăn tang trắng cầu thả quấn ở quanh đầu sau đó hướng thôn trang chậm rãi từng bước, từng bước.

" Cách..Cách..".

Những người còn lại, ngay cả Diệp Bất Phàm cũng có chung hành động, khăn tang trắng quấn chặt quanh đầu, ánh mắt trống rỗng không nhìn ra cảm xúc.

U vụ từng lớp theo hô hấp tiến nhập thể nội, rốt cuộc từ thất khiếu một lần nữa tràn ra hòa vào trong thiên địa, chu kỳ này nhìn như hít thở thông thường nếu là u vụ ở trạng thái vô sắc.

Sáu người hướng thôn trang lay lắt tiến tới, ở đâu đó vang lên hàng loạt thanh âm đồ vỡ, hình như là chỗ sâu bên trong lòng đất.

Thôn trang chỉ có mấy chục căn nhà rách rưới, ngay lối đi vào đứng im một gốc cây cổ thụ tán lớn che trời, thân cây cũng bị u vụ bao phủ đen đặc, dưới hàn phong quét qua đại thụ vụn vụn bắn bật run lên từng hồi.

Bên trong mỗi căn nhà đều có đèn dầu thấp sáng, tuy nhiên cửa đóng then cài, im ắng đến độ không có một tiếng động nào vang lên dù là nhỏ nhất, phía sau, cánh rừng Khâu Sơn tựa hồ cũng sợ hãi mà đứng yên bất động, bóng đêm như một ngọn núi lớn, ở đó âm trầm quan sát.

Đèn dầu lay lắt, ánh sáng theo cửa sổ, theo từng kẽ hở lọt ra, in hằn lên mặt đất, Diệp Bất Phàm cùng đám người đã đi sâu vào thôn trang, động tác bọn hần khô khan như cây sống, tựa hành thi tảo nhục.

" Uuu..aaa!".

Lúc này ở bên ngoài cánh cổng ánh mắt nữ nhân xấu xí thỉnh thoảng phát ra mãnh liệt quang mang, nàng ôm đầu ngồi trên mặt đất hét lên một tiếng thật dài, thanh âm này cực kỳ thảm thiết càng có sức xuyên thấu khủng bố, tựa hồ một thanh đao sắc hung hăng hướng về bóng đêm phía trước chém tới.

Dưới tiếng hét, đám người Diệp Bất Phàm đang bị u mê dẫn dắt giờ phút này triệt để thanh tỉnh lại, Diệp Bất Phàm mở mắt nhìn ngó xung quanh một vòng, khi nhìn thấy bản thân đã đi qua cánh cổng được hơn trăm trượng, hơn nữa còn vào sâu bên trong thôn trang mới giật mình nhảy dựng một cái, cảm giác toàn thân lông tơ dựng đứng.

Một cổ suy nghĩ hoang đường cấp tốc chiếm lấy đại não Diệp Bất Phàm, mới vừa rồi khi phát hiện ra nữ quỷ cũng chỉ là phạm nhân giả dạng hần đã cho rằng trên đời hoàn toàn không có chuyện ma trêu quỷ ám, nhưng giờ phút này mọi thứ phát sinh quá mức khủng khiếp, đều vượt ngoài dự liệu của hần, thậm chí Diệp Bất Phàm còn mừng rỡ tưởng ra ở bên trong bóng đêm đen đặc kia có một tấm khuôn mặt to lớn với cái miệng khủng bố đang mở lớn chuẩn bị nuốt trời, thôn phệ hết thảy.

Kỳ lạ ở chỗ, đám người còn lại cũng có chung nhận thức, khung cảnh ở đây thực sự quá mức dọa người, năm tên thiếu niên liền ôm chặt lấy nhau, Diệp Bất Phàm run rẩy dữ dội, bởi tích cực chen lấn mới bị thanh đại kiếm của Thiết Trụ cắt lên bả vai một nhát đau điếng, Diệp Bất Phàm gào nhẹ, theo thói quen muốn mở miệng chửi mề, nhưng phát hiện ra hoàn cảnh không thích hợp mới cắn răng nhịn xuống.

" Đại tỷ! Lại đây, ta ôm ngươi, dưới năm đại nam nhân bảo hộ tin rằng ngươi sẽ được an toàn! Yên tâm! Đợi trời sáng mọi chuyện sẽ ổn " Hai chân Diệp Bất Phàm mềm nhũn nhưng vẫn hướng nữ tu ngoắc ngoắc ngón tay, khuôn mặt thâm trầm xuống, một bộ ta đây không sợ chết.

Sở Vân Thiên nghe vậy thì nhìn Diệp Bất Phàm một cái, trầm nghĩ: Tên này cũng quá trấn tĩnh đi, vẫn còn tâm trạng quan tâm nữ nhân.

Nữ tu không đáp chỉ lạnh nhạt liếc mắt trừng Diệp Bất Phàm một cái, sau đó khí thể trên thân chậm rãi kéo lên, tu vi Ngưng Khí trung kỳ mãnh liệt bộc phát chấn cho bốn phía u vụ phải tán loạn lùi lại, thời điểm này nàng tựa hồ một thanh lợi kiếm rời vỏ, tuy mỏng manh mà cực kỳ sắc bén.

Nữ tu bạch y lay động, bộ dáng phiêu dật xuất trần, ánh mắt nàng hướng chỗ sâu bên trong bóng đêm, sau tấm khăn che mặt, thanh âm nhàn nhạt nhưng

có sức thị uy to lớn." Ta nhìn thấy ngươi, còn không nhanh đi ra? Lén lút không phải hành động của chính nhân quân tử!" Vừa nói xong trong tay nàng trống rỗng xuất hiện một thanh ngọc kiếm, ngọc kiếm vừa xuất u mang lan tỏa lại có một tiếng Phurong minh vang trời.

"Khắc Khắc! Nếu ta không hiện thân thì các ngươi vẫn còn cơ may sống sót, nhưng nếu ta đã đi ra, sáu người các ngươi đều chết không thể nghi ngờ!" Một thanh âm lạnh lẽo như ma âm từ Cửu U vọng lại, chớp mắt, bên trong bóng đêm xuất hiện một cái hắc y nhân ảnh, dưới u vụ quần thân hắc y nhân tựa hồ hoàn mỹ dung hợp vào trong thiên địa, khí thế hấn cực kỳ khủng khiếp, vừa xuất hiện liền để cho uy áp tùy tiện bộc phát.

Bên dưới uy áp này Diệp Bất Phàm cảm thấy khó thở, cả người như sa vào một vùng lầy nhầy nhựa cho nên hoạt động tay chân cũng đều cực kỳ khó khăn, Diệp Bất Phàm không biết hắc y nhân đến cùng có tu vị gì, bất quá, lại một lần nữa hấn cảm nhận, bản thân so với đối phương ở trên cấp độ sinh mệnh thể hiện ra chênh lệch lớn lao.

Hắc y nhân mặc dù không thể cùng Trường Đường Chủ đánh đồng, tuy nhiên trong hoàn cảnh này hấn tựa hồ một tên sát nhân, khí thế càng hung tàn như một thanh huyết kiếm đầm máu khiến cho Diệp Bất Phàm bất an hơn bao giờ hết.

Nhìn sang nữ tu, nàng lúc này bạch y động đậy, tấm khăn che mặt che đi dung nhan không thể nhìn thấy biểu cảm cụ thể, tuy nhiên hô hấp có phần gấp gáp, chứng tỏ ở bên dưới uy áp, nữ tu cũng không được thoải mái.

"Ngươi là Ma Tu? Phàm nhân trong thôn đều bị ngươi giết hại?" Nữ tu ánh mắt lạnh lùng ghim chặt lên người hắc y nhân, thanh âm nàng từ miệng nhàn nhạt đi ra hóa thành từng đợt sóng âm sắc bén hướng đối phương quét tới.

Sóng âm mãnh liệt lan tràn nhưng tuyệt nhiên không thể động đến một góc áo nào của hắc y nhân: "Ngưng Khí kỳ mà thôi, ở trước mặt ta cũng dám lớn tiếng thách thức?" Hắc y nhân hừ lạnh, tuy nói vậy nhưng hấn vẫn có chút không hiểu, nữ nhân kia rốt cuộc lấy đâu ra dũng khí để cùng hấn đối diện? Đừng nói Ngưng Khí trung kỳ mà ngay như Ngưng Khí đại viên mãn ở dưới Trúc Cơ uy áp chỉ sợ từ lâu đã bị áp chế.

"Chẳng lẽ nữ nhân kia ở trên thực lực không hề thua kém ta? Nàng đang sử dụng pháp bảo che đậy tu vi?" Hắc y nhân có loại suy nghĩ hoang đường: "Không thể, ánh mắt ta không sai được, một nữ nhân trẻ tuổi mà thôi làm sao có thể cũng là Trúc Cơ cảnh?" Hắc y nhân nói thầm, đối với nữ tu có chút nhìn không thấu.

"Ngươi đoán không sai!" Nữ tu nhàn nhạt lên tiếng, trong thanh âm mang theo chút tiểu ý, nàng như đọc được suy nghĩ của đối phương.

Lời nói vừa rơi xuống, khí thế trên thân một lần nữa nhẩy vọt, vượt qua Ngưng Khí trung kỳ, Ngưng Khí hậu kỳ, chớp mắt đột phá Ngưng Khí đại viên mãn, rồi thỉnh thoảng một tiếng nổ trầm đục từ trong thể nội vang lên, xung quanh cơ thể hình thành một tầng thanh quang nhàn nhạt, Trúc Cơ sơ kỳ khí thế bỗng nhiên bộc phát tựa hồ một ngọn núi lửa tích nhiệt phun trào, khí thế này chấn động bát phương, không u ám tà môn như hắc y nhân mà thanh thuần tinh khiết tựa một đóa thanh liên.

Hai bên khí thế cân xứng đều là Trúc Cơ kỳ, bất quá, nếu xem hắc y nhân là kẻ phóng xuất Minh Khí Cửu U thì nữ tu chính là người xua tan Minh Khí nhen nhóm lên ánh sáng, một bên tà môn chết chóc, một bên thoát tục xuất trần, phảng phất có loại cảm giác đạo bất tương đồng rõ rệt.

Đám người Diệp Bất Phàm nhất thời hoảng sợ, Diệp Bất Phàm nào hải càng dâng lên ngập trời sóng lớn, hấn vừa rồi mắt to mắt nhỏ nhìn nàng, thậm chí trong đầu còn hình thành nên một chút suy nghĩ đen tối.

"Trúc Cơ cường giả? Nàng ta trước sau đều ẩn tàng thực lực, rốt cuộc là vì cái gì? Một Trúc Cơ kỳ cũng cần điểm cống hiến sao? Nếu vậy tại sao nàng không tự mình đi hái xuống Tỳ Lôi Quả mà phải tốn thời gian ở trên nhiệm vụ đường cùng một đám Khí Huyết cảnh dây dưa? Tại sao Trúc Cơ kỳ lại là đệ tử Hạ Viện?" Diệp Bất Phàm không hiểu.

"Ở đây nhất định có điều khúc mắc! Bất quá, ta lén lút quan sát nàng nàng hơn nửa canh giờ, còn gợi ý ôm nàng bảo hộ.. Hy vọng nàng không ghi nhớ" Diệp Bất Phàm hô hấp thô trọng, trong đầu suy nghĩ loạn thất bát tao, dưới hai luồng khí thế Trúc Cơ giằng co càng cảm thấy chật vật hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cùng đường chiến Trúc Cơ, cầu sinh trong tử cảnh

Mấy người Thiết Trụ, Sở Văn Thiên cũng hải hùng khiếp vía, thì ra một đoạn đường vừa rồi được đồng hành cùng Trúc Cơ cường giả, bọn họ không suy nghĩ sâu xa như Diệp Bất Phàm, tuy nhiên ai nấy đều dạn lòng phải triệt để xóa đi cái ý nghĩ nam nhân phạm tặc ra khỏi đầu, đừng nói Trúc Cơ cường giả mà ngay như Ngưng Khí nữ tu cũng sẽ không bao giờ xem trọng một đám Đan Đồ tầm thường như vậy.

Ở đây người có lòng tin nhất vẫn là Sở Văn Thiên, hấn cầm trong tay danh ngạch chuẩn Đan Sư, chỉ cần mở ra Ngưng Khí Đan Điền tất nhiên bên trong Hạ Viện địa vị sẽ lập tức được đề cao một cách nhanh chóng, bất quá, ở dưới Trúc Cơ khí tức chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đừng nói ý nghĩ chinh phục kiều nữ, mà ngay cả lá gan tiếp cận cũng hoàn toàn không có.

Biết không giúp đỡ được gì đám người Diệp Bất Phàm liền lùi về phía sau một đoạn đảm bảo tự thân an toàn, Trúc Cơ chi chiến sức phá hoại kinh khủng tuyệt đối không thể xem thường.

"Người thật Trúc Cơ kỳ? Ta vậy mà nhìn nhầm!" Hắc y nhân nhàn nhạt nói, dưới bóng đêm không thể nhìn rõ biểu tình, nhưng từ thanh âm có thể nghe ra được một chút kiêng kỵ.

"Từ khi nào Ma Tu lớn gan dám tiếp cận Thánh Địa? Người trong thôn trang này đều là tín dân Bát Cực Đạo Tông, người sát hại tín dân cũng giống như đánh vào thể diện đạo tông!" Thanh âm băng lãnh rơi xuống, nữ tu cũng không tiếp tục nhiều lời mà dứt khoát động thủ.

Ngọc kiếm trên tay nàng lóe u quang, tiếng kiếm ngân chói tai tựa hồ chuông gió từng hồi thúc dục, nữ tu nắm kiếm, bộ pháp triển khai, gần như ngay lập tức thể nội linh khí, thể nội tu vi tụ tập ở phía trên ngọc kiếm, thân hình lay động, hai chân lững không lướt về phía trước, cánh tay thon dài nhấc lên trực tiếp chém ra một kiếm.

Một kiếm này cách không chém lên hư vô, sát na, ba đạo kiếm ảnh trống rỗng thành hình, kiếm ảnh gào thét cắt đứt tầng tầng u vụ, ở trong màn đêm như thiểm điện giật động, hướng hắc y nhân giết tới.

Hắc y nhân hừ lạnh, cũng không tránh né mà nhấc tay đánh ra một chưởng đối kháng, một chưởng này uy thế khai thiên phá địa, thủ chưởng vừa ra liền huyền hóa một cái chưởng ẩn đen ngòm, chưởng ẩn cắn nuốt thiên địa linh khí cấp tốc trương lớn, khi đạt đến cao thấp hai trọng thì ở giữa hư vô đứng im bất động, hình dung như một tấm khiên chắn ngập tràn ma khí.

Kiếm ảnh chồng chất chém lên hắc chưởng khiến cho hư vô phạm vi mười trọng xung quanh trực tiếp nổ tung, dư lực hóa thành gợn sóng quét ngang, hắc chưởng dễ dàng cản lại ba đạo kiếm ảnh, tuy nhiên bằng mắt thường có thể nhìn thấy hắc chưởng cũng bị vạch phá ra một đạo vết nứt, theo đó u vụ cuộn động thâm sâu.

Lúc này hắc y nhân cảm giác cánh tay tê dại, lòng bàn tay vậy mà có máu tươi chảy xuống, hắc y nhân một tiếng, toàn thân u vụ động đậy quay cuồng, khí thể ngay lập tức kéo lên, vừa rồi chỉ là thăm dò, hắc y nhân đã ít nhiều nhìn ra thực lực nữ tu, năng lực quả thực là Trúc Cơ sơ kỳ, tuy nhiên có lẽ mới đột phá không lâu cho nên ở trên cường độ linh khí kém xa bản thân hắn, hơn nữa hắc y nhân dám chắc, với kinh nghiệm thực chiến phong phú của mình, rất nhanh liền có thể áp chế.

Nghĩ vậy, hắc y nhân liền chủ động công kích, trước ngực hắn không biết từ lúc nào trống rỗng hình thành một cái hắc động, hắc động điên cuồng nuốt vào u vụ, ở đó tạo thành một mũi thương màu đen, mũi thương tràn ra nồng đậm khí tức chết chóc càng âm u khó tả, tựa hồ không phải là đồ vật của thế giới này.

Hắc y nhân bắt ra hàng loạt pháp quyết, ngón tay điểm nhẹ lên mũi thương khiến cho mũi thương bỗng nhiên chấn động, một tiếng rít gào đình tai như róc vang lên, hắc động phun ra mãnh liệt lực hấp dẫn đẩy mũi thương cực tốc xé không lao về phía trước, đích đến là bạch y nữ tu.

Bởi khoảng cách quá gần nữ tu không kịp chống trả, hơn nữa mũi thương kia mang lại áp lực khủng khiếp nàng chỉ còn cách lách mình tránh né, thân pháp động, cơ thể nàng liền trở nên mờ ảo, ngay phía sau vị trí nàng đang đứng bỗng nhiên xuất hiện mấy đạo tàn ảnh, mũi thương gào thét lướt tới đâm rách hàng loạt tàn ảnh, bất quá, tựa hồ đâm vào bóng đêm vô định.

Diệp Bất Phàm thờ sâu cẩn thận quan sát, đối với thủ đoạn Trúc Cơ lần đầu tiên có nhận thức rõ ràng, những người còn lại cũng tương tự, tạm thời quên đi nỗi sợ hãi do khung cảnh tà dị xung quanh mang lại, ai nấy hô hấp gấp rút, biểu tình cực kỳ căng thẳng.

Bên trong bóng đêm một dải lụa trắng thỉnh thoảng lướt qua, nữ tu lững không ở giữa hư vô, ngọc kiếm trên tay một lần nữa súc thể chuẩn bị chém về phía trước, tuy nhiên, không hề cho nàng kịp động thủ, sau lưng, mũi thương kia vậy mà quay ngược trở lại, tựa hồ vật có linh tính đã chọn được mục tiêu một khi chưa hạ thủ thành công còn chưa chịu buông tha.

Mũi thương chấn vào bóng đêm vang lên thanh âm rùng rợn, theo thủ pháp của hắc y nhân, mũi thương thỉnh thoảng phân tách, chớp mắt, mấy chục mũi thương tương tự ở giữa hư vô trống rỗng thành hình.

"Ta xem ngươi tránh né thế nào?" Hắc y nhân gầm nhẹ, ngón tay một điểm, mấy chục mũi thương như mưa tên gào thét xé nát trùng điệp bóng đêm.

Nguy cơ lâm đầu, bạch y nữ tu không có nhiều thời gian suy nghĩ liền lùi từ bên trong túi trữ vật một tấm linh phù màu vàng, linh phù vừa ra liền tự động bốc cháy, gần như ngay lập tức xung quanh cơ thể nàng hào quang bạo phát, trên đỉnh đầu mơ hồ xuất hiện hư ảnh một đoá thanh liên.

Hào quang màu xanh lấp lánh bạch y nữ tu làm trung tâm gào thét chuyển động, cuối cùng hóa thành một bức tranh Sơn Hà Thủy Mặc, bức tranh đột lên màn đêm một vệt sáng chói mắt.

Thời khắc mấy chục mũi thương đâm tới, bức tranh Sơn Hà Thủy Mặc cũng vận vẹo, một thanh âm trùng kích kinh thiên động địa kéo theo tiếng oanh minh ngập trời quanh quẩn, nữ tu tại chỗ phun ra máu tươi, máu tươi lại bị tấm khăn che mặt ngăn cản, cả người nàng vô lực ngã về phía trước.

Lúc này hắc y nhân cười lạnh, thanh âm như quỷ khiếu:" Trúc Cơ cũng có nhiều loại, ta vào 10 năm trước gần như đã vô địch bên trong Trúc Cơ sơ kỳ cảnh giới, mặc dù gặp bình cảnh tu vi không tiền nhưng tuyệt không phải đối tượng để một nữ hài như ngươi có thể xem thường".

Theo thanh âm vang vọng, hắc y nhân nhấc tay nắm lấy cổ bạch y nữ tu, cánh tay như gọng kim dụng lực xiết chặt, u vụ theo đó nhanh chóng tiến nhập thể nội nàng phong bế toàn bộ kỳ kinh bát mạch, bạch y nữ tu thời điểm này mềm yếu hơn bao giờ hết, cả người tựa hồ vô lực muốn gãy dựa đều vào khăn.

"Nửa năm nay, mấy trăm tên đệ tử Bát Cực Đạo Tông xuống núi đều đã trở thành chất dinh dưỡng cho Hòa Thánh Ma Viên trưởng thành, các ngươi là những kẻ tiếp theo, bất quá, cũng nên an tâm rồi, bởi không lâu nữa toàn bộ Bát Cực Đạo Tông sẽ bị tận diệt, toàn tông cùng tang là chuyện vui hiếm.

gặp!" Hắc y nhân nhàn nhạp mở miệng, thanh âm the thé ở bên trong thôn trang vang vọng.

Vừa nói vừa hướng đám người Diệp Bất Phàm bước đến, phía sau lớp u vụ là một đôi mắt trầm đục, đôi mắt này đốt lên Minh Khí, càng tà ác đến cực hạn, để cho người khác nhìn phải liên muốn trầm mê bên trong, theo hắc y nhân bước tới, bốn bề u vụ chấn động mãnh liệt.

Diệp Bất Phàm nội tâm xoắn xuýt, não hải dâng lên ngập trời sóng to gió lớn, mới vừa rồi hắc y nhân tu xem như một bức bình phong vững chắc, tuy nhiên bức bình phong kia không tồn tại được bao lâu liền sụp đổ, Diệp Bất Phàm cùng những người khác thần sắc tái nhợt, đều cảm thấy lần này tai kiếp khó thoát.

Diệp Bất Phàm từ nhỏ đến lớn chưa từng trải qua nguy cơ sinh tử, ở trong chuyện kinh lịch nhân sinh càng ít ỏi vô cùng, cho nên đứng trước hắc y nhân hắc chỉ biết bất lực chôn chân tại chỗ.

Thiết Trụ, Sở Vân Thiên cùng hai huynh đệ Vũ gia chặt vật lùi lại, thời điểm này đã không còn hy vọng trốn thoát, bất quá, phạm là nhân loại đều ít nhiều mang trong mình một cỗ ý chí cầu sinh, về mặt Thiết Trụ vốn tìm tòi tái sinh linh biến trắng bạch sau đó hóa đỏ hồng, rất nhanh chỗ sâu ánh mắt hắc lóe lên quang mang điên cuồng, thân hình cao lớn run rẩy một chút, cánh tay nhấc lên, đại kiếm hoành không, Thiết Trụ cắn răng gầm nhẹ.

"Con mẹ nó! Chết cũng chết, sợ gì không chặt mất của hắc vài cọng lông trước khi chết" Dứt lời Thiết Trụ lao về phía trước, đại kiếm bổ xuống, vạch vào bóng đêm hư không một đường, kiếm này tự nhiên khí lực rất lớn.

Sở Vân Thiên cùng hai huynh đệ Vũ gia như chó cùng rứt gậy, thấy vậy cũng xuất ra binh khí hướng hắc y nhân gào thét giết tới.

"Một đám giun dế!" Hắc y nhân hừ lạnh, lười nhác nhấc tay một chỉ, một chỉ tùy tiện này cuốn lên cuồng phong, chưa đợi cho đám người kịp công kích đã bị cuồng phong cuốn đi, một mạch ném mạnh về phía sau, bốn tên thiếu niên đồng thời phun ra máu tươi.

Thấy đồng bạn như vậy, tâm lý bất lực hóa thành phát điên, Diệp Bất Phàm đỏ mắt, cả người vận vẹo dữ tợn, nếu đã không thể chạy trốn thì chỉ còn biện pháp duy nhất: Sống chết một đường.

"Trúc Cơ thì sao? Có giỏi đứng im ném thử một kiếm của lão tử!" Diệp Bất Phàm hô lớn, đồng thời lấy từ bên trong túi trữ vật một tấm linh phù màu tím, đây là Tật Phong Phù, một loại linh phù phụ trợ có tác dụng gia trì tốc độ, là hôm trước Diệp Bất Phàm trước khi hạ sơn dùng điểm công hiến hồi đoái.

Tật Phong Phù dán lên đầu gối, sát na, hai chân Diệp Bất Phàm thoáng vận vẹo, trường kiếm trên tay, cả người hóa thành một đạo bóng lichter phích lịch gào thét công kích hắc y nhân.

Chân dẫm Tật Phong Bộ, trường kiếm nhị phẩm pháp binh lóe thiết quang, Diệp Bất Phàm dẫm lên mặt đất, bộ pháp biến ảo liên tục, không phải một đường thẳng duy nhất, Diệp Bất Phàm nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắc y nhân, trường kiếm cách không chém xuống hắc thậm chí không thèm nhìn kết quả, bộ pháp lại tiếp tục thay đổi, cả người trơn tuột như lươn, chớp mắt liền vòng qua mặt hắc y nhân, tại phía sau lưng đâm ra một kiếm.

Một kiếm này bất ngờ đâm trúng hông hắc y nhân, mặc dù Khí Huyết cảnh trên cơ bản không có khả năng làm tổn thương Trúc Cơ tu sĩ, tuy nhiên nhị phẩm pháp binh cực kỳ sắc bén, mũi kiếm dễ dàng xé rách y phục, ở trên hông hắc y nhân vạch xuống một lỗ khiến cho hắc y nhân giật mình nhảy dựng.

Mọi chuyện diễn biến rất nhanh, dưới Tật Phong Phù phụ trợ, tốc độ Diệp Bất Phàm cơ hồ đã chạm đến cực hạn Ngưng Khí kỳ, Diệp Bất Phàm thu kiếm, lại vòng qua trước mặt hắc y nhân điên cuồng chém xuống.

Đối với tốc độ rùa bò này hắc y nhân không thèm nhìn, bởi lẽ hắc là Trúc Cơ, mà nhãn lực Trúc Cơ không phải thứ để cho Tật Phong Bộ có thể qua mặt, bất quá, Diệp Bất Phàm xảo trá, cả người như một con lươn nhỏ, hắc y nhân trên cơ bản không thể nắm bắt được quỹ tích, hơn nữa một tay hắc còn phải khống chế bạch y nữ tu.

Diệp Bất Phàm đạp chân đại địa, y phục cuốn lên bụi đất, một kiếm vừa rồi chém xuống nhưng lại bị khí thế trên thân hắc y nhân ngăn cản, Trúc Cơ khí tức như một đạo kiếm ảnh sắc bén cách mặt đất ba tấc tay quét ngang bát phương.

Nếu để cho khí tức Trúc Cơ quét trúng Diệp Bất Phàm chỉ ít cũng nhận lấy trọng thương, bất quá, Diệp Bất Phàm nhanh chân ngã người sát mặt đất tránh né, tay phải vỗ mạnh một cái tiếp tục lao lên, kiếm pháp lay động, đây mặc dù là một bộ kiếm pháp tầm thường nhưng cũng đánh ra được võ kỹ khí thế.

Đối với con ruồi phiền phức Diệp Bất Phàm, hắc y nhân đã cực kỳ chán ghét, chỉ muốn một tay bóp chết, rất nhanh u vụ trên cơ thể hắc cuồng cuồng chuyển động, u vụ tụ tập hóa thành một tấm hắc thuẫn muốn tạm thời ngăn cản Diệp Bất Phàm.

Tật Phong Phù nguyên lý là gia trì tốc độ nhưng chỉ hiệu nghiệm trong vòng hai mươi cái hơi thở thời gian, Diệp Bất Phàm biết rõ điều đó, hắc y nhân cũng minh bạch, hắc đương nhiên không muốn chơi trò đuôi bắt mới cố tình bày ra hắc thuẫn muốn kéo dài thời gian đợi cho đối phương chạy mệt sẽ tự động chịu chết.

Thực tế, hắc y nhân có đến hàng trăm cách để giết chết Diệp Bất Phàm trong chớp mắt, tuy nhiên bản thân hắc không gấp gáp, càng đối với Diệp Bất Phàm thành linh này sinh hứng thú, muốn chơi đùa một chút.

"Để ta xem một tên Khí Huyết kỳ đến cùng giàu có bao nhiêu?" Hắc y nhân cười lạnh, cả người đứng im bất động, trước mặt hắc hắc thuẫn quay cuồng phun trào u vụ.

"Ta chỉ có một tấm!" Diệp Bất Phàm thở hổ hển đáp, tốc độ bỗng nhiên chậm lại.

"Vậy thì chịu chết..".

Chưa kịp cho hắc y nhân nói xong, Diệp Bất Phàm tiếp tục lúi từ bên trong túi trữ vật thêm một tấm Tật Phong Phù, bàn tay vô nhẹ dán lên đầu gối.

"Chỉ còn một tấm a!" Diệp Bất Phàm lại chạy vòng vòng, thanh âm tràn ngập tiếc nuối.

"A! Lại còn một tấm!" Diệp Bất Phàm hét lên.

"Không! Là hai tấm!" Diệp Bất Phàm vừa chạy vừa hét.

Hắc y nhân giật sột, khi hắn muốn thực sự động thủ thì Diệp Bất Phàm bất ngờ ném ra thanh trường kiếm, trường kiếm xé gió mà đi.

Hắc y nhân nhếch miệng cười, một tay hướng hư vô chớp tới, bàn tay dễ dàng bắt lấy thanh trường kiếm.

Nhưng đúng lúc này, bên trong bóng đêm bỗng nhiên vang lên thanh âm lạnh lùng: "Bạo".

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Vượt tai kiếp, Hỏa Thánh Ma Viên hiện

Nhị phẩm pháp binh tự bạo hình thành một cỗ lực lượng trùng kích ngay tại trên tay hắc y nhân trực tiếp nổ tung, lực lượng này mặc dù không lớn nhưng có thể so với một kích toàn lực của Ngưng Khí hậu kỳ tu sĩ, dĩ nhiên hắc y nhân không dám chủ quan đánh phải buông tha cho bạch y nữ tu.

Thanh âm oanh minh tại bên trong thôn trang quanh quẩn, cả người bạch y nữ tu bị ném mạnh về phía sau rơi trên mặt đất, vừa rồi nàng bị hắc y nhân không chế không thể động đậy, dưới lực lượng tự bạo cuốn vào cũng hết sức chật vật, bạch y nữ tu phun ra thêm một ngụm máu tươi, mắt mấy cái hơi mờ mới dần dần khôi phục thân sắc.

Diệp Bất Phàm tự bạo xong trường kiếm thì hai tay trống không, cảm giác thất lạc như một tên hải tặc vừa mới nghịch dại làm mất đi món đồ chơi quý giá, ít ra thì với nhị phẩm pháp binh Diệp Bất Phàm đã thành công vạch xuống móng hắc y nhân một lỗ, lúc này tay không tác sát, đừng nói đừng khi chiến đấu, thậm chí hắc y nhân có đứng im cả ngày trời Diệp Bất Phàm cũng không thể gây ra thêm chút nào thương tổn.

Khi lực lượng trùng kích hoàn toàn tán đi, phía sau tấm hắc thuẫn hắc y nhân vẫn nguyên vẹn đứng đó, lông tóc không tổn hao, chỉ có y phục trên thân tựa hồ bị nhấc lên một chút, hắc y nhân về mặt âm trầm, trong hốc mắt Minh Khí lượn lờ càng bạo, giờ phút này hắn thực sự điên cuồng, đã triệt để động sát tâm, ánh mắt sắc bén chăm chăm nhìn về phía Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm vừa chạy vừa có loại cảm xúc muốn khóc, ánh mắt hắc y nhân mang lại cho hắn áp lực cực lớn, mặc dù vừa rồi đã xác định liều mạng nhưng thời điểm này điên cuồng tâm thái trốn mất chỉ còn lại nồng đậm sợ hãi.

Hắc y nhân như Tử Thần đòi mạng, ở trong bóng đêm khí thế càng kinh thiên động địa bộc phát, u vụ bốn phía tựa hồ lấy cảm xúc của hắn làm chủ đạo mà cuộn cuộn vận chuyển, sát na, phía trước hư vô hình thành một tấm lưới ma khí, tấm lưới đón gió trương lớn bao trùm khuôn viên mấy trăm trượng, tấm lưới ma khí từ bên trên bầu trời bỗng nhiên rơi xuống.

Bạch y nữ tu biến sắc, thời điểm này khí lực đã cạn, tu vi cũng bị bào mòn gần như sạch sẽ, hiển nhiên ở dưới thần thông Trúc Cơ không có cách nào phản kháng.

Diệp Bất Phàm nội tâm đã xoắn xuýt đến cực hạn, tấm lưới ma khí phong bế bầu trời phảng phất muốn cầm tù hết thảy sinh linh bên dưới, lấy Diệp Bất Phàm làm trung tâm, một cỗ áp lực khủng khiếp hung hăng bộc phát.

Diệp Bất Phàm bị ép cực kỳ chật vật, tại chỗ phun ra mấy ngụm máu tươi, về mặt liền trở nên âm trầm, ánh mắt mang theo bất lực, khuôn miệng thỉnh thoảng nhếch lên một nụ cười, thời điểm tương chừng cùng đường mạt lộ thì bạch y nữ tu thỉnh thoảng hét lớn.

"Lấy ra lệnh bài thân phận, đồng thời bóp nát!" Bạch y nữ tu cực kỳ gấp gáp, trong tay nàng lóe hiện ngọc quang, Thiết Trụ, Sở Văn Thiên cùng Vũ gia huyết hệ cũng đã xuất ra lệnh bài thân phận của mình.

Diệp Bất Phàm mặc dù không hiểu nhưng không có nhiều thời gian suy nghĩ, tại bên trong túi trữ vật nhanh chóng lấy ra lệnh bài thân phận, Diệp Bất Phàm nhìn bạch y nữ tu một cái, sáu người lẫn nhau gật đầu sau đó đồng thời bóp nát lệnh bài thân phận.

Sáu tấm lệnh bài thân phận toái thành phần bụi, gần như ngay lập tức Thần quang bạo phát, ở giữa thiên địa vô cùng vô tận những điểm sáng li ti lấy tốc độ siêu việt nhân quan cuộn cuộn ngưng tụ, rốt cuộc một tấm màn ánh sáng giăng cao, tấm màn này phảng phất câu thông trời đất, lan tràn ra mãnh liệt

lực lượng truyền tống.

Diệp Bất Phàm nhất thời minh bạch, lệnh bài thân phận ngoài là thứ dùng để chứng minh thân phận còn là tác nhân dẫn động truyền tống trận, mà thôn trang này thuộc về phạm vi Bát Cực Đạo Tông, tự nhiên nằm trong ảnh hưởng của đại trận tông môn.

"Chỉ có mười hơi thở!" Bạch y nữ tu gần như gào thét.

Thiết Trụ, Sở Vân Thiên cùng Vũ gia huynh đệ đứng gần truyền tống trận nhất, thời gian bức bách chỉ kịp nhìn Diệp Bất Phàm cùng bạch y nữ tu một cái, sau đó đồng loạt nhảy vào bên trong tấm màn ánh sáng, không phải bọn hắn sợ chết mà ở dưới cực hạn nguy cơ vô phương chọn lựa này, nếu vẫn có người sống sót đi ra đã xem như một lần may mắn, ai sống không quan trọng, tất cả cùng sống càng tốt.

"Diệp Bất Phàm! Còn không chịu đi?" Bạch y nữ tu đứng ngay bên cạnh Diệp Bất Phàm, khi nàng muốn kéo hắn tiến nhập truyền tống trận thì tấm lưới ma khí đã bao trùm xuống, đồng thời hắc y nhân cũng gào thét, điên cuồng giết tới.

"Không kịp..Cuối cùng vẫn chết! Nếu vậy một mình ta chết là được rồi!" Diệp Bất Phàm gầm nhẹ, ánh mắt tóe lên âm lãnh biểu cảm, vẻ mặt càng nghiêm túc cực kỳ, biểu cảm dạng này trong đời hắn tuyệt đối hiếm gặp, lập tức song thủ vươn ra bắt lấy eo bạch y nữ tu, nhắc bổng nàng lên hướng truyền tống trận ném mạnh.

"Diệp Bất Phàm!"

Truyền tống trận khởi động, quang mang Thần Thánh ngập trời quay cuồng, đám người ở bên trong thấy vậy thì lạc giọng gào thét, ai nấy đều đã đỏ mắt, Thiết Trụ nhắc lên đại kiếm điên cuồng chém loạn.

Truyền tống trận giá trị như một cái phao cứu sinh, bọn hắn xuống phao trước, cứ tưởng đồng bạn xuống sau đều sẽ được an toàn, nhưng không ngờ rốt cuộc cũng phải có kẻ hy sinh tính mạng làm đại giá.

"Chúng ta sẽ báo thù cho ngươi!" Không biết ai là người lên tiếng, cũng có thể tất cả cùng đồng thanh.

Phía sau tấm khăn che mặt bạch y nữ tu biểu tình thất lạc, nàng vốn là Trúc Cơ cường giả vậy mà trong hiểm cảnh lại để cho một tên Khí Huyết kỳ phải liều mạng, đối với hành động của Diệp Bất Phàm nàng không những không cảm kích mà ầm ầm còn sinh ra phẫn nộ.

"Không ổn!" Hắc y nhân nhìn thấy đám người có lẽ rất nhanh liền bị truyền tống trận mang đi mới điên cuồng gầm lên một tiếng, tốc độ bạo phát đến cực hạn, hắc y nhân hướng về phía trước nhắc tay đánh ra một chương.

Một chương này trống rỗng thành hình hóa thành một đầu quang trụ vạch phá hư vô, muốn ngăn cản lại truyền tống trận.

Tốc độ cực nhanh, mọi chuyện nói có vẻ dài dòng nhưng thực sự chỉ phát sinh trong một đoạn thời gian rất ngắn, khi cự chương muốn nện thẳng lên tấm màn ánh sáng truyền tống trận thì đồng thời một cái bóng đen cực tốc áp sát, bóng đen này ở giữa ý đồ ngăn lại cự chương nhưng liền bị cự chương dễ dàng đánh bay.

Cự chương bị ngăn cản cũng ngưng lại một chút, một chút này là vừa đủ để cho truyền tống trận hoàn hảo khởi động.

Thần quang biến mất như chưa từng hiện hữu, cự chương nện vào bóng đêm hư vô nổ vang thanh âm trầm đục, cả người Diệp Bất Phàm bị ném mạnh về phía sau bay đi không biết bao xa, lúc này đã triệt để hôn mê bất tỉnh.

Toàn thân Diệp Bất Phàm tàn phá khủng khiếp, vùng ngực lõm sâu, máu tươi đen đục từ thất khiếu nhanh chóng tràn ra vằn vện chảy dài trên mặt đất, nhịp thở hết sức yếu ớt, Diệp Bất Phàm có lẽ còn chưa chết nhưng cũng không cách cái chết bao xa.

Lúc này hắn không hề đau đớn, hoặc căn bản chút khí lực còn lại là không đủ để cảm nhận được đau đớn, cả người nhẹ tênh, linh hồn Diệp Bất Phàm bắt đầu trạng thái du hư.

Vẫn con đường đó, vẫn đồ án Diệp Lục Đồ Đằng, đại lộ trắng toát màu băng tuyết, trên cao thái dương bàng bạc, bốn bề thiên địa là bờ công anh theo gió phiêu diêu.

Diệp Bất Phàm vui đầu trên mặt đất, một chương của Trúc Cơ kỳ khiến cho lục phủ ngũ tạng đều bị chấn nát, ban đầu máu tươi chỉ là từ thất khiếu tràn ra, theo thời gian, da hắn cũng bắt đầu xuất huyết.

Hắc y nhân căn bản không thèm chú ý đến Diệp Bất Phàm, biểu tình bỗng nhiên hiện lên một tia ngưng trọng."Để cho bọn chúng chạy thoát, rất nhanh sẽ có cường giả Bát Cực Đạo Tông hạ sơn, nếu ta tính không sai thì hai canh giờ sau là thời điểm Hòa Thánh Ma Viên thức tỉnh, lúc đó dễ đối phó, đến bao nhiêu giết bấy nhiêu là được, bất quá, lần này mọi chuyện phải hết sức chu toàn, nhất định không được phát sinh biến số" Hắc y nhân lẩm bẩm sau đó lướt qua Diệp Bất Phàm, có lẽ xem hắn là người đã chết.

Lúc này ở trung tâm thôn trang, trên mặt đất thỉnh thoảng phun trào mảnh liệt hào quang, hào quang là từ đại địa mà ra, tựa hồ một vòng lửa lớn đốt lên hư vô muốn thiêu cháy thương khung đại địa, hào quang hướng bầu trời chậm rãi dâng lên, nếu người Bát Cực Đạo Tông từ trên đỉnh Khâu Sơn nhìn xuống sẽ cho rằng chân núi thời điểm này bỗng nhiên xuất hiện một vầng mặt trời nhỏ.

Theo hào quang cuồng động đốt cháy bầu trời thì mặt đất cũng vang lên từng hồi thanh âm gầm gừ dữ tợn, địa chấn phát sinh, cả Khâu Sơn sầm lăm ầm rung chuyển, tựa hồ chỗ sâu mặt đất có thứ gì đó đang thức tỉnh chuyển mình.

Mấy lần mặt trăng bị mây mù che đậy Diệp Bất Phàm vẫn nằm ở đó không có chút dấu hiệu nào cho thấy sẽ hồi tỉnh, lại thêm nửa canh giờ qua đi, khi địa chấn gần như đã đạt đến cực hạn, cả mặt đất đều bị nhấc lên, hư vô quay cuồng dữ dội, trên mi tâm Diệp Bất Phàm lúc này thỉnh thoảng lóe sáng, vị trí chính giữa mi tâm hào quang ngưng tụ hóa thành một cái ấn ký nhỏ.

Là ấn ký Diệp Lục Đồ Đằng.

Rất nhanh, cả người Diệp Bất Phàm kịch liệt vận vẹo, bằng mắt thường có thể nhìn thấy vùng ngực vốn bị lõm sâu thỉnh thoảng căng ra, nhịp hô hấp dần trở nên đều đặn, thể nội thương thể lập tức được chữa trị.

Trong cơ thể Diệp Bất Phàm một cỗ lực lượng kỳ dị đang chảy xuôi, theo kỳ kinh bát mạch tiến nhập Đan Điền, từ Đan Điền lại lan tỏa lục phủ ngũ tạng, như một dòng suối mát lạnh nhu hòa tẩy lễ nhục thân Diệp Bất Phàm.

Thêm mấy hơi thở qua đi, lúc này Diệp Bất Phàm thỉnh thoảng mở mắt, trong ánh mắt dày đặc lam quang, Diệp Bất Phàm thử cử động thân thể liền cảm thấy cả người phảng phất sinh long hoạt hổ, nội tâm nhất thời khiếp sợ: "Chuyện gì? Ta còn chưa chết? Tại sao lông tóc không chút tổn hao thế này?" Diệp Bất Phàm không hiểu, từ sau khi hôn mê cho đến thời điểm thức tỉnh đối với hắn giống như một giấc ngủ dài.

Diệp Bất Phàm ngồi dậy, hai tay bấu chặt lên mặt đất, lúc này mới kịp quan sát khung cảnh bốn phía xung quanh.

Địa chấn dữ dội lột xuống của ngọn Khâu Sơn vô số tảng đá lớn, trên đường đi đè bẹp hết thầy kiến trúc, mấy chục căn nhà bên trong thôn trang đã bị cây nát, mặt đất nứt toác ra tạo thành những chiếc rãnh dài, theo đó Minh Khí ngùn ngụt phun trào.

Diệp Bất Phàm không biết chuyện gì phát sinh nhưng trời đất cùng động khiến cho hắn hoa mắt chóng mặt, não hải lại tiếp tục dâng lên một cỗ cảm giác bất an mãnh liệt.

Lúc này chân trời mờ nhạt, tân dương muốn hiện xóa đi bóng đêm dày đặc, một vài vệt ánh sáng nhỏ nhoi từ phương đông chậm rãi kéo lên khiến cho Minh Khí cũng dần dần tiêu tán.

Cường độ chấn động có phần giảm bớt thay vào đó là từng tràng thanh âm gầm rú rợn người, cảm giác bên dưới đại địa một đầu Viễn Cổ Hung Thú đang chuẩn bị xé mở mặt đất mà ra.

Diệp Bất Phàm không dám thờ ơ, lấy gốc đại thụ làm bức bình phong che chắn, phía sau gốc đại thụ Diệp Bất Phàm phóng tầm mắt bốn phía xung quanh nhưng tuyệt nhiên không thể nhìn thấy bóng dáng hắc y nhân.

Lúc này một tiếng nổ kinh thiên động địa thỉnh thoảng vang lên, mặt đất bên dưới chân hắn cuộn trào dữ dội, rớt cuộc nhỏ cao hóa thành một ngọn núi nhỏ, ngọn núi kia vậy mà chậm rãi chuyển dịch, theo chuyển động, đất bụi tầng tầng rơi xuống để lộ ra một cỗ thân thể khổng lồ.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cường giả giáng lâm, kinh thiên chi chiến

Cỗ thân thể này cao thấp 20 trượng, toàn thân lông tơ đỏ rực như lửa, càng tàn mát ra một cỗ bá đạo, khát máu đến cực điểm, Diệp Bất Phàm bị hất rơi xuống mặt đất, khi một lần nữa nhìn lại thì đây chính xác là một đầu Cự Viên.

Cự Viên mở ra hai mắt, hai mắt như đèn lồng sáng rực chói lóa nhật nguyệt tinh thần, ngay lập tức một luồng khí tức kinh thiên động địa từ trên thân Cự Viên cuộn trào bộc phát, phảng phất bầu trời bên trên thậm chí bốn phía hư vô đều vì vậy mà kịch liệt vận vẹo, khí tức này ảnh hưởng đến cả thiên địa quy tắc, chớp mắt gió ngừng thổi, Khâu Sơn sầm sập ngừng động, thời không ngừng vận chuyển.

Diệp Bất Phàm cảm giác trái tim bị bóp nghẹt, hô hấp trở nên cực kỳ khó khăn, toàn thân mồ hôi ướt đẫm, bị ép nằm rạp trên mặt đất không thể nhúc nhích, tựa hồ phải chống đỡ một tầng kinh thiên cự thạch, Diệp Bất Phàm không dám nhìn Cự Viên, bởi nó sừng sững ở đó không khác gì một mảnh mặt trời chói chang, khí tức kia vượt xa những cường giả mà trước đây Diệp Bất Phàm từng nhận thức.

Cự Viên thỉnh thoảng nhấc hai cánh tay thô to nên thẳng lên ngực mấy cái, miệng lớn hết dài, thanh âm này vậy mà vang xa chấn động bát phương, ánh mắt Cự Viên mang theo Duy Ngã Độc Tôn chi ý lạnh nhạt nhìn lên đỉnh Khâu Sơn.

"Hòa Thánh Ma Viên! Chúng ta tiên phong giết lên Khâu Sơn diệt đi Bát Cực Đạo Tông bách niên đạo thống!" Một đạo u mang lướt qua, hắc y nhân thần sắc cao cao tại thượng hoành không đứng trên vai Cự Viên, thanh âm ngạo nghễ vang vọng thiên địa.

Cự Viên như nghe hiểu lập tức ngẩng đầu vỗ ngực gầm lên một tiếng, sóng âm từ miệng tầng tầng lớp lớp hóa thành một đạo vòi rồng nổi lên trời đất, thanh âm này quét ngang bát phương, Diệp Bất Phàm lập tức ôm đầu ho ra một búng máu lớn.

"Con vượn này có tu vi gì?" Diệp Bất Phàm cực kỳ khiếp sợ, thần sắc lại một lần nữa ảm đạm xuống.

"Hắn dám một mình một vượn giết lên Khâu Sơn, hiển nhiên Cự Viên phải là một tồn tại khủng bố có thể áp chế toàn bộ cường giả Bát Cực Đạo Tông" Diệp Bất Phàm kinh sợ nói thầm.

"Đây có lẽ là một cái âm mưu đã được sắp đặt từ trước, Cự Viên này lấy địa mạch Bát Cực Đạo Tông, lấy huyết nhục tín dân làm chất dinh dưỡng, cũng rất có thể hàng chục vụ mất tích của đệ tử tông môn gần đây đều là do tên hắc y nhân kia gây ra" Diệp Bất Phàm nghĩ vậy thì nhất thời miệng đắng lưỡi khô, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn.

"Hoàng Thiên! Kê đứng phía sau dật dây chính là Hoàng Thiên triều!" Diệp Bất Phàm lăm lăm, bằng tâm mắt hải tử hắn không biết Hoàng Thiên rốt cuộc khủng bố đến đâu nhưng thế lực có thể đạp lên đầu thiên hạ hiển nhiên là một tồn tại chí cao vô thượng.

Hoàng Thiên triều đồ sát Đông Lâm cự quốc, nô dịch gần như chín thành diện tích Trung Châu, nó tựa hồ một đầu kinh thiên cự蟒 muốn há miệng thôn phệ hết thảy thế gian vật chất mà Bát Cực Đạo Tông chính là mục tiêu, tuy nhiên đối với tông môn ngàn năm đạo thống, đã từng là thiên hạ đỉnh tiêm, Hoàng Thiên triều tuyệt không dám chủ quan, mới sắp đặt một cái âm mưu, dùng chính căn cơ tông môn nuôi dưỡng nên một kẻ địch hùng mạnh, kẻ địch này hiện tại đã xuất hiện, chuẩn bị đạp lên Khâu Sơn Thánh Địa.

Trong đầu Diệp Bất Phàm loạn thất bát tao, hắn tạm thời còn chưa thể nhìn ra thiên hạ quyền mưu, nhưng chỉ với một động tác tùy tiện như vậy đã mơ hồ cảm nhận được sự khủng bố, thâm sâu của Hoàng Thiên triều.

"Nhất định cường giả tông môn có thể không chế cục diện!" Diệp Bất Phàm tự trấn an bản thân.

Lúc này lại một tiếng nổ kinh thiên động địa nữa vang lên, Cự Viên thỉnh linh dẫm chân khiến cho đại địa chấn động, nhục thân to lớn kia vậy mà chậm rãi đứng không, cả người liên tục phóng xuất ra mãnh liệt hoang dã cùng hung tàn khí tức.

Cự Viên tiện tay nhỏ xuống một gốc đại thụ lại dùng tay vuốt thành mũi thương hướng về phía trước dùng lực ném mạnh, mũi thương cực tốc xé không lao vút, một mảnh rừng bên dưới theo đường đi của mũi thương đều bị ép đến ngã rạp, lúc này lưng chừng núi một màn ánh sáng bàng bạc thỉnh linh dâng cao, mũi thương đâm lên màn sáng liền chia năm xẻ bảy.

"Nguyệt súc!" Từ trung tâm Khâu Sơn một tiếng quát như sấm nổ giữa trời quang, theo đó mấy chục đạo cầu vòng lấy xu thế khai thiên phích lịch hướng chân núi gào thét vọt xuống, mỗi một đạo cầu vòng này phân biệt đều tỏa ra kinh thiên khí tức khiến cho đất trời lập tức oanh minh, bát phương ầm ầm chấn động.

"Là cao tăng tông môn!" Diệp Bất Phàm thò ra một hơi, liền cảm thấy triệt để an tâm.

Mười bảy đạo cầu vòng xé không tiếp địa, ngay cổng vào thôn trang dưới núi thời điểm này uy áp mãnh liệt lan tràn, mười bảy đạo cầu vòng nhanh chóng ngưng tụ chân thân hóa thành mười bảy cái thân ảnh, trong số này có Trường Đường Chủ mà Diệp Bất Phàm đã từng gặp qua.

Trường Đường Chủ cao lớn uy vũ, thân mặc Hoàng Kim Chiến Giáp, quanh thân một đầu Du Long do thiên địa linh khí huyền hóa tạo thành cấp tốc xoay vòng, Trường Đường Chủ cùng mười lăm người khác phân biệt đứng tại phía sau một vị trung niên nhân.

Trung niên nhân bạch y tao nhã diện mục tuấn tú dị thường, cả người thon dài, khí thế nhẹ nhàng mà thâm trầm sắc bén, toàn bộ tu vi có lẽ đã bị nội liễm, nhìn hắn giờ phút này không khác gì một văn nhân nho sĩ, bất quá, ánh mắt vô cùng có thần, mỗi cử chỉ động tác đều toát ra thần vận, không uy áp, không khí thế nhưng liền để cho người đối diện phải sinh ra ảo giác, tựa hồ bản thân đang đối mặt với một tòa núi uy nghiêm khó lòng đụng chạm.

Trung niên nhân đạm mạc nhìn Cự Viên không lộ, vẻ mặt không lộ ra chút nào biểu cảm, cặp mắt đỏ rực như đèn lồng của Cự Viên cùng ánh mắt trung niên nhân ở giữa hư vô trực tiếp đụng chạm, song phương tựa hồ đang dùng ánh mắt để triển khai đối chiến.

Hai ánh mắt như hai đạo liệt thiên quang trụ bắn phá lẫn nhau, sát na hư vô bốn phía bùng nổ vang, một làn sóng xung kích khí thế bàng bạc trống rỗng thành hình, rất nhanh liền quét ngang bát phương.

Trung niên nhân cả người chấn động bị đẩy lùi về phía sau một đoạn, thần sắc lập tức tái nhợt xuống, Cự Viên lúc này tựa hồ phát cuồng, hốc mắt đỏ rực bạo phát ra kim quang chói mắt, Cự Viên không nhiều động tác mà lập tức động thủ.

Khí thế trong thời gian ngắn kéo lên, kinh đào hải lăng lực lượng trên cánh tay Cự Viên ngưng tụ, mặc dù không phóng xuất ra chút nào tu vi ba động nhưng những người có mặt ở đây, nhất là trung niên nhân ầm ầm cảm nhận được, bên trong thân thể không lộ kia tích tụ đầy đủ một cỗ lực lượng vô cùng khủng bố, lực lượng này một khi bạo phát đi ra hoàn toàn có thể hủy thiên diệt địa.

"Nhục thân Nguyên Anh viên mãn!" Trung niên nhân vẻ mặt liền âm trầm xuống, biểu tình lộ ra vẻ khiếp sợ.

Những người còn lại khi cảm nhận được áp lực khủng khiếp do Cự Viên mang lại ai nấy thần tình đều trở nên nghiêm túc, đồng thời lùi về phía sau mấy bước, trên tay phân biệt xuất ra binh khí.

"Hắc Hắc! Chỉ các ngươi đến còn xa xa không đủ! Ta lại tưởng Bát Cực Đạo Tông thế nào, thì ra là một đám gà sành chó đất mà thôi! Có lẽ Thiên Hoàng Bệ Hạ đã quá đề cao các ngươi rồi!" Hắc y nhân đứng trên vai Thánh Hóa Ma Viên biểu tình xem thường, mở miệng cợt nhả, thân thể hắn mà khí động dâng, mặc dù ở trên tu vi không thể cùng bất kỳ người nào ở đây so sánh, tuy nhiên cũng không ai dám đối với hắn có tâm ý xem thường.

"Một con súc sinh mà thôi, nhục thân Nguyên Anh thì thế nào? Ở dưới Thánh Địa dám buông lời bất kính, ta xem hạ tràng của ngươi sẽ rất thảm! Bát Cực Đạo Tông không phải tự nhiên mà có thể trường tồn qua thiên niên tuế nguyệt, Thiên Hoàng lão đầu, tên kia lao tâm khổ tứ một mực bày mưu dụng

kể chẳng phải muốn một lần đạp chân lên Khâu Sơn? Nếu hấn dám chắc thì đã tự mình tìm đến.." Trường Đường Chủ giận dữ quát.

" Hắc Hắc! Thế nào thì bản thân các ngươi đã rõ, Hoàng Thiên đế quốc vừa mới khai triều công sự ngàn vạn, chỉ là không có thời gian chú ý đến chốn thâm sơn cùng cốc này mà thôi, nhưng đã sao? Một mình lão phu liền có thể đạp bằng Khâu Sơn, xóa đi của các ngươi ngàn năm đạo thống!" Hắc y nhân cười lạnh nhạt, bản thân hấn Trúc Cơ tu vi nhưng hình như đều không để những người kia vào trong mắt.

" Ngông cuồng! " Trường Đường Chủ quát lớn, khí thế trên thân lập tức dâng lên, Kết Đan tu vi cuộn cuộn phun trào, trên tay hấn trống rỗng xuất hiện một thanh hắc kim đại kiếm, đại kiếm hoành không chém ra một đạo kiếm quang to lớn, kiếm quang bổ đút hư vô hướng Thánh Hóa Ma Viên giết tới.

Đạo kiếm quang này tốc độ cực nhanh, chớp mắt thành hình, chỉ trong chớp mắt liền muốn cùng thân thể Hòa Thánh Ma Viên đụng chạm, kiếm quang động đăng, kiếm khí lay trời, bên trên phảng phất còn mang theo một đạo Kết Đan ý chí.

Tuy nhiên Hòa Thánh Ma Viên nhìn cũng không thèm nhìn mà nhếch miệng hừ lạnh, cánh tay thô to dày đặc lông lá thỉnh linh nhắc lên tùy tiện ngăn cản.

" Oanh..Oanh." Mấy tiếng nổ lớn trầm đục chấn cho bốn phía hư vô lắc lư chao đảo, một kiếm này mặc dù bất phàm nhưng chém lên người Hòa Thánh Ma Viên lại tựa hồ kiếm gỗ chém vào vách núi, Hòa Thánh Ma Viên trừng mắt nhìn Trường Đường Chủ, lạnh nhạt thu tay.

Dưới cái nhìn tùy tiện này Trường Đường Chủ liền ôm đầu phun ra một ngụm máu lớn, cả người chật vật ngã nhào trên mặt đất, đến lúc này hấn mới rõ ràng cách biệt thực lực song phương.

Nội tâm Diệp Bất Phàm lại càng dâng lên ngập trời sóng to gió lớn, Trường Đường Chủ trong mắt hấn vốn đã là tồn tại chí cao vô thượng, với bộ giáp uy vũ trên người phảng phất chiến thần vô địch, nhưng hôm nay mọi nhận thức đều bị phá vỡ, một kiếm kinh khủng mang theo mười phần thực lực không những không thể chém xuống một cọng lông nào của đối phương mà còn bị ánh mắt đối phương làm cho thổ huyết, Diệp Bất Phàm không biết Nguyên Anh đến cùng mạnh mẽ bao nhiêu nhưng biểu hiện ra chừng ấy rất có thể Bát Cực Đạo Tông thời điểm này nguy cơ chính thức lâm đầu.

" Trường Thi sư đệ! Không được vọng động, nghiệt súc kia nhục thân Nguyên Anh cực hạn, mấy người chúng ta ở đây cơ bản không thể gây ra thương tổn, cùng hợp công trấn áp xuống! " Trung niên nhân quát mắt nhìn Trường Đường Chủ lớn giọng quát, sau đó quét mắt nhìn những người còn lại một cái.

Trung niên nhân đằng vân mà lên, trên thân cũng bạo phát ra một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố, chỉ riêng ba động tu vi bên ngoài đã khiến cho trăm trượng hư vô xung quanh kịch liệt vặn vẹo, trung niên nhân hoành độ hư không, bạch y trang phục đón gió tung bay, biểu cảm khuôn mặt cực kỳ ngưng trọng, trong ánh mắt thỉnh linh bắn ra một tia thêm điện.

Đạo thêm điện này cải thiên hoán địa mà đi, trực tiếp áp chế thiên địa ý chí, ngay trên bầu trời mây đen dày đặc kéo đến, khí tức thoáng trở nên ngưng trọng, áp lực tầng tầng bao phủ, sát na, kiếp vân đầy trời hội tụ.

Trung niên nhân bất quyết, miệng nhả pháp ngôn, cơ thể hấn liền trở nên trong suốt, bên trong trống rỗng xuất hiện một đạo kim quang, đạo kim quang quán quanh Nguyên Anh, Nguyên Anh này hình thù một đũa bé chỉ lớn hơn nắm tay.

Nguyên Anh ở đó, trong cơ thể trung niên nhân nhắm mắt nhập định, Thần Thánh khí tức dừng động lan tràn, thời điểm Nguyên Anh bỗng nhiên mở mắt, trung niên nhân thỉnh linh nhắc tay hướng bầu trời một chỉ, Nguyên Anh cũng bắt chước nhắc tay một chỉ.

Lập tức điện lôi chớp giật, bầu trời u u quay cuồng, kiếp vân tách ra, một đạo điện quang to lớn cách không giáng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đánh cho trời hôn đất ám

Đạo điện lôi cách không bổ xuống kéo theo thiên phạt khí tức ngập trời bộc phát, đây mặc dù không phải thiên phạt chân chính mà do trung niên nhân dùng đến Nguyên Anh ý chí tạm thời cưỡng ép xuống thiên đạo ý chí, tuy nhiên lực lượng này tuyệt đối kinh tâm động phách, ở trong Tu Tiên Giới, Nguyên Anh cảnh đã nằm ngoài khái niệm Linh Tu, chạm đến tầng thứ đại năng, Nguyên Anh đại năng không gì là không làm được.

" Con mẹ nó! Cũng quá khoa trương đi!" Diệp Bất Phàm mắt hướng bầu trời, trong lòng bất giác dâng lên một cỗ kích động mãnh liệt, bản thân hấn đối với thần thông tu sĩ luôn có hứng thú rất lớn.

Được tận mắt chứng kiến Nguyên Anh chi chiến trong đời mỗi tu sĩ không phải ai cũng có cơ duyên, tại bên dưới Nguyên Anh chiến đã từng không ít người đột phá thành công mấy chục năm bình cảnh, thậm chí thiên chi kiêu tử còn lấy thần thông đại năng để cảm ngộ thiên địa quy tắc, chung quy, lần thể nghiệm này đối với Diệp Bất Phàm không khác gì một hồi tạo hóa.

Đầy trời là thanh âm oanh minh chấn động, khét lẹt mùi vị điện lôi, không khí ngưng trọng một cách ám ảnh, trong chớp mắt khi đạo điện lôi xé rách kiếp vân cách không bổ xuống thì Hòa Thánh Ma Viên cũng gầm lớn một tiếng hướng bầu trời đạp đất bay lên, hai bàn tay thô to hóa trào, thủ trào hung hăng chém mạnh vào hư vô như muốn khai thiên tích địa.

Một bên nồng đậm khí tức sát phạt của thiên đạo, một bên mang theo hung tàn khát máu nhưng vững chắc tựa cao sơn, hai đạo khí thể ở giữa hư vô trực tiếp đụng chạm, nhất thời thương khung run rẩy, trời đất động đặng chớp giật, một cỗ kinh lực khủng khiếp do lực lượng trùng kích tạo ra như cuồng phong sắc bén quét sạch bát phương.

Hỏa Thánh Ma Viên bị điện lôi đánh trúng, phía trên đỉnh đầu một mảng lông lớn cháy khét lẹt, Hỏa Thánh Ma Viên đằng vân mà đứng khí thể càng trở nên hung tàn hơn bao giờ hết, nhìn qua tựa hồ một tôn Thái Cổ Hung Thủ đang kiêu ngạo lăng lập giữa trời, xem thường hết thảy chúng sinh trong thiên hạ.

Kiếp vân tán đi, trung niên nhân thần sắc biến hóa liên nhẹ nhàng phi thân cùng Hỏa Thánh Ma Viên song song đối diện, khí tức hẩn lại một lần nữa kéo lên, bạch y phiêu dật, tóc đen cuốn vào trong gió, trung niên nhân giờ phút này không còn bóng dáng một văn nhân nho sĩ tâm thường mà phẳng phất một vị Trích Tiên siêu phàm thoát tục.

Hai luồng khí thể kinh thiên động địa lập tức quay cuồng va chạm, muốn cắn nuốt, thôn phệ lẫn nhau, trung niên nhân ở trên hình thể so với Hỏa Thánh Ma Viên chênh lệch cực lớn, nhưng ở trên khí thể không chút nào chịu thua kém.

"Súc sinh! Chịu chết! Bất Cự Trần Tiên Trận." Trung niên nhân hét lớn, hai tay thủ pháp biến hóa liên tục.

Mười sáu vị cường giả đạo tông ở bên dưới nghe tiếng hét này liền nhất tề động thủ, mười sáu đạo cầu vồng phân biệt sắc sỡ khí thể đồng thời hướng Hỏa Thánh Ma Viên gào thét giết tới.

Phút chốc bầu trời quang mang lóa mắt.

Cầu vồng sắc không bay lượn như điện lôi ở trong thiên địa tự do du tẩu, sau đó từng đạo, từng đạo phân tách, lại tổ hợp thành một cái trận pháp khổng lồ, trận pháp này lấy vị trí trung niên nhân cùng Hỏa Thánh Ma Viên làm trung tâm.

Lập tức mười sáu đạo thần thông phân biệt đánh ra, mười sáu đầu quang trụ ánh sáng hướng thân hình to lớn của Hỏa Thánh Ma Viên phá không chiếu xạ, ở giữa, trung niên nhân cũng trực tiếp động thủ, cả người hẩn Thuận Di từng bước từng bước tạo thành tàn ảnh đầy trời, trung niên nhân thình lình vọt lên, một cước hoành không đâm xuống.

Dưới bát phương cùng lúc oanh kích Hỏa Thánh Ma Viên không chút nao núng, miệng lớn gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, toàn thân huyết khí, ma khí pha tạp cuộn trào, Hỏa Thánh Ma Viên nhấc tay hướng bầu trời tung ra một chưởng.

Một chưởng này dễ dàng ngăn cản cước pháp của trung niên nhân, lại để cho mười sáu đạo quang trụ tùy tiện bắn phá cơ thể, nhục thân Nguyên Anh mặc dù phi thường cứng rắn nhưng cũng không tránh khỏi chấn động, Hỏa Thánh Ma Viên thô huyết, một ngụm kim huyết như loạn vũ bắn ra đầy trời.

"Con vượn kia trên phương diện chiến đấu vậy mà rất có kỹ xảo! Dưới hoàn cảnh bị hợp kích vẫn đủ tỉnh táo để làm ra lựa chọn chính xác, nếu như nó bỏ qua một cước hoành thiên kia, tập trung sức lực chống lại mười sáu đạo Kết Đan thần thông thì có lẽ giờ phút này hạ tràng đã rất thảm." Diệp Bất Phàm hứng thú lắm lắm, lực phá hoại của Nguyên Anh chiến là vô pháp tưởng tượng cho nên Diệp Bất Phàm từ trước đã chạy rất xa, phía sau một tảng đá lớn kích động múa máy tay chân.

"Nếu như ta cũng có một con tọa thủ Nguyên Anh thì tốt biết mấy!" Diệp Bất Phàm vuốt cằm nói thầm, trong đầu hẩn bỗng nhiên hình dung ra cảnh tượng chính mình đạp trên lưng Thánh Hỏa Ma Viên dạo chơi khắp Hạ Viện, ở bên dưới, chúng nữ tu mất tròn mắt dẹt kêu gào ngưỡng mộ.

"Nhưng nếu ta là Nguyên Anh cảnh lại càng hoành tráng! Nguyên Anh! Nguyên Anh a! Nhất định có ngày rồi ta cũng đạp cả thương khung vũ trụ ở dưới chân!" Diệp Bất Phàm cảm khái, ánh mắt hẩn thình lình sáng lên.

"Ta làm được! Vậy mà rất đơn giản! Hắc Hắc! Thì ra đây chính là cảm giác đạp cả thương khung vũ trụ dưới chân..! Hơi chóng mặt một chút, bất quá, rất tuyệt".

Khi Diệp Bất Phàm đang mãi trông cây chuối thì ở phía đối diện chiến đấu đang đi đến hồi gay cấn, Hỏa Thánh Ma Viên dưới Kết Đan hợp công mặc dù nhận lấy thương thế nhưng không hề biểu hiện ra chút nào nao núng, thân hình khổng lồ vẫn hoành không mà đứng, tựa một ngọn cao sơn thâm trầm vững chãi.

Cơ thể nó lộ ra vài miệng vết thương thấy mà giật mình, máu tươi chảy xuống nhuộm đỏ bộ lông vốn đã đỏ rực, khí thể càng trở nên kinh thiên động địa, trong hốc mắt Ma Viên mãnh liệt bắn ra hai đạo liệt thiên ma khí.

Hỏa Thánh Ma Viên giờ phút này đã điên cuồng đến cực hạn, khuôn mặt nó, toàn thân nó bắt đầu vặn vẹo, bốn phía cơ thể phun trào ngàn ngạt khói mù, sát khí trùng thiên ngập trời bốc lên, dưới cỗ cảm xúc không thể khống chế này Hỏa Thánh Ma Viên thình lình nhấc tay bắt lấy hắc y nhân đang ngồi trên bả vai, ném vào miệng nhai mấy cái sau đó một ngụm nuốt trôi.

Hỏa Thánh Ma Viên vỗ ngực gầm lớn, hai chân quẩy đạp hư vô tạo thành thanh âm oanh minh nổ vang trong thiên địa, thanh âm này hóa thành trùng kích quét ngang bát phương.

Mười sáu vị Kết Đan cường giả dưới lực lượng trùng kích dữ dội hoàn toàn không thể thừa nhận, toàn bộ nhất tề bị quét bay, ai nấy đều phun ra một miệng lớn máu tươi, thần sắc nhanh chóng ảm đạm, Bất Cự Trần Tiên Trận chớp mắt bị phá hủy.

Hỏa Thánh Ma Viên tiếp tục đạp không mà lên, cánh tay vươn ra hướng trung niên nhân nặng nề đạp xuống, cánh tay này cực kỳ khủng bố, tựa hồ một

cây đại côn cuốn theo hòa diễm.

Một kích để cho trời hôn đất ám, trung niên nhân không kịp thờ đốc, thần sắc đại biến, chân dẫm Thuấn Di thần thông cả người liền hóa thành vô số đạo tàn ảnh, trùng điệp kéo dài tận phía chân trời.

Một kích này mặc dù giết hụt trung niên nhân nhưng vẫn tiếp tục khai thiên bổ xuống, tựa hồ muốn đánh nát cả ngọn Khâu Sơn, cánh tay Hỏa Thánh Ma Viên đập xuống Khâu Sơn nhắc lên vô tận bụi bặm cùng đất đá.

Ở dưới lực lượng trùng kích to lớn đại trận hộ tông tự động mở ra, một màn ánh sáng bàng bạc nhanh chóng dâng lên như một tấm Thần Thuần khổng lồ che chắn cho Khâu Sơn Chi Địa, ngăn cản đi gọn sóng dư lực đang hướng đỉnh Khâu Sơn quét tới.

Diệp Bất Phàm thủy chung nhìn lên bầu trời, giờ phút này nội tâm triệt để kinh đảo hải lăng: "Đó là lực lượng nhục thân đơn thuần?" Diệp Bất Phàm nói thầm, hẳn thực sự khiếp sợ, trong mắt Diệp Bất Phàm thì đây mới chân chính lực lượng khai thiên tích địa.

Tu vi cao thâm khi đứng trước nhục thân biến thái cũng không có quá nhiều ý nghĩa, thần thông không thể tổn thương, thiên đạo vô phép tổn thương, ở góc độ nào đó mà nói đơn giản chính là bắt từ bắt diệt.

Diệp Bất Phàm tiếp tục quan sát cũng không quên tránh né vô số toái phiến đang bay loạn.

Khi đại trận hộ tông tự động hiện thân ban đầu chỉ là phòng ngự, bỗng nhiên lúc này thần quang ở giữa thiên địa chấn động quay cuồng, ngay trung tâm màn sáng đại trận thỉnh linh hiện ra một tấm khuôn mặt to lớn, khuôn mặt của một lão nhân nhìn không rõ diện mục, chỉ thấy lão nhân đầu đội Đế quan, mơ hồ thân mặc Đế phục, ánh mắt chiếu xạ mãnh liệt sát phạt chi ý, tựa hồ đối với kẻ bất kính mạo phạm Thánh Địa chỉ có một con đường duy nhất "Tất Sát!".

Khuôn mặt mặc dù do linh khí huyền hóa nhưng tản mát ra một cỗ khí tức cực kỳ khủng khiếp, đủ để chấn nhiếp thiên thượng địa hạ, lão nhân bên trong màn khí mờ ảo bỗng nhiên mở miệng, thanh âm từ miệng đi ra lại hóa thành một cột sóng âm lực: "Sát!".

Một tiếng quát khiến cho thương khung chao đảo, phong vân nổi lên, gió thổi mây phun.

Thánh Hỏa Ma Viên bị cột sóng âm lực đánh thẳng vào người, nhục thân khổng lồ liền bị đụng bay, ở trên bầu trời như một đạo lưu tinh xẹt ngang.

"Âm..Âm..Âm!".

Mấy tiếng nổ lớn vang lên liên tục, cơ thể Hỏa Thánh Ma Viên hát tung một ngọn núi nhỏ, rơi trên mặt đất nhấn xuống đại địa một cái lỗ lớn, tại bên dưới huyết khí như cũ ngùn ngụt phun trào.

"Xong! Con mẹ nó, lão gia hỏa kia là ai? Một tiếng quát thôi bay con vượn?" Diệp Bất Phàm thờ đốc, chỉ trong một đoạn thời gian ngắn nhận thức của hắn liên tục thay đổi, cảm xúc cũng vậy, luân phiên biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Điều không làm gì được Hỏa Thánh Ma Viên

Hư ảnh lão nhân sau khi công kích Hỏa Thánh Ma Viên thì tự động biến mất, nhưng trận pháp hộ tông vẫn như cũ, quang mang bàng bạc ngập trời bộc phát lại có xu thế kéo lên, nếu như để ý thật kỹ thì phía sau tấm màn ánh sáng một tập tu sĩ số lượng đông đến kinh khủng đang nhao nhao tụ tập, âm thầm án ngữ.

Ngay giờ phút này, bên trong hoàng cung Đông Lâm cự quốc, hiện tại là Thiên Hoàng đế quốc, vị trí chính chính điện kiến trúc xa hoa, một nhóm người mang theo nhiều sắc thái biểu cảm đồng thời nhìn lên một tấm gương lớn, bên trong tấm gương phản chiếu rõ ràng toàn bộ hình ảnh đang phát sinh tại Bát Cực Đạo Tông, chân núi Khâu Sơn.

"Bệ hạ! Người thấy thế nào?" Một tu sĩ thân mang lân giáp hình thể cao lớn, vô cùng anh dũng thần võ, tu sĩ cung kính hướng lên chính điện vị trí bảo tọa, thanh âm ồm ồm.

Bên trên bảo tọa ung dung ngồi lấy một nam nhân, nam nhân này tuổi đời nhìn qua còn rất trẻ, nhưng toàn thân hắn mơ hồ tản mát một cỗ khí tức vô cùng kỳ dị, phảng phất ở giữa thiên địa như có như không, nam nhân thân mang Hoàng Kim Đế Bào đầu đội Kim Cương Đế Quan, cả người tràn ngập Đế Vương khí vận.

Thần sắc hắn cực kỳ băng lãnh, ngồi tại chỗ như một tảng băng tỏa ra kinh thiên hàn khí, nam nhân đạm mạc mân mê chiếc vòng ngọc nhỏ xíu trên tay, nét mặt liên tục thay đổi không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mấy hơi thở qua đi, nam nhân thỉnh linh lên tiếng, thanh âm lạnh nhạt như gió: "Tạm thời án binh, nhất cử nhất động của Bát Cực Đạo Tông đều phải chú

tâm lưu ý, không hổ là tông môn ngàn năm, nội tình sâu hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều! "

"Bệ hạ! Tại sao không trực tiếp xuất quân công phạt? Chẳng lẽ Thiên Hoàng triều lại e ngại một tông môn ngàn năm?" Tu sĩ lần giáp về mặt hiện lên biểu tình khó hiểu, tuy nhiên đối với nam nhân không dám tùy tiện chất vấn mà nhỏ giọng, cung kính hỏi.

"Tông môn này đã từng đứng đầu Trung Châu, so với Thiên Cơ Tông nội tình không hề thua kém, người nhìn trận pháp kia đi, vô cùng quý dị! Người bố trí ra nó tu vi không dưới Hóa Thần kỳ! Chúng ta từ Thiên Hoàng cấm khu đi ra, đối với Trung Châu nhận thức nông cạn, một khi chưa hoàn toàn nắm chắc tuyệt đối không được chủ quan.

Cứ cho rằng Thiên Hoàng đại quân có thể đập lên Khâu Sơn thì thế nào? Nhất định cũng sẽ nhận lấy ít nhiều tổn thất mà Thiên Cơ Tông còn đó, hơn nữa mấy chục môn phái thượng lưu, mấy trăm môn phái trung lưu chỉ lệ thuộc vào chúng ta trên danh nghĩa, tâm địa bọn chúng ra sao ai dám nắm chắc? Không sợ đánh rắn động cỏ, chỉ sợ đánh rắn động rừng! "

Nam nhân lạnh lùng quét mắt, thanh âm sâu nghiêm vang vọng, những người bên dưới đều im lặng không dám tiếp tục nêu lên ý kiến, ngưng một chút nam nhân lại tiếp lời.

"Sở dĩ chúng ta dễ dàng công phạt Đông Lâm là vì bách tông Trung Châu từ trước nội bộ chia rẽ, hơn nữa Đông Lâm quốc đã từng phát triển đến cực thịnh, mà cực thịnh tất suy, đó là đạo trời, cũng là thiên ý!" Nam nhân nói xong thì đứng dậy cuốn lên áo bào quay người rời đi chính điện.

Lúc này bên dưới chân núi Khâu Sơn, Hóa Thánh Ma Viên một lần nữa phá không bay lên, nhục thân Hóa Thánh Ma Viên bị tàn phá cực kỳ khủng khiếp, ngay vùng bụng một cái lỗ máu đen ngòm liên tục phun ra nuốt vào ma khí.

Hóa Thánh Ma Viên giữa trời gào thét, ánh mắt kiêu kỳ hướng đỉnh Khâu Sơn, lông mao trên cơ thể không còn một màu đỏ rực mà được đốt lên bởi hỏa diễm trùng thiên, lúc này mới phản nào đứng với danh tự của nó: Hóa Thánh Ma Viên.

Toàn thân hỏa diễm hùng hực bốc cháy, khí thế phảng phất muốn thiêu đốt thiên địa, nó không dám tiếp tục công kích lên tám màn ánh sáng đại trận hộ tông mà lặng lẽ giữa trời vỗ ngực quay cuồng dầm dấp.

Hóa Thánh Ma Viên có lẽ linh trí không cao, dưới một kích kinh thiên động địa do hư ảnh lão nhân mang lại khiến cho tiềm thức nó bất giác sinh ra úy kỵ.

"Súc Sinh!" Phía chân trời một tiếng quát dài thình linh vang lên, sau đó một đạo điện lôi hướng bên này Khâu Sơn gào thét bay đến, đạo điện lôi khóa chặt Hóa Thánh Ma Viên, lấy cực hạn tốc độ cách không giáng xuống.

Hóa Thánh Ma Viên biểu tình dữ tợn lập tức vỗ ngực, ngẩng đầu há miệng phun ra một cột lửa lớn, cột lửa này tựa hồ nham tương nóng bỏng từ đại địa mãnh liệt phun trào hướng bầu trời điên cuồng bắn phá.

Cột lửa cản lại đạo điện lôi, hai luồng khí tức ở giữa quay cuồng muốn cắn nuốt lẫn nhau, Hóa Thánh Ma Viên bất ngờ há miệng, theo đó một cổ hấp lực khủng khiếp từ miệng bạo phát mà ra.

Đạo điện lôi, thậm chí phong vân trên bầu trời chớp mắt đều bị Hóa Thánh Ma Viên trực tiếp thôn phệ, nuốt xuống một ngụm, Hóa Thánh Ma Viên tham lam liếm môi, ánh mắt nó lại hiện lên nồng đậm hung tàn khát máu, lúc này nhục thân to lớn của Hóa Thánh Ma Viên vậy mà thình lình biến mất, bên trong thiên địa như chưa từng xuất hiện, thậm chí một chút khí tức cũng hoàn toàn tiêu tán.

Thời điểm trung niên nhân từ chân trời Thuần Di bay đến, chân thân hiện ra chỉ thấy trước mặt một mảnh trống không, trung niên nhân giật mình, còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì lập tức từ phía trên đỉnh đầu, từ bốn phương tám hướng một cỗ sóng nhiệt khủng khiếp bỗng nhiên gào thét ập xuống.

Về mặt đại biến, dưới cực hạn nguy cơ trung niên nhân muốn tránh né nhưng đã hoàn toàn không kịp, cỗ sóng nhiệt cấp tốc hướng trung niên nhân bao trùm, một bàn tay khổng lồ cháy rực hỏa diễm từ bầu trời trực tiếp nện lên người trung niên nhân, hung hăng ném hẳn rơi thẳng xuống mặt đất, trung niên nhân ma sát cây lên mặt đất một cái rãnh dài, lăn đi không biết bao xa.

"Môn Chủ!"

Mười sáu vị Kết Đan cường giả thấy vậy thì đồng loạt hét lên một tiếng, mười sáu người lập tức phi thân bao vây lấy Hóa Thánh Ma Viên, binh khí xuất ra, tu vi toàn diện bộc phát, muốn ngăn cản không cho Hóa Thánh Ma Viên tiếp tục công kích trung niên nhân.

Trung niên nhân nằm trên mặt đất, sống chết không rõ, chỉ thấy toàn thân y phục bị tàn phá bừa bãi, nửa thân trên bạch y cháy rụi để lộ ra tám nội giáp màu xanh lam, hắc rọi ngay vị trí Diệp Bất Phàm đang ẩn nấp.

"Môn Chủ! Người này có lẽ là Hạ Viện Môn Chủ!" Diệp Bất Phàm âm thầm quan sát, không dám tùy tiện làm ra hành động, bởi ánh mắt đỏ rực khát máu của Hóa Thánh Ma Viên đang hướng vị trí này chăm chăm nhìn tới.

"Muốn cứu cũng không cứu được, lão tử không đủ đảm đương, hy vọng hắc còn chưa chết!" Diệp Bất Phàm nói thầm, khi một lần nữa nhìn lên bầu trời thì mười sáu vị Kết Đan cường giả đang cùng với Hóa Thánh Ma Viên triển khai quần chiến.

Kinh thiên động địa khí tức trong chớp mắt ngập trời bộc phát, Hóa Thánh Ma Viên để cho mười mấy đạo thần thông tùy tiện đánh lên cơ thể, thanh âm va chạm nổ vang, thiên địa linh khí quay cuồng dữ dội, bầu trời phút chốc âm ảm xuống.

Dưới Kết Đan thần thông hợp kích Hỏa Thánh Ma Viên như cũ phun ra kim huyết, nhưng bản thân nó trước sau có lẽ đều không thêm để mười sáu vị Kết Đan tu sĩ vào trong mắt, thực lực chênh lệch quá lớn, mặc dù có thể lấy số lượng để bù đắp nhưng Hỏa Thánh Ma Viên nhục thân còn quá mức biến thái, phảng phất một con trâu sắt đánh không đau, giết không chết, mười sáu vị Kết Đan hiển nhiên cũng rõ ràng điều này, ai nấy toát mồ hôi hột càng điên cuồng xuất ra thủ đoạn mạnh nhất, bọn họ không hy vọng trấn áp được Hỏa Thánh Ma Viên, chỉ muốn kéo dài thêm một chút thời gian.

Mấy chục hơi thở qua đi, mặc cho hàng trăm đạo thần thông phân biệt liên tục đánh lên cơ thể thì Hỏa Thánh Ma Viên vẫn sừng sững, giữa bầu trời hoành không lẫm liệt, khuôn miệng nó giờ phút này thỉnh thoảng nhếch lên nặn ra một nụ cười mỉa mai.

Mười sáu vị cường giả Kết Đan hô hấp càng gấp, thần thông Kết Đan không biết từ lúc nào lại trở nên rờ rẫm vô dụng như vậy, đánh lên cơ thể Hỏa Thánh Ma Viên không khác gì đá cuội ném ném xuống mặt hồ, tuy vẫn nổ vang, tạo ra uy thế nhưng đều chìm ngấm.

Trường Đường Chủ tựa hồ phát điên, khuôn mặt vẫn vẹn gân xanh, hốc mắt chạy dọc tơ máu, liền ngẩng đầu gầm lên một tiếng, hai tay thỉnh thoảng hóa chưởng, thủ chưởng trực tiếp nện thẳng lên ngực, lập tức một ngụm máu tươi từ miệng hung hăng bắn ra phía trước, bỗng nhiên bên trên đỉnh đầu Trường Đường Chủ kim quang động đặng, một viên Kim Đan lơ lửng tại đó tỏa ra hào quang chói mắt.

Những người còn lại thấy vậy cũng lập tức tế xuất Kim Đan, bọn họ không biết dùng đến thủ đoạn gì mà khí trên thân liên tục kéo lên, mười sáu viên Kim Đan như mười sáu vầng mặt trời tản mát ra kinh thiên khí tức.

Hỏa Thánh Ma Viên tựa hồ cảm nhận được nguy cơ liền há miệng gầm thét, hỏa diễm trên thân phun trào càng bạo nhiệt hỏa hừng hực thiêu đốt bốn phía không gian tạo thành một cái quang cầu ánh sáng, quang cầu ánh sáng này vẫn vũ quay cuồng, lực lượng khủng bố chậm rãi tích tụ, chớp mắt, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên khiến cho đất trời cùng lúc oanh minh, ánh sáng trùng điệp tách ra hóa thành vô số đạo quang tiễn, quang tiễn đầy trời gào thét như muốn bắn nát không gian.

Mười sáu vị Kết Đan cường giả đồng thời biến sắc, buộc phải dùng đến thân pháp để tránh né, mỗi một đạo quang tiễn này uy lực không thể xem thường, quang cầu ánh sáng sau khi nổ tung lại nhắc lên lực lượng trùng kích quét ngang bát phương, mười sáu vị Kết Đan cường giả mặc dù tránh né được quang tiễn nhưng lại để cho lực lượng trùng kích dễ dàng quét bay.

Nhận thấy Hỏa Thánh Ma Viên đang tập trung chiến đấu không có thời gian chú ý đến mình, Diệp Bất Phàm cẩn thận lôi từ bên trong túi trữ vật một viên đan dược, là Hồi Nguyên Đan.

Diệp Bất Phàm nhét Hồi Nguyên Đan vào miệng trung niên nhân, nhìn thấy khuôn ngực hấn vẫn phập phồng mới an tâm thở ra một hơi.

"Bát Cực Đạo Tông không lẽ chỉ thế này à! Những người khác đâu sao còn chưa chịu xuất thủ?" Diệp Bất Phàm không hiểu, nếu như nam nhân trước mặt hấn là Hạ Viện Môn Chủ thì Thượng Viện Môn Chủ đâu? Thậm chí Thiên Viện bí ẩn kia ở đâu?.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Dùng Xuân Dược hạ Hỏa Thánh Ma Viên

Khi Diệp Bất Phàm vẫn đang còn thắc mắc thì Hỏa Thánh Ma Viên bỗng nhiên quay người, hướng bên này, từng bước từng bước đạp không chạm rơi tiến đến, theo Hỏa Thánh Ma Viên giáng lâm một cỗ uy áp kinh thiên động địa như hồng thủy từ trên bầu trời cuộn cuộn ép xuống, dưới uy áp này Diệp Bất Phàm không thể động thân, khuôn miệng thỉnh thoảng chảy xuống một vệt máu tươi, thậm chí mặt đất dưới chân cũng bắt đầu nứt nẻ.

Chỉ trong một ngày phải liên tục trải qua mấy lần nguy cơ sinh tử, Diệp Bất Phàm đối với sinh tử trở nên cực kỳ nhạy cảm, khuôn mặt hấn vặn vẹo, cả người vặn vẹo, nội tâm dâng lên ngập trời gào thét, hướng mắt nhìn lên, Hỏa Thánh Ma Viên phảng phất Từ Thần đòi mạng, dưới áp lực khủng khiếp, dưới chênh lệch cấp độ sinh mệnh Diệp Bất Phàm đã triệt để tuyệt vọng.

Mỗi bước chân của Hỏa Thánh Ma Viên đều khiến cho đất trời kịch liệt chấn động, chấn động nhiều hơn là trái tim Diệp Bất Phàm, Hỏa Thánh Ma Viên cao lập hư vô, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống vị trí trung niên nhân đang nằm, bao quát cả Diệp Bất Phàm bên trong.

"Nó muốn làm gì?" Diệp Bất Phàm đáy lòng rét lạnh, thầm nghĩ nếu như Hỏa Thánh Ma Viên một tay nện xuống chắc chắn hạ tràng của hấn sẽ cực kỳ thể thảm, nghĩ vậy hai chân liền run rẩy dữ dội.

"Vụ! Người đánh người là bọn hấn, không phải ta à! Vụ! uy vũ! Vụ! thần thông cái thế! Muốn báo thù thì tìm bọn hấn, ta không liên quan!" Diệp Bất Phàm khóc không ra nước mắt, thanh âm gần như là gào thét từ trong cổ họng, giờ phút này nếu hỏi Diệp Bất Phàm mong muốn điều gì nhất, hấn chỉ mong muốn con Vụ kia có thể nghe hiểu.

Hỏa Thánh Ma Viên vênh tai nghe, khuôn miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt, Diệp Bất Phàm nhìn thấy rõ ràng hư ảnh của mình phảng phất trong mắt Hỏa Thánh Ma Viên, bất quá, hư ảnh lại bị sát khí dày đặc bao trùm.

"Vụ! Từ từ nói chuyện, ta biết người là quân tử mà quân tử động khẩu không động thủ, ở đây ta có thể bồi người nói chuyện 10 ngày 10 đêm, bây giờ nói chuyện đầu tiên à!" Diệp Bất Phàm nuốt xuống một ngụm nước bọt, thanh âm run run, con vụ này hành động trước sau đều không dựa theo

quy chuẩn, hơn nữa còn hơi ngu dốt, Diệp Bất Phàm ôm hy vọng nó có thể nghe hiểu, chỉ ít là nhìn ra được sự chân thành đang hiện lên trên khuôn mặt hắn.

Chưa để Diệp Bất Phàm kịp nói hết câu, Hỏa Thánh Ma Viên thỉnh linh nhắc tay, bàn tay thô to liền chụp lấy Diệp Bất Phàm nhắc bổng hất lên không trung.

"Người muốn làm gì a!" Diệp Bất Phàm hoảng sợ la hét, cảm nhận được sát khí nồng đậm cùng mùi vị máu tươi tanh nồng từ trên cơ thể Hỏa Thánh Ma Viên, đáy lòng Diệp Bất Phàm nhất thời rét lạnh, mặc dù trước đó đã nhìn thấy cảnh Hỏa Thánh Ma Viên nuốt chửng hắc y nhân nhưng Diệp Bất Phàm cũng không có thời gian làm ra chuẩn bị, nói đúng hơn là hắn hoàn toàn không có gì để chuẩn bị.

Diệp Bất Phàm hô hấp cực gấp, mồ hôi lạnh chảy ướt y phục, bàn tay Hỏa Thánh Ma Viên nắm chặt cơ thể khiến cho Diệp Bất Phàm toàn thân đau nhức, thời điểm này không biết hắn đang suy nghĩ cái gì chỉ thấy ánh mắt thỉnh linh sáng lên, Diệp Bất Phàm cắn răng nhỏ giọng: "Liều mạng!"

"Vụ! Người có thể nhẹ tay hơn được không? Tốt nhất là buông ta ra, nếu người nắm quá chặt khiến cho máu huyết khó lưu thông thì thịt sẽ không được ngon, tin ta! Trước sau gì cũng chết, ta chỉ có hảo ý nhắc nhở, chúc người ngon miệng!" Diệp Bất Phàm cố gắng cự quấy, miệng hét lớn.

Hỏa Thánh Ma Viên tựa hồ nghe hiểu mà liên tục gật gù, khuôn mặt nó biểu tình không đổi vẫn thủy chung đối với Diệp Bất Phàm trước sau khinh bỉ, Hỏa Thánh Ma Viên buông tay, Diệp Bất Phàm nằm trong lòng bàn tay Hỏa Thánh Ma Viên điên cuồng thờ dốt.

Đối với Diệp Bất Phàm là thức ăn đã định, Hỏa Thánh Ma Viên cũng không gấp, bàn tay chậm rãi nhắc lên, khi nó muốn há miệng nuốt trôi Diệp Bất Phàm thì Diệp Bất Phàm cũng nhanh chóng ném vào miệng Hỏa Thánh Ma Viên ba viên Xuân Dược.

Hỏa Thánh Ma Viên thoáng giật mình, bởi Xuân Dược quá nhỏ, chưa đợi cho nó chấp nhận đã chui tọt bên trong cổ họng, Hỏa Thánh Ma Viên vô thức nuốt một cái, rất nhanh, một cổ được lực khủng bố cấp tốc hòa tan, lan tràn toàn thân, khuôn mặt Hỏa Thánh Ma Viên liền trở nên cực kỳ khó coi.

Hỏa Thánh Ma Viên gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, toàn thân nó hòa điểm lại một lần nữa ngập trời bộc phát, khuôn mặt vặn vẹo, cả người kịch liệt vặn vẹo, Hỏa Thánh Ma Viên nặng nề rơi xuống mặt đất, ở trên mặt đất điên cuồng lăn lộn.

Diệp Bất Phàm bị ném bay, vừa mới chạt vật bò dậy thì tình cờ bắt gặp ánh mắt của Hỏa Thánh Ma Viên đang chăm chăm nhìn mình, ánh mắt này cực kỳ khủng khiếp, bên trong phảng phất ngập trời dục vọng, một cỗ tham lam thèm khát hiện rõ trên biểu tình, không những vậy miệng còn phát ra từng tràng thanh âm "Anh..Anh" Rên rĩ.

Diệp Bất Phàm nhảy dựng, bất giác một cột khí lạnh chạy dọc toàn thân, đến tim can cũng cảm thấy lạnh buốt, nhớ lại mấy hôm trước Hắc Điều ăn vào Xuân Dược hành hạ Thái Phụng thừa sống thiếu chết, Diệp Bất Phàm không khỏi liên tưởng đến hạ tràng của mình.

"Mẹ nó! Nếu để con vụ kia chồm lên thì còn gì là hình người?" Diệp Bất Phàm bất giác nhìn xuống mông sau đó hét lên thảm thiết, trong đầu hắn chỉ có một cái ý niệm duy nhất là bỏ chạy, bất quá, Tật Phong Phù từ trước đã dùng hết, thời điểm này có chạy cũng không nhiều tác dụng.

Ánh mắt Hỏa Thánh Ma Viên khóa chặt Diệp Bất Phàm, hai chân thỉnh linh dầm mạnh đẩy cả người hướng Diệp Bất Phàm chồm tới, nước dãi theo khóe miệng trào ra, thanh âm "Anh..Anh" Rùng rợn đi vào tai Diệp Bất Phàm không khác gì thanh âm Tử Thần đòi mạng.

"Trường Đường Chủ! Các vị tiền bối! Cứu mạng a!" Diệp Bất Phàm co giò chạy, vừa chạy vừa hét thảm.

Tiếng hét của Diệp Bất Phàm như đồng loạt đánh thức đám người, mười sáu vị Kết Đan về mặt hiện lên hoang mang cực độ, bọn họ là người từng trải hiển nhiên vừa nhìn đã hiểu chuyện gì đang phát sinh, Trường Đường Chủ hít vào một hơi khí lạnh, những người khác lại có cảm giác hít thở không thông, nhưng đứng trước tình thế này đều lựa chọn xuất thủ.

Mười sáu người một lần nữa nhao nhao bao vây xung quanh Hỏa Thánh Ma Viên, tuy nhiên bọn họ không dám vọng động, sợ lại chọc tức khiến nó điên cuồng phát tiết.

Hỏa Thánh Ma Viên không thèm nhìn đám người, ánh mắt ở trên cơ thể Diệp Bất Phàm hiện lên tham lam cực độ, thời điểm này Hỏa Thánh Ma Viên bắt đầu thờ gấp, thanh âm rên rĩ bạo phát ra càng thêm dữ dội, hóa thành sóng âm khuếch tán bát phương.

"Phong sư đệ! Chuyện này giải quyết thế nào? Tên nhóc kia cho nó ăn thứ gì? Hình như là Xuân Dược a?" Trường Đường Chủ dờ khóc dờ cười quay sang hỏi Phong Đường Chủ, là Đường Chủ Trần Hình Đường.

"Chắc chắn là Xuân Dược!" Phong Đường Chủ gật đầu đáp, ngưng một chút mới âm trầm lên tiếng: "Mười sáu người chúng ta liên thủ, dùng Bát Cực Mê Vong Trận vây khốn con Ma Viên kia, nó đang bị Xuân Dược chi phối tâm thần là thời cơ tốt để trấn áp!"

Gần như ngay lập tức, từ mười sáu phương vị bất đồng hào quang ngập trời bộc lên, những đạo hào quang này ở trên không trung gào thét bay lượn sau đó đan xen vào nhau, rất nhanh, trên bầu trời hiện ra một tấm võng lớn rực rỡ ngũ sắc thái quang.

Tấm võng bao trùm khuôn viên trăm trượng, bao trùm luôn Hỏa Thánh Ma Viên cùng Diệp Bất Phàm ở bên trong, Diệp Bất Phàm hoảng hốt, cả người hất động lên tấm võng ngũ sắc liền bị ném mạnh trở lại, mà phía sau lưng Hỏa Thánh Ma Viên đang hung hăng lao tới.

"Con mẹ nó! Đây là muốn giết người a!" Diệp Bất Phàm khóc không ra nước mắt, trong lòng bất giác dâng lên một cỗ ủy khuất cực hạn, hắn là vì đồng môn mà liều mạng, vì trường bối mà liên lụy, rốt cuộc lại bị người ta nhốt chung lồng cùng một con cự thú đã nuốt vào Xuân Dược, nắm chắc lần này tai kiếp khó thoát Diệp Bất Phàm không quên nguyên rủa từng người.

Hỏa Thánh Ma Viên lao tới, Diệp Bất Phàm cẩn răng tránh né, Hỏa Thánh Ma Viên đứng lên tám võng ngũ sắc liền bị ném ngược trở lại, thấy vậy Diệp Bất Phàm lập tức đẩy nhanh tốc độ, chạy vòng tròn xung quanh tám võng, phương vị, quỹ tích cũng liên tục thay đổi.

Hỏa Thánh Ma Viên càng đuổi càng hăng, trong ánh mắt nó là cực hạn điên cuồng, điên cuồng do dục vọng dẫn phát, Diệp Bất Phàm chạy, vừa chạy vừa hồi hận, nếu lúc trước chịu để cho Hỏa Thánh Ma Viên nuốt tự nhiên sẽ có một cái chết không đau đớn, tưởng tượng kế tiếp đây sẽ bị xam lên người mấy lỗ, đáy lòng Diệp Bất Phàm nhất thời lạnh lẽo.

Quá trình rượt đuổi này kéo dài chừng mười hơi thở thì tám võng ngũ sắc thỉnh thoảng co lại, không những vậy còn co lại một cách hết sức nhanh chóng, Diệp Bất Phàm nhìn lên, ánh mắt tuyệt vọng.

"Xong! Con mẹ nó xong!" Diệp Bất Phàm ngồi bệt thở dốc, hần lựa chọn từ bỏ, hai mắt nhắm chặt, đau khổ chờ đợi cực hình khủng khiếp ở phía trước.

Thời điểm Hỏa Thánh Ma Viên rên rỉ lao đến thì Diệp Bất Phàm thỉnh thoảng bị một cỗ hấp lực cuốn bay, khi một lần nữa mở mắt đã thấy mình nằm tại bên ngoài tám võng ngũ sắc.

Diệp Bất Phàm ngờ ngác nhìn ngó xung quanh, vừa vặn bắt gặp biểu tình trầm trọng của đám cường giả tông môn mới sợ hãi cúi đầu, bất quá, tai qua nạn khỏi, Diệp Bất Phàm vội vàng thở ra một ngụm trọc khí, trong lòng thầm kêu may mắn.

"Ngươi cho nó ăn thứ gì? Có phải là Xuân Dược?" Trường Đường Chủ mặt lạnh như sắt âm trầm nhìn Diệp Bất Phàm, lớn tiếng quát, hần chỉ muốn khẳng định lại thật chắc chắn.

"Đúng a! Là Xuân Dược, đệ tử hạ nó bằng Xuân Dược!" Diệp Bất Phàm vô tội đáp, hần thừa hiểu biểu tình trầm trọng của đám cường giả tông môn đến từ một trong quá trình kịch chiến, lại đến từ sự xuất hiện đột ngột của Hỏa Thánh Ma Viên, càng đến từ âm mưu to lớn phía sau đang nhắm vào Bát Cực Đạo Tông, hoàn toàn không liên quan gì đến hần, thậm chí trong chuyện này Diệp Bất Phàm còn làm ra công lao lớn, nếu không có hần, nếu không có Xuân Dược của hần thì kết cục sau cùng như thế nào, không ai dám khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Chí Tôn Bạo Dục Đan

Hỏa Thánh Ma Viên ở bên trong tám võng ngũ sắc điên cuồng lăn lộn gào thét kéo theo thanh âm oanh minh ngập trời quanh quần, mười sáu vị cường giả Kết Đan phải toàn lực trấn áp mới ổn định được tình hình, hơn hai canh giờ sau, được lực Xuân Dược tiêu tán, biểu hiện của Hỏa Thánh Ma Viên cũng giống hết Hắc Điều lúc trước, đều trở nên âm thầm vô lực, rốt cuộc rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Hỏa Thánh Ma Viên bị khống chế, nghe đồn được đưa lên Thượng Viện Bát Cực Đạo Tông tại đó giam cầm cùng nghiên cứu, những chuyện tiếp theo cường giả tông môn sắp đặt, xử lý thế nào Diệp Bất Phàm Hoàn toàn không rõ, cũng không có bản sự xem xét, tuy nhiên Hỏa Thánh Ma Viên đối với hần đã in hần thật sâu vào tâm thức, hóa thành một cái bóng ma to lớn, nhất là thanh âm "Anh..Anh" Rên rỉ cùng ánh mắt khát tình như muốn nuốt người kia, mãi cho đến lúc này khi nghĩ lại, trong lòng Diệp Bất Phàm vẫn còn run run rét lạnh.

Diệp Bất Phàm trở lại Hạ Viện, vừa đi vào động phủ đã thấy Hắc Điều xù lông nằm trên chiếc tổ nhỏ, nó đối với Diệp Bất Phàm hình như ghi hận mà không thêm mở miệng lấy nửa câu, ánh mắt luôn luôn hần học, Diệp Bất Phàm cũng không quan tâm liền hừ lạnh một cái dẫn mặt, trước khi hồi son hần đã có ý định sẽ luyện chế thêm một ít Xuân Dược, Xuân Dược này vừa cứu mạng hần, theo như Diệp Bất Phàm nhận xét thì ở trong cực hạn sinh tử nguy cơ, một viên Xuân Dược còn giá trị hơn cả mấy kiện nhị phẩm Pháp Bình.

Lúc này tin phủ bỗng nhiên chấn động, Diệp Bất Phàm lấy ra tin phủ thì suýt chút nữa nhảy dựng, Nhiệm Vụ Đường vừa thông báo điểm cống hiến của hần được cộng thêm 200 vạn, Diệp Bất Phàm nhất thời mừng rỡ, cảm xúc vui sướng dâng trào lồng ngực, đối với việc này Diệp Bất Phàm cũng đã mơ hồ đoán trước.

Chuyện vừa rồi dưới mắt đám cao tăng tông môn chính là một kiện đại sự lớn lao, đại sự này nếu nhìn nhận một cách sâu xa, thậm chí còn ảnh hưởng đến toàn bộ cục diện tương lai của Bát Cực Đạo Tông.

Sở dĩ Hoàng Thiên đế quốc nuôi dưỡng ra Hỏa Thánh Ma Viên mục đích cuối cùng vẫn là quỷ phá, hòng thăm dò thực lực thực sự của Bát Cực Đạo Tông, hiển nhiên cao tăng tông môn cũng sớm nhìn ra điều này, dưới áp lực do Hỏa Thánh Ma Viên mang lại buộc phải phái Hạ Viện Môn Chủ Triệu Thánh Anh hạ son trấn áp, một bên từ xa bày binh bố trận không muốn đánh rấn động cỏ, bên còn lại cũng không dám để lộ ra bất kỳ khe hở nào cho đối phương nắm bắt.

Trấn áp Hỏa Thánh Ma Viên trên căn bản chỉ là loại chuyện nhấc tay nhấc chân, nhưng đám cao tăng muốn ở trước mặt Hoàng Thiên đế quốc bày ra một tấm màn mê vụ che mắt, khiến cho đối phương cảm thấy mù mịt không thể thăm dò.

Hoàng Thiên đế quốc từ lâu đã có dã tâm đối với Bát Cực Đạo Tông, xuất binh chinh phạt cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, tuy nhiên Hoàng Thiên đế quốc trước sau vẫn có ít nhiều úy kỵ.

Nắm bắt điểm này, Bát Cực Đạo Tông mới phải làm ra động thái, thứ nhất, không khiến cho đối phương thấy rằng mình quá yếu nhược, dưới tâm thế bị động dẫn đến Hoàng Thiên triều trực tiếp xuất binh, lại càng không để đối phương cảm giác được bản thân cường đại, xúc động đối phương xem như cái gai lớn trong mắt, dễ khiến cho toàn tông sớm ngày bị diệt.

Nói rõ ràng thì một bên muốn phí thêm chút thời gian tiếp tục thăm dò, một bên lại cần chính chút thời gian đó của đối phương để làm ra phòng bị, chung quy, song phương không ai dám vọng động.

Bát Cực Đạo Tông đã tính trước tất cả mọi phái đi một lực lượng vừa đủ, là Hạ Viện Môn Chủ tu vi Nguyên Anh trung kỳ cùng mười sáu vị Đường Chủ, trưởng lão tu vi Kết Đan, nhưng hoàn toàn không tính trước được Hóa Thánh Ma Viên kia lại quá mức khủng bố, giả như Diệp Bất Phàm không kịp thời xoay chuyển cục diện, thì Bát Cực Đạo Tông buộc phải xuất động tu sĩ tu vi cao hơn, có thể là cường giả Hóa Thần kỳ, mà điều này lại vô tình lộ ra chân tướng Bát Cực Đạo Tông trước sau đang ẩn tàng thực lực.

Thứ duy nhất bọn họ muốn là hướng tầm mắt Hoàng Thiên triều đến vị trí đại trận hộ tông, vì úy kỵ đại trận hộ tông, úy kỵ nội tình tông môn ngàn năm mà buộc phải tạm thời án binh bất động.

Diệp Bất Phàm tâm tình thư sướng, cảm giác bản thân mình lần này ban thưởng không thể chỉ ít ỏi như vậy mới tiếp tục ôm hy vọng, qua nửa ngày chờ đợi Diệp Bất Phàm buồn bã rời đi động phủ, hẳn muốn dùng điểm cống hiến hồi đãi một ít linh dược cùng tài liệu luyện đan.

Tiêu hơn 100 vạn điểm cống hiến, trong túi trữ vật của Diệp Bất Phàm chôn cất một đồng linh dược, cùng mấy chục cái dược đỉnh lớn nhỏ, trở về động phủ Diệp Bất Phàm lập tức khai lò.

"Dựa theo kinh nghiệm lần trước thì Bồ Huyết Đan tại quá trình ngưng đan gặp phải ngoại lực quá nhiều sẽ dẫn đến bạo lò, bạo lò kéo theo đan dược biến tính, tiêu chuẩn thành đan là đan dược vẫn còn nguyên vẹn!" Diệp Bất Phàm lầm bầm, nào hải bắt đầu ngưng tụ lại từng chút quy trình khảo hạch mấy hôm trước.

Một lúc sau Diệp Bất Phàm cẩn thận lấy ra dược đỉnh, dùng Hỏa U Mộc làm chất đốt, sau đó ném vào một loạt linh dược, rất nhanh, dược đỉnh sôi lên, Diệp Bất Phàm dùng thủ pháp khống chế nhiệt lượng, lại bắt ra hàng loạt pháp quyết, hai tay biến hóa, liên tục điểm lên dược đỉnh, muốn đốt cháy khí huyết của bản thân tạo thành nội hỏa, phụ trợ ngưng đan.

Nửa canh giờ trôi qua, dược đỉnh bắt đầu vận vẹo, dược hương phun trào dữ dội, đúng như kế hoạch của hắn, nắp dược đỉnh thành linh bật tung, một cỗ khí huyết ngập trời bốc lên, mù mịt bao trùm động phủ.

Đến quá trình này Diệp Bất Phàm lại không biết làm gì để dẫn động bạo lò, hẳn là Đan Tu, mà Đan Tu thế gian hoàn toàn không ai muốn phải nếm trải bạo lò.

Diệp Bất Phàm thở gấp cắn răng hét lên một tiếng." Hắc Điều lão huynh đệ! Ngươi trợ giúp ta!" Diệp Bất Phàm nhìn Hắc Điều đang xù lông trên tổ, ánh mắt cầu khẩn.

"Lão huynh đệ! " Hắc Điều tròn mắt, đây là lần đầu tiên Diệp Bất Phàm xưng huynh gọi đệ với hắn, cổ bắt mẫn trong lòng nhất thời tiêu tán sạch sẽ, Hắc Điều ưỡn ngực đập cánh lớn miệng kêu:" Diệp lão đệ! Ngươi muốn ta giúp đỡ cái gì cứ nói a! Lão huynh tùy thời có thể vì ngươi vào sinh ra tử!"

"Giúp ta thả phân vào dược đỉnh!" Diệp Bất Phàm ôn nhu mỉm cười nhưng trong lòng đã chửi loạn:" Con mẹ nó! Còn muốn làm lão huynh!"

Ngoại giới, giữa trưa thái dương cao chiếu, ngoài đám đệ tử lười nhác thường xuyên ra ngoài đi dạo, còn lại tất cả đều ngồi tại động phủ bế quan tu luyện, không cần biết Đan Tu hay Linh Tu, miễn là tu sĩ thì phần lớn thời gian thường hao tốn ở trên tu luyện.

Lúc này bỗng nhiên một tiếng nổ kinh thiên động địa bất ngờ vang lên, tiếng nổ quá lớn khiến cho vách núi cũng ầm ầm chấn động, một vài tên Đan Đồ đang luyện đan đến quá trình mấu chốt bị dọa đến ngã người, tay chân luống cuống không thể khống chế nhiệt hỏa, theo đó một tràng tiếng nổ gần như là liên tục chấn động toàn bộ Hạ Viện Bát Cực Đạo Tông.

Mấy chục cái đan lò nổ bạo theo hiệu ứng dây chuyền.

Thanh âm này vô cùng khủng bố, tựa hồ sấm nổ trời quang, đừng nói Đan Đồ, mà ngay cả Đan Sư cũng phải hết sức chật vật, toát mồ hôi hột mới khống chế được tình hình, thậm chí tại Cổ Linh Đường, đám đệ tử đang ném thử trùng kích Đan Điền đều bị dọa ngã, dưới linh khí phản phệ ngay tại chỗ phun ra máu tươi.

Theo đan lò nổ bạo, đan vụ ngập trời bốc lên, bốn bề vách núi lưng chừng Khâu Sơn hóa thành một mảnh mây mù, rớt cuộc tiếng chửi bới, tiếng la hét kinh thiên động địa quét ngang Hạ Viện đạo tông.

"Con mẹ nó! Là kẻ nào?"

"Ai? Là ai giữa trưa bạo lò?"

"Đi xem, ta phải đánh hắn thành đầu heo mới hả giận!"

Biến người mang theo biểu cảm điên cuồng, tâm tình giận dữ hướng địa phương phát sinh chấn động hung hăng tìm đến, ai nấy thần sắc dữ tợn như muốn lập tức xé xác đối phương, tại Trận Hình Đường, Cổ Linh Đường, Pháp Bình Đường mấy trăm người cũng nhao nhau tụ tập hình thành đội ngũ.

Diệp Bất Phàm không biết chuyện này, sau khi bạo lộ cả người hắn cực kỳ chật vật, y phục toi tả, tóc trên đầu cháy khét, tựa hồ đại tu sĩ mới độ qua thiên kiếp, bất quá trong lòng cực kỳ kích động." Thành công! Vậy mà thành công!" Diệp Bất Phàm hét lớn, đối với Hắc Điều xoa đầu một cái, ánh mắt trù mẩn.

" Hắc Điều lão đệ! Phóng rất chuẩn, phân rất tốt a!" Diệp Bất Phàm cười tươi, sự chán ghét tưởng như thâm căn cố đế của hắn đối với Hắc Điều phảng phất phai nhạt đi nhiều.

" Diệp lão đệ! Lại là Xuân Dược a! Ngươi không biết Xuân Dược này sau khi nuốt vào vậy mà có thể khiến cho tu vi tăng trưởng, nhìn ta xem, mới hai ngày tu vi đại nhảy vọt, đã là Khí Huyết viên mãn. Hắc Hắc! " Hắc Điều bay đến, đậu trên vai Diệp Bất Phàm, cơ thể nó bộc phát ra cuộn cuộn huyết khí, cường độ này quả thực là Khí Huyết kỳ viên mãn.

Diệp Bất Phàm tròn mắt không dám tin tưởng.

" Diệp lão đệ! Ngươi có thể cho ta vài viên không? Lão huynh hứa về sau sẽ tích cực trợ giúp ngươi điều chế" Hắc Điều tham lam nhìn đan dược trên tay Diệp Bất Phàm, ánh mắt cực kỳ chân thành.

" Lại có chuyện như vậy? Bất quá cũng tốt, lão đệ con mẹ ngươi! Lão tử dùng ngươi thử đan!" Diệp Bất Phàm nói thầm, hắn mặc dù điều chế thành công nhưng căn bản cũng không biết có phải là Xuân Dược thực sự hay không, đang suy nghĩ tìm cách thử đan thì Hắc Điều lại lao đầu vào làm vật thí nghiệm.

" Hắc Điều lão đệ! Ta đối với bằng hữu chưa bao giờ keo kiệt, 10 viên Xuân Dược này chia làm 5:5!" Diệp Bất Phàm mỉm cười xua tay, vẻ mặt chân thành nói.

" Đúng là huynh đệ tốt! Lão đệ! Ta nghĩ ngươi nên đặt cho nó một cái tên! Đây là Thần Đan, về sau nhất định sẽ nổi danh Tu Chân giới!" Hắc Điều dùng cánh hết sức vỗ đầu Diệp Bất Phàm, tựa hồ tưởng bối đối với hậu nhân động viên, không những vậy trong mắt còn lóe lên quang mang kích lệ.

" Gọi là Chí Tôn Bạo Dục Đan đi! Chí Tôn Bạo Dục Đan xuất, thiên địa oanh minh!" Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, nhãn thần lập tức sáng lên, thanh âm từ miệng nổ vang, sục sôi khí thế như là lời tuyên thệ cho sự ra đời của một loại đỉnh cấp Thần Đan.

" Chí Tôn Bạo Dục Đan?" Hắc Điều tròn mắt, cái tên này đi vào tai hắn cộng với chút khí thế giả tạo của Diệp Bất Phàm vậy mà khiến cho tâm thần Hắc Điều cũng sục sôi, trong lòng động đậy như một con kinh thiên sóng lớn vừa mới quét ngang.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Bạo lộ diện rộng, ngàn người phản nộ

Diệp Bất Phàm kêu tên Chí Tôn Bạo Dục Đan xong thì ánh mắt mang theo nghi hoặc liền quay sang hỏi Hắc Điều." Hắc Điều lão đệ! Ngươi lần trước nuốt Chí Tôn Bạo Dục Đan làm ra tai họa chẳng lẽ còn chưa sợ?" Diệp Bất Phàm trầm giọng.

" Không sao? Lần đó là sự cố ngoài ý muốn, chút nữa ta cắn đan lão đệ cứ nhốt ta lại bên trong động phủ! " Hắc Điều gật đầu một cái, nghiêm túc đáp.

" Sẽ rất vất vả a!" Diệp Bất Phàm cũng gật đầu đáp trả, trong lòng hắn đối với Hắc Điều bất giác nảy sinh một chút cảm xúc khó nói, Diệp Bất Phàm thừa nhận Chí Tôn Bạo Dục Đan của mình được lực khủng khiếp, ngay như Hóa Thánh Ma Viên cũng bị hành hạ đến chết đi sống lại thì những gì Hắc Điều đã phải trải qua mấy hôm trước hẳn là vô cùng kinh khủng.

" Con chim này vậy mà quá kiên định! Không! Phải nói là quá dũng cảm đi! Xứng đáng làm kẻ thừa đan cho lão tử!" Diệp Bất Phàm nói thầm, ánh mắt sâu sắc nhìn Hắc Điều, đối với Hắc Điều có chút chịu phục.

" Hẳn là thực lòng lo nghĩ cho ta, những biểu cảm kia không thể nào giả tạo được, kẻ này tâm địa thiện lương chỉ là người trẻ nhiều khi không khống chế được cảm xúc, tính tình có chút bộc trực, chung quy đáng giá kết giao! Điều Gia xưa nay nhìn người chưa sai bao giờ!" Hắc Điều ưỡn ngực vỗ cánh, đầu nhỏ cọ cọ lên mặt Diệp Bất Phàm.

Hắc Điều cắn đan, Diệp Bất Phàm liền đóng chặt cửa động phủ đứng ở bên ngoài chờ đợi, mấy cái hơi thở qua đi, rất nhanh, bên trong vang lên từng tràng thanh âm điều minh thảm thiết, thanh âm khi thanh khi đậm quay cuồng dữ dội nghe muốn tê tâm liệt phế.

" Thành công!" Diệp Bất Phàm mừng rỡ thở ra một hơi thật dài.

Lúc này từ phía hàn đàm một đám người nhân số không rõ nối đuôi nhau trùng điệp kéo tới, bọn hắn vừa đi vừa luôn mồm la hét khiến cho đoạn đường phía trước một mảnh nhốn nháo." Kẻ nào bạo lộ? Nhanh bước ra đây cho lão tử!".

" Là tổ tông tám đời kẻ nào giữa trưa bạo lộ làm hại ta suýt chút nữa phản phệ trọng thương?".

"Con mẹ nó là tên chết đấm nào?"

Đoàn người hướng vị trí lân cận động phủ Diệp Bất Phàm quét ngang, tới gần mới thấy nhân số có hơn 200, ai nấy thần sắc đều hiện lên vẻ hung thần ác sát, một vài kẻ còn đồ còn lăm lăm cầm theo hung khí.

Diệp Bất Phàm nhìn qua liền nhảy dựng một cái: "Xong, không lẽ bọn hần biết chính xác là ta cố tình bạo lộ? Hần là không đi!" Diệp Bất Phàm dựa lưng trên cửa động phủ, nhìn trời huyết sáo.

"Không! Bọn hần không biết, đang đi dò từng nhà, may mà lão tử đã kịp thay y phục, động phủ cũng đều dọn dẹp sạch sẽ" Diệp Bất Phàm liếc mắt, nói thầm.

"Mở cửa! Mở cửa a! Chúng ta muốn vào kiểm tra bên trong?"

"Các ngươi từ đâu tới? Lấy quyền hạn gì đòi vào kiểm tra động phủ của ta?"

Mấy động phủ sát vách bắt đầu nổ vang thanh âm cãi cọ tranh chấp, Diệp Bất Phàm thở sâu, trong lòng bất giác dâng lên một chút bất an: "Bọn hần sẽ không đến đây đi! Hình ảnh này vậy mà quá giống mấy tháng trước!" Diệp Bất Phàm nói thầm, ở vụ án nội y nữ tu cũng từng phát sinh cảnh tượng tương tự.

"Diệp Bất Phàm! " Phía trước bỗng nhiên vang lên một tiếng gọi lớn, Diệp Bất Phàm nhìn lại thì thấy đám người Thiết Trụ, Sở Vân Thiên cùng Vũ gia huynh đệ đang chậm rãi kéo đến, ai nấy trên khuôn mặt đều hiện lên biểu tình vui vẻ.

Thiết Trụ hớn hơ ôm chặt Diệp Bất Phàm một cái, nhìn kỹ Diệp Bất Phàm thật lâu mới vừa ý gật đầu, Sở Vân Thiên thì nho nhã hơn, tay phải hướng ra, cùng bàn tay Diệp Bất Phàm ở giữa không trung va chạm, riêng hai huynh đệ Vũ gia không làm nhiều động tác mà đi đến bên cạnh Diệp Bất Phàm, liếc mắt nhìn hần, mỉm cười.

"A! Là các ngươi!" Diệp Bất Phàm có chút bất ngờ, đối với mấy người cũng vui vẻ đáp trả, trong lòng hần có loại cảm giác bằng hữu vừa gặp đã quen, vừa quen đã thân, mặc dù chỉ cùng nhau đi một đoạn đường từ lưng chừng núi xuống dưới chân núi nhưng những gì bọn hần cùng nhau trải qua là không hề đơn giản, cũng có thể xem như đi hết một vòng sinh tử, bằng hữu trùng phùng.

"Ngươi không sao là tốt rồi! Hôm nay chúng ta đến đây là để cảm ơn ngươi, nhờ ngươi mà năm người chúng ta đều toàn mạng" Thiết Trụ vỗ vai Diệp Bất Phàm, thân hình cao lớn hơi khom xuống, trong thanh âm đầy đủ chân thành.

Sở Vân Thiên cùng Vũ gia huynh đệ thoáng ôm quyền, hình ảnh Diệp Bất Phàm dứt khoát ném bạch y nữ tu vào truyền tống trận, lại không do dự lấy thân mình ngăn cản một kích Trúc Cơ để cho bọn hần được an toàn rồi đi đã vô tình ăn sâu vào tiềm thức, ở đó có lẽ sẽ tồn tại cho đến hết đời.

Thiếu niên luôn như vậy, đó chân chính là xúc cảm ban sơ, không phải xúc cảm đơn thuần giữa hai người nam nữ.. Ở đây, giữa người có ơn và kẻ chịu ơn.

Diệp Bất Phàm nhìn Thiết Trụ, nhìn Sở Vân Thiên, lại nhìn Vũ gia huynh đệ, trong lòng bất giác dâng lên một cỗ cảm xúc lâng lâng, bản thân hần thường ngày có lẽ hơi vô sỉ nhưng nếu đặt ở trong hoàn cảnh thích hợp liền bộc phát ra chân chính tính cách, Diệp Bất Phàm mặc dù rất muốn truy cầu tính cách này nhưng hần thừa khon ngoan dễ hiểu, không phải ai, không phải trong hoàn cảnh nào cũng đáng giá cho bản thân hần hy sinh, như lời Diệp Phụ nói: "Thế giới ngoài kia không đơn giản như con nghĩ!".

"Không mời chúng ta vào sao? Hay là tư gia có đại sự, chủ nhà phải ra ngoài canh công?" Sở Vân Thiên nhìn Diệp Bất Phàm, nhỏ giọng trêu đùa.

"Đúng a! Huynh đệ đến nhà lại bắt đứng bên ngoài trời nắng" Thiết Trụ nhếch môi cười, hai huynh đệ Vũ gia cũng làm như đang sốt sắng chờ đợi.

"Động phủ bé như lỗ mũi, ta lại càng là nam nhân không ưa thích trật tự ngăn nắp, bên trong cực kỳ hôi hám bừa bộn..Chúng ta đến Thị Phường làm vài bình rượu! Thế nào?" Diệp Bất Phàm xấu hổ phân trần.

Đúng lúc này bên trên bầu trời một đạo bạch quang thỉnh linh xẹt qua, ở trước mặt Diệp Bất Phàm ngưng tụ chân thân, chớp mắt, bạch y nữ tu đã đáp lên đất bằng chậm rãi đi tới, nàng hôm nay một thân thanh sam tao nhã, mặt nạ che mắt dung nhan cũng đã được gỡ xuống, dưới ánh kiêu dương chiếu ngang nửa khuôn mặt bạch y nữ tu xinh đẹp một cách kinh tâm động phách.

Vóc dáng cao gầy, làn da trắng nõn, môi đỏ mi cong, dung nhan cực kỳ thanh tú xuất trần, vẻ đẹp này tin tưởng bất kỳ nam nhân nào vừa nhìn vào trái tim liền môn lập tức tan chảy, nàng ở giữa thiên địa như một đóa phù dung khoe sắc, mặc dù cao ngạo, mặc dù lãnh đạm, mặc dù lạnh nhạt nhưng hần không ai dám có thành kiến, vì nàng xứng đáng.

Diệp Bất Phàm nhìn qua hình thể liền đoán được nàng là bạch y nữ tu, nhưng không ngờ nàng lại kinh diễm đến như vậy, Diệp Bất Phàm thở sâu, đáy lòng nhộn nhạo, hần biết bạch y nữ tu đến đây cũng giống như những người khác, là đối với hần nói một tiếng cảm ơn.

"Diệp Bất Phàm! Cảm ơn ngươi, nghe tin ngươi trở về ta liền đến" Bạch y nữ tu nhã nhặn, thanh âm trong trẻo như gió.

"Ta..Ta..Không sao! Chuyện nên làm thôi!" Diệp Bất Phàm ấp úng, mỉm cười nhỏ giọng, bề ngoài như vậy nhưng trong lòng hần lại cực kỳ mạch lạc: "Nếu có thể quay lại, ta vẫn lựa chọn từ bỏ tính mạng để cứu sống nàng! Không vì lý do gì cả!" Diệp Bất Phàm nói thầm.

"Bạch y sư tỷ! Chúng ta dự định đi Phưởng Thị uống rượu, sư tỷ có muốn đi cùng?" Thiết Trụ lên nhìn bạch y nữ tu một cái, ánh mắt nhanh chóng thu hồi, nhẹ giọng hỏi.

"Cũng tốt, hôm nay ta rảnh, Triệu Hy Viên là tên của ta, về sau gọi ta Triệu sư tỷ là được!" Triệu Hy Viên gật đầu đáp ứng.

"Diệp Bất Phàm! Ngươi muốn đi đâu? Còn không mau mở cửa động phủ cho chúng ta vào kiểm tra?" Một tên thiếu niên cao lớn đạo phục màu lam, phía trước ngực thêu một cái nhật nguyệt đồ án, hiển nhiên là đệ tử Cổ Linh Đường, thiếu niên vẻ mặt có chút gian manh hung ác, dẫn đầu đám người hướng Diệp Bất Phàm nhanh chóng tiến đến, từ xa lớn giọng quát.

"Ngươi là cái thứ gì? Muốn vào động phủ của ta kiểm tra? Là ai cho phép ngươi tùy tiện như vậy?" Diệp Bất Phàm trừng mắt, thanh âm gay gắt đáp trả.

"Vừa rồi có kẻ luyện đan bạo lộ, khiến cho đồng niên đệ tử không ít người bị dẫn động bạo lộ tạo thành dây chuyền gây ra thương tổn trên phạm vi lớn! Ta Trần Tuấn Sơn tiêu đội trưởng Chấp Sự Đường thuộc Cổ Linh Đường đến đây chấp mệnh điều tra" Trần Tuấn Sơn neho mảy, khuôn miệng nhếch lên, cũng lớn giọng quát.

"Là ai phái ngươi đi điều tra? Muốn điều tra thì quay về Cổ Linh Đường, đây là Luyện Dược Đường không phải chỗ cho ngươi tác oai tác quái!" Diệp Bất Phàm cố tình tán ra nộ khí, ngoài miệng trong yếu quát.

Mặc dù việc hấn luyện đan dẫn đến bạo lộ bên trong tông quy không hề đề cập, nhưng bạo lộ ngay thời điểm nhay cảm, hơn nữa còn dẫn động tạo thành dây chuyền, Diệp Bất Phàm không sợ tông môn trách phạt, chỉ sợ lòng người ghi hận.

"Ta không chỉ đại diện Chấp Sự Đường mà còn đại diện cho mấy trăm người ở đây muốn đòi một câu công đạo, nếu ngươi thực sự không can hệ có thể mở ra động phủ, chúng ta chỉ vào nhìn một chút rồi đi!" Trần Tuấn Sơn cười nhạt, từ lúc Diệp Bất Phàm loanh quanh bên ngoài động phủ hẳn đã bắt đầu chú ý, hơn nữa rất nhiều người cam đoan, thanh âm bạo lộ là từ động phủ của Diệp Bất Phàm phát ra đầu tiên.

"Hừ! Môn quy không xử được ngươi nhưng lòng người thì sao? Ta muốn xem dưới biển người phần nộ ngươi sẽ thoát thác thế nào? Diệp Bất Phàm a! Có lẽ ngươi quên ta, nhưng Trần Tuấn Sơn lại đối với ngươi nột mực ghi nhớ! Thanh Phong Thành ta có thể đạp ngươi ở dưới chân, đạp Diệp gia ở dưới chân thì Bát Cực Đạo Tông cũng vậy, ngươi vĩnh viễn chỉ là một tên Lang Y bần cùng mặt hạng mà thôi! Bày đặt Tu Tiên a!" Ánh mắt Trần Tuấn Sơn lóe lên một tia hung ác.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Toàn tông trùng kích Đan Điền

"Đúng vậy! Nếu ngươi không can hệ có thể mở cửa động phủ cho chúng ta vào xem, ở đây rất nhiều người khẳng định thanh âm bạo lộ là từ phụ cận vùng này phát ra, thậm chí còn chỉ đích danh động phủ của ngươi!" Một thiếu niên vẻ ngoài chật vật, khỏe miệng còn lưu lại vết máu khô, hiển nhiên trong quá trình Ngưng Khí bị thanh âm bạo lộ đánh động dẫn đến phản phệ, thiếu niên thần sắc âm trầm không gì sánh được, ánh mắt nhìn Diệp Bất Phàm hiện lên một tia hung ác.

"Đúng a! Những người quanh đây đều đã mở cửa động phủ cho chúng ta vào quan sát, phạm vi khoanh vùng là 12 căn động phủ lân cận, động phủ của ngươi là chỗ cuối cùng!"

"Chúng ta ở đây, hôm nay nhất định phải đòi lấy một câu công đạo, lão tử bị phản phệ nội thương không nhẹ! Rất nhiều người thiệt hại lộ đỉnh, thiệt hại linh dược...Ngươi nhìn đi, thậm chí Cổ Linh Đường bên kia đều bị ảnh hưởng".

"Mở cửa động phủ a!"

"Mở cửa động phủ".

Đám người Thiết Trụ, Triệu Hy Viên sầm mặt, đồng thời nhìn Diệp Bất Phàm, đối với làn sóng dân tâm ngày càng lên cao này bọn họ đã vô pháp can dự, thậm chí cao tầng tông môn có đến cũng chỉ biết đứng nhìn mà thôi, bởi lẽ đây hoàn toàn là yêu cầu xác đáng, hơn nữa cao tầng tông môn không ít người đối với thanh âm kinh động kia ân ân đều sinh ra phần nộ.

Đan Tu luyện đan là việc tất yếu, bạo lộ cũng hết sức thường gặp, tuy nhiên để tránh phiền phức phát sinh tông môn có khung giờ quy định dành cho Đan Tu, chính ngọ và ban đêm là khoảng thời gian cực kỳ nhay cảm, hơn nữa bên trong mỗi động phủ đều được bày bố Tỏa Âm Trận, Đan Tu nếu không muốn ảnh hưởng ngoại giới hoàn toàn có thể tự mình mở ra Tỏa Âm Trận.

Diệp Bất Phàm vì tiếc Linh Thạch khởi động trận pháp mới nhắm mắt cho qua.

Sở Vân Thiên cười khò, trên đường đến đây bọn hắn đã biết thanh âm bạo lộ đầu tiên xuất phát từ động phủ của Diệp Bất Phàm, và lại chuyện này đối với hắn không xa lạ, kỳ khảo hạch mấy hôm trước Diệp Bất Phàm cũng là người dẫn động bạo lộ.

Diệp Bất Phàm thở dốc, khuôn mặt dần dần đỏ lên, đối với việc đám người kia muốn vào soát nhà, Diệp Bất Phàm không hề lo lắng, vì hắn từ trước đã dọn dẹp hiện trường sạch sẽ, bất quá, Hắc Điều đang ở giai đoạn vật vã nhất, nếu như mở cửa động phủ, Hắc Điều phát điên lao ra tấn công đám người thì còn gì mặt mũi, hơn nữa, Thần Tiên tỷ tỷ trong lòng hắn, Triệu Hy Viên cũng đang có mặt.

Diệp Bất Phàm xoắn xuýt, đúng lúc này bên trong động phủ một tiếng điều minh thảm liệt vang lên, Diệp Bất Phàm nhất thời nhảy dựng một cái, vẻ mặt dần xuống.

"Thế nào? Không dám cho chúng ta vào xem đúng không? Như vậy đồng nghĩa ngươi thừa nhận mình chính là hung thủ?" Trần Tuấn Sơn cười gằn, nhìn biểu cảm khốn khổ của Diệp Bất Phàm đáy lòng hắn cảm giác cực kỳ thư sướng.

"Ta đối với tông môn lập ra đại công, mặc dù tông môn vì lý do gì đó không tuyên cáo, nhưng nhất định chút chuyện nhỏ này đơn giản giải quyết!" Diệp Bất Phàm nói thầm, hít vào một hơi thật dài, vẻ mặt liền bình tĩnh trở lại.

Diệp Bất Phàm nhìn Trần Tuấn Sơn, thỉnh linh nhếch môi cười: "Vào thôi! Mời!".

Cửa động phủ mở ra, bên trong một ngọn Tiểu Minh Đăng phát quang diu diu, bốn bề sạch sẽ tinh tươm, đến một hạt bụi cũng đều không thấy, ngay vị trí trung tâm Tụ Linh Trận, một cái được đỉnh đang cắm chặt trên mặt đất, được đỉnh lạnh ngắt, chứng tỏ đã lâu còn chưa khai lò.

"Các ngươi muốn xem cái gì?" Diệp Bất Phàm sầm mặt nhìn Trần Tuấn Sơn, hai mắt cẩn trọng lên lút đảo quanh.

"Hắc Điều đâu?" Diệp Bất Phàm kinh nghi.

Trần Tuấn Sơn nhìn quanh một vòng cũng không phát hiện ra được chỗ nào không đúng, bất quá, động phủ này sạch sẽ một cách kỳ lạ, hình như là vừa mới được quét dọn qua, Trần Tuấn Sơn nheo mắt, đối với Diệp Bất Phàm nửa cười, lạnh nhạt hỏi: "Là ngươi có tật giật mình, bạo lộ xong liền quét dọn động phủ? Đúng không?".

"Ngươi muốn vào xem động phủ, ta cũng đã mở cửa động phủ, không nhìn ra được cái gì lại cho rằng lão tử có tật giật mình? Nói cho ngươi biết, lão tử mắc bệnh sạch sẽ, mỗi ngày đều phải quét dọn động phủ trên dưới 200 lần" Diệp Bất Phàm cười lạnh, gắt gao đáp trả.

Thiết Trụ, Sở Vân Thiên cười khò, đối với Diệp Bất Phàm lại có thêm nhận thức mới: "Tên này cũng quá cẩn thận, quá giao hoạt đi!"

"Không còn gì xem, mời lần!" Diệp Bất Phàm nhếch môi vung tay tiễn khách, trong lòng cực kỳ đắc ý, lần đầu tiên đối với bản thân có chút chịu phục.

Nhưng đúng lúc này, bên trong động phủ một chỗ không nhìn thấy, một cái bóng đen thỉnh linh gào thét lao ra, bóng đen bay được một đoạn ngắn thì ở ngay cửa động phủ chặt vật rơi xuống.

"Là thứ gì?" Chúng nhân giật mình, Diệp Bất Phàm cũng nhảy dựng một cái.

"Không phải Hắc Điều!" Diệp Bất Phàm kinh nghi nói thầm.

Bóng đen kia chính xác là một con chim lớn, hình như là Kim Ô Địa Tước, trên đầu bị vật xuống một nhúm lông, toàn thân y vũ xơ xác, nằm trên mặt đất hô hấp vô cùng yếu ớt, đặc biệt, trong mắt nó phảng phất một cỗ hoảng sợ đến cực điểm.

Kim Ô Địa Tước vừa bay ra, Hắc Điều cũng ngay lập tức lao ra, ở trên bầu trời chao lượn một vòng, biểu tình cực kỳ sáng khoái, còn vỗ cánh hót dài sau đó đậu xuống trên vai Diệp Bất Phàm, đảo mắt, khinh thường nhìn ngó xung quanh.

Diệp Bất Phàm khựng người, có loại cảm giác miệng đắng lưỡi khô, hơn ai hết hắn rất rành Hắc Điều, vừa nhìn liền biết chuyện gì phát sinh! Con mẹ nó! Vậy mà giấu một con chim cái trong động phủ của ta? Ngươi là sắc quý hay là chim?" Diệp Bất Phàm nhỏ giọng, sau đó nắm lấy cổ Hắc Điều.

"Con Kim Ô Địa Tước này vậy mà dám cùng thú sủng của ta tranh giành lãnh địa? Không sao! Không sao là tốt rồi.." Diệp Bất Phàm ôn nhu xoa đầu Hắc Điều, vạch ra từng cọng lông như muốn xem thú sủng của mình liệu có chỗ nào thương tích.

Hắc Điều cực kỳ hợp tác, liền làm ra bộ ủy khuất, sau đó hót lên một tiếng cao minh ngạo nghễ, lông đuôi xòe xuống, chiến khí ngập trời, cuối cùng chui vào ngực Diệp Bất Phàm, hôn mê bất tỉnh.

"Hết! Không có gì vui, chúng ta đi uống rượu.." Diệp Bất Phàm lôi kéo Thiết Trụ, đám người hướng về Phưởng Thị vừa bộ hành, vừa đàm tiếu.

Cuộc rượu rất vui, đây là lần đầu tiên trong đời Diệp Bất Phàm được thoải mái nói cười vui vẻ, đối phương là bằng hữu, là chân chính bằng hữu, ở giữa cùng nhau trải qua ít nhiều hoạn nạn, Triệu Hy Viên mặc dù trước sau lạnh nhạt, nhưng khuôn mặt băng sương cũng không còn bộc lộ ra quá nhiều biểu cảm xa lánh thể nhân.

Uống rượu cho đến hoàng hôn, Diệp Bất Phàm trở về động phủ, lúc này tín phủ bỗng nhiên chấn động, bên trong thông báo, ba ngày sau đệ tử Hạ Viện toàn tông sẽ được miễn phí ban phát Phá Cảnh Đan.

Lấy diễn võ trường trung tâm dựng nên đại trận Tụ Linh, dưới cao tầng tông môn duy trì, chỉ điểm, muốn toàn bộ Hạ Viện đệ tử trong ba ngày phải thành công trùng kích Đan Điền.

Đây là tiền lệ xưa nay chưa từng có, tuy nhiên Diệp Bất Phàm cũng không thêm để tâm, trong lòng cực kỳ phấn khích, Diệp Bất Phàm ngồi tại động phủ

nghe nghiên cứu đan phương, Hắc Điều còn chưa chịu hồi tỉnh.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, Diệp Bất Phàm dậy sớm, tinh thần tràn đầy hứng khởi hướng đến võ trường trung tâm rào bước.

Diễn võ trường trung tâm nằm ở Cổ Linh Đường, muốn tới buộc phải đi vòng qua một hẻm núi, hẻm núi này tên gọi Khẩu Sơn Quan, một mặt nối liền Cổ Linh Đường, mặt còn lại dẫn về phía Khâu Sơn son mạch, cũng là đại ngàn Khâu Sơn.

Tân sinh đệ tử mới bái tông trong vòng ba năm trở lại đây đa phần đều chưa mở ra được Ngưng Khí Đan Điền, không riêng gì Luyện Dược Đường, Trận Hình Đường, Pháp Binh Đường mà ngay cả Linh Tu chính tông Cổ Linh Đường số lượng cũng không hề ít ỏi.

Đoạn đường này Diệp Bất Phàm lại bắt gặp Sở Vân Thiên, cả hai cùng đồng hành, Sở Vân Thiên tương tự Diệp Bất Phàm đều là Khí Huyết kỳ viên mãn, đối với Ngưng Khí Đan Điền vẫn còn một bước nhỏ, nhưng một bước này nếu như không có cơ duyên thì cũng khó khăn không khác gì lên trời.

Diệp Bất Phàm phấn khích, Sở Vân Thiên phấn khích, tân sinh đệ tử toàn tông phấn khích nhưng bọn hắn không hiểu, sở dĩ tông môn không tiếc hao tổn đại giới làm ra lựa chọn này là để mở một con đường nhỏ cho tương lai, không lâu nữa, nhất định Hoàng Thiên triều sẽ động binh công phạt, Ngưng Khí kỳ đệ tử sẽ có nhiều hơn cơ may sống sót, ở trong thiên hạ bao la nhiều hơn cơ may sinh tồn.

Đây là tâm ý của cao tầng tông môn, là tất cả những gì bọn họ có thể làm được lúc này, thời gian gấp rút, càng đặt mình ở trong tâm thế bị động, có nhiều hơn đệ tử cấp thấp cũng không giải quyết được vấn đề, tương lai tông môn thế nào, tồn hay diệt phải hoàn toàn dựa vào lực lượng nồng cốt tinh anh.

Lúc này tại đỉnh Khâu Sơn nơi phong vân chạm đến tầng trời, tại một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, dưới Thần Thánh khí tức, sâm nghiêm khí tức ngập trời bao phủ khiến cho hào quang chiếu xạ bát phương nhấc lên vô tận kỳ quan dị tượng, bên trong tòa cung điện, mấy lão giả đang ngồi xung quanh một chiếc bàn tròn ngọc thạch, ở giữa cùng nhau nghị luận, ai nấy trên khuôn mặt đều hiện lên vẻ âm trầm bất định khiến cho không khí phảng phất cực kỳ nặng nề, áp bách.

"Sau khi cho Hạ Viện đệ tử toàn tông ném thư Trùng Kích Đan Điền thì cáo tri chuyện Hoàng Thiên triều có dã tâm công phạt, kẻ muốn ở lại nên giữ lại, kẻ muốn rời đi thì cấp phát ngân lượng tiến xuống chân núi, nhập phàm trở lại cuộc sống bình thường, toàn tông lập tức bế quan tòa cảng, nghiêm túc chuẩn bị cho đại tai họa đang chờ ở trước mắt! "

Một lão giả lưng còng tóc bạc nhưng khí thế trên thân cuộn cuộn như trường giang đại hải, ánh mắt lão cực kỳ tinh anh phảng phất chứa đựng nhật nguyệt tinh thần, lão giả đạm mạc, hướng đám người nhỏ giọng, thanh âm hiện lên đầy đủ thể lượng cùng mỗi một.

"Tông chủ! Ngài vừa bước vào Thiên Nhân ngũ suy, đệ tam suy.. Tai họa cũng vừa ập xuống, đây có lẽ là nguy cơ lớn nhất trong vòng 500 năm qua" Một lão giả khác khó gầy mỗi một không kém, giọng nói già nua.

"Nếu như cho ta thêm 30 năm, vượt qua được đệ tam suy thì Hoàng Thiên triều cũng đều không đáng ngại, bất quá, là thiên ý!" Vừa nói xong, khí thế trên thân liền âm đạm xuống, thân hình già nua càng thêm khô héo, hai mắt trầm đục, lão giả thở ra một hơi.

"Tất cả nhờ cậy vào các ngươi! Nếu trong vòng 2 năm mấy người các ngươi có thể đột phá đến Thiên Nhân cảnh thì tai kiếp dễ giải, bằng không thì.. Ta cũng phải thu xếp hậu sự, an bài một vài chuyện...Thiên Nhân ngũ suy a! Ai bảo nhân có thể thắng Thiên?"

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Vì các người mở ra một con đường

Diễn võ trường rất lớn, diện tích ước chừng ngàn trượng vuông, nguyên bản của nó có lẽ là một ngọn núi bị người ta dùng đến thần thông gọt đẽo, tạo thành một cái bình nguyên nhô cao hơn mặt đất, lại trũng sâu tựa hồ lòng chảo, bốn phía mây mù cuốn động, vì địa hình nằm ở lưng chừng cho nên diễn võ trường tọa lạc ngay sát mép vực, bên dưới khí lạnh thấu xương ngàn ngút bốc lên.

Phía đông một cây cầu đá kéo dài bắc ngang qua miệng vực, cầu thông với Trận Hình Đường, trên cao thất thái quang mang theo mấy chục thác nước trắng xóa dọc vách núi đổ xuống vực rồi chiết xạ huyền hóa ra dị tượng cầu vòng lung linh mờ ảo.

Diệp Bất Phàm ngáy ngẩn, đây là lần đầu tiên hắn đặt chân đến Cổ Linh Đường, Cổ Linh Đường linh khí sung túc, hiển nhiên sinh khí dạt dào, khung cảnh cũng hết sức tuyệt diệu, nhìn qua tựa như một bức tranh sơn dã thủy mặc.

Lúc này bên kia Thạch Kiều đám đệ tử Trận Hình Đường cũng ừn ừn kéo sang, đệ tử Luyện Dược Đường đã gần như đông đủ, Cổ Linh Đường, Pháp Binh Đường, mấy ngàn tên thiếu niên, thiếu nữ ai nấy trên khuôn mặt đều hiện lên tâm thái mong chờ, bởi lẽ sự kiện này quá mức hy hữu, xưa nay chưa từng xuất hiện, càng tác động lớn lao đến tương lai của tất cả những người có mặt.

Diệp Bất Phàm tìm kiếm cho mình một vị trí tốt, cùng với đám người Thiết Trụ, Sở Vân Thiên tụ tập đàm tiếu, chủ đề không gì khác ngoài trùng kích Đan Điền.

Diệp Bất Phàm đã từng nếm trải, cũng xem như có chút kinh nghiệm, theo hần thì dẫn dắt thiên địa linh khí không khó, khó nhất vẫn là công đoạn cuối cùng, xé tan bích chương Đan Điền, cổ thống khổ kia cho đến bây giờ nghĩ lại Diệp Bất Phàm vẫn còn cảm thấy rét lạnh.

Diệp Bất Phàm có chút nghi hoặc, theo như lời Sở Văn Thiên cùng những người khác, bọn hắn cũng đã từng nếm thử, tuy nhiên trải nghiệm so với Diệp Bất Phàm lại hoàn toàn khác biệt, không xuất hiện con đường tràn ngập băng hàn, không có mặt trời màu bạc, càng không có bồ công anh hóa thành bông tuyết theo gió phiêu diêu, mà chỉ đơn giản dựa theo Công Pháp Luyện Khí lấy đó làm nguyên tắc hấp nạp Thiên Địa Chi Linh, dùng Thiên Địa Chi Linh xem như ngoại lực tấn công bích chương Đan Điền.

Diệp Bất Phàm nghi hoặc một chút nhưng cũng không nhiều bận tâm, theo hần lý giải thì mỗi người trên Tu Tiên Lộ đều được an bài một con đường riêng biệt, khác người chưa hẳn đã không tốt.

Lúc này thỉnh linh ba tiếng Long ngâm, bảy tiếng Phượng minh trống rỗng vang lên, theo đó là từng tràng trống trận dồn dập nổ tung, bầu trời phút chốc quay cuồng dữ dội, một cỗ uy nghiêm khí thế lập tức buông xuống, uy nghiêm này không đến từ nhân khí, mà tựa hồ là bản nguyên khí chất Khâu Sơn.

Trên bầu trời quang mang lóe hiện, quang mang trùng thiên xé bỏ đi lớp mây mù quanh năm tồn tại, sau khi mây mù tiêu tán, hướng mắt nhìn lên, một tòa cung điện nguy nga sừng sững giữa trời, tòa cung điện này như chạm đến Cửu Thiên, ở đó Thần Thánh, sâm nghiêm không gì sánh được.

" Là Thượng Viện! "

" Quá đẹp! Quá trang nghiêm! "

" Thì ra đây chính là thượng viện a! Giá như ta có thể đặt chân lên đó dù chỉ một lần. "

Thanh âm nghị luận nhất thời vang vọng, mấy ngàn tên đệ tử nhìn trời trầm trồ, trong lòng ai nấy đều bất giác dâng lên một cỗ kỳ vọng lớn lao, kỳ vọng với chính bản thân mình.. Chúng nhân đồng loạt hướng Thượng Viện đại cung cung kính cúi đầu.

" Đứng là nhân gian Tiên cảnh! " Diệp Bất Phàm cảm khái, ở dưới khí tức sâm nghiêm quá độ này Diệp Bất Phàm cũng không khỏi vô thức cúi đầu lễ bái.

" Bát Cực Đạo Tông Tuyên Cáo.. " Một thanh âm như sấm động trời quang bất ngờ vang lên khiến cho ngàn người đồng thời giật mình, thanh âm ngưng lại một chút, sau đó tiếp tục động đặng.

" Đạo tông ngàn năm khai môn luôn lấy tân sinh đệ tử làm mầm non bồi dưỡng, mặc cho các ngươi thiên phú đến đâu, mặc cho đi theo chức nghiệp gì đi nữa thì một khi đã đặt chân sơn môn, uống nước sơn môn đều là người của Bát Cực Đạo Tông! Vĩnh viễn như vậy.

Nhưng nay thời vận chuyển dời, thiên hạ tương lai phong vân biến đổi, đạo tông chỉ có thể vì các ngươi mà làm ra một chuyện cuối cùng, là xuất hết tài lực trợ những ai chưa bước vào Ngưng Khí có thể ngoạn nhiên một tiếng Linh Tu.. Thiên hạ rộng lớn, lộ trình mỗi người dài ngắn tùy thuộc bước chân, về sau cường hay nhược, thăng hay trầm đều do các ngươi quyết định".

Thanh âm này đi vào tai chúng nhân, hùng hồn nhưng pha lẫn chúng tang thương bi tráng, lập tức nhắc lên kinh đảo hải lăng nhân tâm gọn sóng, ai nấy trong lòng bất giác nhiệt huyết sục sôi, càng đối với đạo tông kính úy bội phần.

Diệp Bất Phàm thở sâu, trong thanh âm kia hắn phảng phất nghe được chút ảm tình, nhưng không rõ rốt cuộc là đại sự gì khiến cho tông môn phải làm ra sự kiện trăm năm hiếm gặp, đáy lòng Diệp Bất Phàm vì vậy dâng lên gọn sóng bất an.

Thanh âm vừa rơi xuống, lập tức mấy đạo cầu vồng phân biệt từ bốn phương tám hướng gào thét xé không tiếp địa, mấy hơi thở sau chân thân hiện ra, là hai lão giả cùng ba vị trung niên nhân trẻ tuổi, những người này Diệp Bất Phàm đều đã gặp qua.

Là Triệu Thánh Anh Hạ Viện Môn Chủ, Trường Thi Trường Đường Chủ, Phong Phi Vân Phong Đường Chủ cùng hai vị trưởng lão Hạ Viện tứ đường, ai nấy uy áp nội liễm như tự nhân khí thế cực kỳ kinh thiên động địa khiến cho chúng nhân cảm giác hít thở không thông.

Năm người đứng trên diễn võ trường, ánh mắt ngưng trọng quét xuống, sau đó thờ sâu đồng loạt nhấc tay cách không điểm vào hư vô.

Liên tục mấy chục đạo chỉ khí bắn ra, rất nhanh diễn võ trường hào quang quay cuồng, một luồng ánh sáng như khai thiên quang trụ từ mặt đất gào thét hướng bầu trời xuyên phá, lập tức thiên địa linh khí như một con sông lớn bàng bạc theo đầu quang trụ cuộn cuộn đỏ về diễn võ trường, lại nhắc lên một tấm màn sương mù dày đặc.

Những người có mặt ở đây đều nhìn ra, chính là Tụ Linh Trận, hoàn toàn tương tự trận pháp được bày bố bên trong mỗi động phủ, nhưng ở trên phương diện quy mô cùng cấu tạo lại phức tạp hơn không biết bao nhiêu lần.

" Các ngươi tất cả cùng đi vào diễn võ trường, Tụ Linh Trận đã khởi động xong, Phá Cảnh Đan cũng được chúng ta hóa thành Dược Khí, chỉ cần hấp nạp, tác dụng hơn xa cần nuốt thông thường..Ba ngày! Trong vòng ba ngày toàn bộ các ngươi đều phải Ngưng Khí thành công, nhất định không được cô phụ sự kỳ vọng của tông môn trên dưới! " Triệu Môn Chủ khí độ thư sinh nho nhã, nhưng khẩu khí hết sức uy nghiêm, ánh mắt hần tóa lên quang mang diu diu.

" Rõ! " Ngàn người đồng thanh, thanh âm sục sôi vang vọng như thủy triều quét sạch bát phương.

Diệp Bất Phàm động đặng, đây là loại chuyện mà trước nay hắn hết sức mong chờ, còn chưa từng dám nghĩ ngày này sẽ tới nhanh đến vậy, Diệp Bất Phàm cắn răng dặn lòng, dù cho có đau đớn, có thống khổ đến mấy cũng nhất định phải vượt qua.

Theo chân ngàn người bước lên diễn võ trường, cảm nhận thiên địa linh khí nơi đây quá mức hùng hậu Diệp Bất Phàm không khỏi hô hấp dồn dập, dưới được lực Phá Cảnh Đan khiêu khích, thiên địa linh khí vậy mà chủ động tiến nhập thể nội.

Ngàn người khoan chân đá tọa, hai mắt nhắm nghiền, một mảnh chật kín, nam nữ bất đồng về mặt đều hiện lên thần sắc ngưng trọng.

"Các người đều là Khí Huyết cảnh sơ tu, phải biết bên trong cơ thể đã sớm uẩn dưỡng ra nội khí, nội khí chia làm hai loại, Hậu Thiên Khí cùng Tiên Thiên Khí. Tiên Thiên Khí vừa sinh đã có, là thụ hưởng từ phụ mẫu, Hậu Thiên Khí lại nhờ tích lũy, tập luyện mà thành, nhị khí này lấy hắc bạch hai màu để phân biệt, mặc dù luôn tồn tại nhưng để toàn diện kích phát lại cực kỳ khó khăn, hơn nữa uy lực mỏng manh không đáng kể, chỉ phù hợp Đan Tu dùng làm nội hòa phụ trợ luyện đan.

Tuy nhiên, trong trời đất có một loại khí, gọi Thiên Địa Chi Linh Khí, khí này mường tượng như là thức ăn của Tu Linh giả, thần diệu vô cùng, có thể dùng nó phá tan bích chương Đan Điền tiến nhập Linh Tu tầng thứ.

Lấy Luyện Khí Công Pháp làm đường, tâm tĩnh, thần tĩnh, tiến nhập vong ngã...".

Diệp Bất Phàm nhắm mắt, thanh âm nổ vang bên tai, chảy vào đại não như thể hồ quán đỉnh, rất nhanh liền tiến vào trạng thái vong ngã, linh hồn hần một lần nữa hư du, cảm nhận sự tồn tại của thiên địa linh khí.

Vẫn khung cảnh cũ.

"Dẫn dắt thiên địa linh khí tiến nhập thể nội, xem một vòng tuần hoàn từ Đan Điền đi đến kỳ kinh bát mạch là một Tiểu Chu Thiên!" Thanh âm tiếp tục nổ vang.

Diệp Bất Phàm xe nhẹ đường quen, dễ dàng dẫn dắt linh khí tiến nhập thể nội, sau một Tiểu Chu Thiên, thiên địa linh khí hóa thành mũi khoan sừng sừng phía trước đại môn Đan Điền, mũi khoan này dưới Phá Cảnh Đan được lực phụ trợ có dấu hiệu ngưng thực hơn bao giờ hết, mũi khoan linh khí quay cuồng, Đan Điền oanh minh rền vang, tuy nhiên Diệp Bất Phàm cũng không dám xúc động.

"Lấy nội khí làm xúc tác! Nội khí ngoại khí hợp, khai mở Đan Điền!" Một tiếng quát dài thanh thúy vang lên.

"Thì ra như vậy! Nội khí cũng có chức năng tăng phúc, khiến cho quá trình này trở nên dễ dàng hơn!" Diệp Bất Phàm kinh ngạc nói thầm.

Dưới sự chỉ điểm của cao tăng tông môn, chúng đệ tử như người trong bóng tối thấy được ánh sáng, mặc cho thiên phú thấp kém bao nhiêu cũng ít nhiều nghe hiểu.

Nội khí, ngoại khí hợp nhất, mũi khoan linh khí một lần nữa chấn động dữ dội, Diệp Bất Phàm cắn răng, hướng mũi khoan linh khí về phía Đan Điền điên cuồng công kích.

Lập tức đau đớn, thống khổ như hẹn kéo đến, ở giữa diễn võ trường một mảnh gào thét, ai nấy khuôn mặt đều vặn vẹo dữ tợn.

Diệp Bất Phàm cũng không ngoại lệ, cả người gân xanh cuộn cuộn, hốc mắt phát hồng, mũi khoan linh khí điên cuồng công kích đại môn Đan Điền, trong thể nội ngập trời thanh âm rền vang.

Thời gian qua đi, dưới Phá Cảnh Đan phụ trợ, cảm giác đau đớn giảm bớt rất nhiều.

Sau nửa canh giờ, ở giữa diễn võ trường bất ngờ vang lên ba tiếng nổ trầm đục gần như là liên tiếp, chứng tỏ có ba người đã thuận lợi mở ra Đan Điền, tiến nhập Ngưng Khí cảnh.

Diệp Bất Phàm gấp gáp, chứng nhân gấp gáp, bắt đầu cảm thấy có chút áp lực.

"Nhanh như vậy! Là kẻ nào?" Diệp Bất Phàm kinh nghi nói thầm, nhưng tâm trí tuyệt không vì vậy mà xao nhãng, mồ hôi chảy ướt y phục, quá trình trùng kích tiếp diễn.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tiên lộ khó đi

Mặc dù đã có Phá Cảnh Đan đan khí phụ trợ, giảm bớt rất nhiều thống khổ, nhưng thống khổ mà Diệp Bất Phàm đang phải trải qua vẫn là khủng khiếp không gì sánh được, cứ mỗi nhịp hô hấp vùng bụng quặn thắt, cả người căng phồng như muốn phát nổ, đau đớn theo đường kinh lạc chạy dọc toàn thân, chấn động tinh thần khiến cho não hải Diệp Bất Phàm cảm giác như vạn tiễn cùng xuyên, vạn đao cùng chém.

"Không bỏ cuộc! Nhất định không được bỏ cuộc! Đã đi đến bước đường này thì sống hay chết cũng đều phải vượt qua!" Diệp Bất Phàm cắn răng nói

thâm.

Bên tai hần tiếp tục vang lên mấy chục tiếng nổ trầm đục, lại có thêm mấy chục tên đệ tử thành công trùng kích Đan Điền bước vào Ngưng Khí, Diệp Bất Phàm không biết cảm giác những người kia ra sao, có lẽ thống khổ phải chịu đựng không đến mức quá khủng khiếp như hần đang nếm trải.

Đan Điền Diệp Bất Phàm dưới mũi khoan linh khí liên tục trùng kích thì bắt đầu vận vẹo, một màn sáng thanh quang chậm rãi dâng lên, Đan Điền của Diệp Bất Phàm vô cùng kỳ lạ, hình thù vậy mà giống hệt một phiến lá cây.

Phiến lá ngập tràn thâm thúy chỉ mang, một cỗ khí tức mực nát cùng tuyên cổ phảng phát ầm minh, cảm giác như nó không đến từ thế giới này, mà tồn tại ở một tầng thượng khung đại địa khác.

Đan điền người thường nằm ở vùng bụng dưới, cách rốn một tấc tay, được chia thành ba bộ phận, hạ, trung, thượng, đại diện cho ba tiểu cảnh giới, sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, Đan Điền là nơi Linh Tu dùng để chứa đựng tinh nguyên trời đất, tinh nguyên một khi đã lấp đầy Đan Điền đạt đến trạng thái bão hòa nhất gọi là viên mãn cảnh, ở viên mãn cảnh vô pháp hấp thu thêm linh khí, thông thường Linh Tu sẽ lựa chọn đột phá đến cảnh giới tiếp theo.

Nhưng Đan Điền Diệp Bất Phàm lại hoàn toàn khác biệt, không hề phân chia tầng thứ, tựa hồ một cái túi da, bên trong trống rỗng, ngập tràn sơ khai cùng hỗn độn khí tức.

Hạ Viện đệ tử thâm niên, những người đã sớm bước vào Ngưng Khí, dưới oanh động to lớn do sự kiện lần này tạo ra bắt đầu kéo đến tụ tập quan sát, thậm chí cao tầng Hạ Viện cũng có mặt gần như đông đủ.

Chúng nhân xì xào nghị luận, phía sau tấm màn sương mù được tạo thành từ đan khí Phá Cảnh Đan, thỉnh thoảng một vài đạo linh khí rực rỡ màu sắc gào thét phóng lên tận trời.

"Đã xuất hiện 27 cái trung phẩm Linh Căn! Rất tốt?" Triệu Môn Chủ vẻ mặt vừa lòng, hướng Trường Đường Chủ nhỏ giọng.

"Vẫn chưa xuất hiện thượng phẩm, chúng ta có quyền hy vọng!" Trường Đường Chủ gật đầu, âm trầm nói.

Lúc này, bỗng nhiên một tiếng nổ kinh thiên động địa nhất thời vang lên, âm lực hóa thành gọn sóng lan tràn quét ngang diễn võ trường, theo đó một đạo quang trụ ánh sáng màu tím từ trên đỉnh đầu một tên thiếu niên thỉnh linh gào thét, quang trụ hướng bầu trời xuyên thấu phong vân, đăng nhập Cửu Thiên.

Chúng nhân bên dưới đều giật mình, không ai bảo ai hô hấp đồng thời trở nên thô trọng, ngay cả những vị trưởng bối tâm vững thạch bàn cũng bất giác hãi nhiên khiếp sợ.

"Thượng phẩm Linh Căn! Nhanh xem là tên đệ tử nào?" Triệu Môn Chủ biểu tình cực gấp, ánh mắt sắc bén xuyên thấu Tự Linh Trận nhìn lên diễn võ trường.

"Thượng phẩm Linh Căn a!"

"Truyền thuyết trong Linh Tu ngàn người chọn một, mức độ hiếm hoi có thể thấy, mấy chục năm qua Hạ Viện chưa bao giờ xuất hiện thêm thượng phẩm, lần này vậy mà.." Chúng nhân khiếp sợ, đối với tân tấn Linh Tu thân mang Linh Căn thượng phẩm cực kỳ háo hức, muốn biết rốt cuộc là kẻ nào.

Đối với Linh Tu, Linh Căn chính là thứ đại biểu cho thiên phú, thiên phú này không chỉ giới hạn ở trong khả năng lĩnh ngộ, Linh Căn phân biệt thượng, trung, hạ ba đẳng cấp ứng với ba loại màu sắc, tím, đỏ, vàng biểu hiện ra trong quá trình Ngưng Khí, tu sĩ sở hữu thượng phẩm Linh Căn về sau trên con đường tu luyện sẽ rất ít khi gặp phải bình cảnh, ngay cả khí vận so với người thường cũng hoàn toàn khác biệt.

Người mang thượng phẩm Linh Căn có khởi điểm rất cao, được Thượng Thiên ưu ái, gọi với cái tên Khí Vận Chi Tử.

"Ta thành công! Ha ha!" Một tiếng cười dài ở giữa diễn võ trường trống rỗng vang lên:"Ta, Trần Tuấn Sơn từ nay chính thức Linh Tu!" Trần Tuấn Sơn cười điên cuồng, thần sắc hần mặc dù có chút chật vật nhưng đều bị cỗ cảm xúc thăng hoa nhất thời che đậy xuống.

"Trần Tuấn Sơn?"

"Tra xem hần đến từ đâu, là đệ tử đường nào? Đã có vi sự hay chưa? Tên đệ tử này Trường Phi ta đã định!" Về mặt Trường Phi rốt cuộc dẫn ra, thanh âm mang theo kích động.

"Là đệ tử Cổ Linh Đường chúng ta!"

"Trần Tuấn Sơn! Hần chẳng phải cái tên mấy hôm trước đến động phủ của ta ý đồ làm loạn? Tên kia mặt xấu, bụng dạ xấu, vậy mà lão thiên lại ưu ái hần? Lão gia hóa này là bị mù a!"

Diệp Bất Phàm nội tâm rung động, trong lòng có chút không chịu phục, nhưng rất nhanh liền ổn định thần trí, duy trì thanh tĩnh trạng thái, đối với ngoại giới không nghe, không thấy, thời điểm này đau đớn qua đi, Diệp Bất Phàm từ trước đã cải biến phương thức trùng kích, hần có đến tận 3 ngày thời gian cho nên không nhất thiết phải mạnh mẽ cưỡng ép oanh mở mà chậm rãi tiếp cận, từng chút, từng chút một âm thầm khoan phá.

Sau nửa ngày, nhân số trên diễn võ trường đã thừa thót hơn trước rất nhiều, có đến 500 tên đệ tử thành công Ngưng Khí, đồng dạng cũng không ít người vì không thừa nhận được thống khổ mà cam tâm bỏ cuộc.

Một ngày một đêm qua đi, đan khí do số lượng lớn Phá Cảnh Đan tạo thành trở nên cực kỳ mỏng manh, phần bị hấp thu, phần còn lại tản mát bên trong trời đất, theo thời gian trôi qua, nhân số trên diễn võ trường cũng thưa thớt dần, 50 tên đệ tử cuối cùng vẫn kiên trì, bên trong đó có Diệp Bất Phàm.

Bích chương Đan Điền đã bị bào mòn đến sáu thành, Diệp Bất Phàm tựa hồ một tên Tiểu Phu nhẩn nại cầm cây búa nhỏ muốn chặt xuống kinh thiên đại thụ, mặc dù bỏ ra công sức, mặc dù chịu đựng thống khổ trong thời gian dài nhưng từ trước đó ánh mắt hắn chưa một lần nhú lại.

Cổ cảm giác này khó chịu cùng cực, đau đớn cùng cực, có lẽ Diệp Bất Phàm suốt đời sẽ không bao giờ quên được.

Lại thêm một ngày một đêm nữa qua đi, diễn võ trường chỉ còn lại bốn người, những người trước đó đều đã bỏ cuộc, quá trình này hiện tại chính là cực hình.

Diệp Bất Phàm chặt vật không gì sánh được, khuôn mặt âm trầm như sương, tóc tai rối bời, trên cơ thể mồ hôi đã không muốn chảy, duy chỉ có ánh mắt trước sau như một, ngập tràn kiên định.

"Một chút nữa! Một chút nữa!" Diệp Bất Phàm cắn răng nói thầm, thanh âm cực kỳ yếu ớt, hao tổn tự thân là vô cùng khủng khiếp, từ sức lực cho đến tinh thần lực, gần như bị bào mòn sạch sẽ, không phải chỉ một hai lần, mà rất nhiều lần Diệp Bất Phàm đã đập lên cực hạn của bản thân.

Ba người kia không biết lấy cái gì để duy trì được cho đến hiện tại, có lẽ chính là sự điên cuồng.

Sáng hôm sau, một người bỏ cuộc, diễn võ trường lúc này đã không còn ai đặt nhiều quan tâm, ngay cả cao tăng tông môn cũng thu hồi ánh mắt.

Cực hạn bản thân lần nữa kéo đến, Diệp Bất Phàm run rẩy, cả người vô lực muốn ngã nhào trên mặt đất, sinh khí, tinh thần lực thời điểm này đã không thể nào tiếp tục chèo chống, chỉ có ý chí là vẫn đeo bám đến cùng.

Lại một người nữa bỏ cuộc, khoảng cách tầm mười trượng Diệp Bất Phàm cùng một tên thiếu niên song song đối diện, thiếu niên này mi thanh mục tú, cả người thon gầy, bắt quả, thần sắc âm trầm không gì sánh được.

Đệ tử Cổ Linh Đường đi ngang qua đều nhìn lên diễn võ trường một cái thật lâu, cao tăng tông môn đối với hai người bọn hắn cũng than thầm cảm khái.

"Hắn là Diệp Bất Phàm a! Một tên thiếu niên điên cuồng!" Triệu Môn chủ đang cùng với Trường Đường Chủ thưởng trà, cả hai đồng thời nhìn ra diễn võ trường, ánh mắt ở giữa hiện lên tâm tư khó nói.

"Có cần trợ giúp hai người bọn hắn không?" Trường Đường Chủ tâm tình bất định, âm trầm hỏi.

"Không cần! "

Triệu Môn Chủ xua tay, ngưng một chút lại nói: "Nếu như ở trong thời đại thái bình, bằng vào phần kiên định, bằng vào phần Đạo Tâm ấy cũng đủ để ngạo nhân, mặc cho khó bề đập đến đỉnh cao nhưng tiền đồ tương lai là có thể nhìn ra, tuy nhiên... Thiên phú quá kém, làm một phạm nhân bình thường sinh hoạt chưa hẳn đã không tốt, cứ để cho hắn tự mình trải nghiệm, cũng xem như nhân sinh kinh lịch đi!".

Mặt trời lên cao, ánh nắng gắt gao chiếu xuống như muốn thiêu đốt da thịt, Diệp Bất Phàm cùng thiếu niên vẫn ngồi ở đó, thủy chung không nhúc nhích nửa phân, tinh bì lực tẫn, khí cạn tâm suy, hai người bọn hắn tựa hồ hai pho tượng đá đã ở nơi đây trường niên nhập định.

Mới chưa tới ba ngày nhưng Diệp Bất Phàm đã hốc hác thấy rõ, hốc mắt trũng sâu xuống, làn da xanh ngắt, tóc đen tùy tiện để cho gió bụi cuốn đi, để cho nắng gắt vùi dập.

Sở Vân Thiên, Thiết Trụ cùng Vũ gia huynh đệ có đến mấy lần nhưng chỉ biết trầm ngâm đứng nhìn, đối với bọn hắn, đối với Hạ Viện đệ tử thì việc xuất hiện thượng phẩm Linh Căn chính là kỳ tích mà việc Diệp Bất Phàm vẫn có thể kiên trì cho đến hiện tại thậm chí đã vượt xa kỳ tích.

Kỳ hạn ba ngày đến gần, không ai bảo ai, tất cả đều hướng mắt nhìn lên diễn võ trường, chờ đợi thành quả của quá trình điên cuồng dày vò thân xác này.

"Nếu thất bại, Đạo Tâm vứt bỏ! Thiếu niên, không ai đủ cứng rắn để có thể chịu đựng được cổ trùng kích lớn lao như vậy!" Triệu Môn Chủ cảm khái, hướng mắt nhìn xuống diễn võ trường.

"Cha! Không thể giúp hắn một lần sao? Diệp Bất Phàm! Hắn từng cứu mạng con!" Một cái bóng bạch y nhẹ nhàng lướt qua, đi tới sau lưng Triệu Môn Chủ, hai tay đặt lên vai hắn, thanh âm nhàn nhạt.

"Hắn còn cứu mạng ta! Nhưng con thử nghĩ xem, hắn điên cuồng, hắn cố chấp là vì cái gì? Chẳng phải vì thành quả sao? Đã đi đến bước này con tưởng hắn sẽ vui khi được nhận sự trợ giúp từ người khác? Thiếu niên tâm tình khó đoán, không chừng hắn còn xem đó là một sự sỉ nhục!".

"Tất cả phải nhìn xem tạo hóa của hắn thế nào, cũng sắp đến giờ rồi".

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đăng đạp Tu Tiên Lộ

Thái dương lạnh nhạt treo cao thương khung, ánh nắng liên miên thiêu đốt khiến cho không khí trở nên vẩn vơ một cách thê lương, cấu tạo trũng sâu của diễn võ trường lại càng hấp thu đại lượng nhiệt khí, diễn võ trường thời điểm này hóa thành một cái hòa lò, tất cả đối với Diệp Bất Phàm mà nói, là thách thức, là một mối không gì sánh được.

Diệp Bất Phàm quên mất khái niệm thời gian, bỏ đi ý niệm thành bại, hẳn không biết thiếu niên đối diện vẫn kiên trì hay đã bỏ cuộc, Diệp Bất Phàm không quan tâm.

Bất động thanh sắc, thiên địa chỉ còn lại một mình hắn, như đã từ rất lâu, một khổ tu hành giả trước sau luôn kiên định với ý niệm của bản thân.

Lại qua thêm một đoạn thời gian, lúc này đan vụ hoàn toàn tiêu tán, chúng nhân đã có thể nhìn thấy rõ ràng khung cảnh đang phát sinh bên trong, ai nấy đều âm thầm thờ dài một tiếng.

"Diệp Bất Phàm kia ở trên Đan Đạo xác thực thiên phú rất cao, có lẽ cố chấp như vậy là để truy cầu một cái Đan Sư danh ngạch! "

"Tên kia hình như là Trần Hình Đường đệ tử! Điền cuồng a!".

"Thời gian sắp hết, chắc chắn hai người bọn hắn phải nhận lấy thất vọng, Tu Chân giả xác thực rất cần một quả Đạo Tâm, nhưng thiên phú mới là thứ cuối cùng quyết định hết thảy, thiên phú thấp kém không gì có thể bù đắp cho nổi, như Trần Tuấn Sơn, hắn vừa mới hiển lộ ra thiên phú liền được Trường Đường Chủ thu làm đệ tử thân truyền, nếu như một ngày đi đến Trúc Cơ ở bên trên Thượng Viện nhất định tiền đồ vô lượng".

"Mặc cho có thể nào đi nữa thì Diệp Bất Phàm cùng tên thiếu niên kia cũng đã làm ra một cái truyền kỳ..Trùng kích Đan Điền, quá trình này quá mức gian khổ, để chịu đựng được một ngày đã là điều khó khăn, bằng vào phần kiên định kia quả thực ta có chút chịu phục!".

Chúng nhân nghị luận, mỗi người một suy nghĩ, một biểu cảm khác biệt nhưng đa phần đều dành ít nhiều cảm tình cho Diệp Bất Phàm cùng thiếu niên bên trên diễn võ trường, theo bọn họ, thì kỳ tích chính là thứ đang xuất hiện ở trước mắt.

Lúc này tại trung tâm Cổ Linh Đường, bên trên vách núi cheo leo treo cao một cái chuông lớn, phía dưới một tên Cổ Linh Đường đệ tử đang chậm chậm nhấc tay, chuẩn bị đánh chuông, thời khắc khi đại chung vang lên cũng là khi quá trình Ngưng Khí Đan Điền chấm dứt.

Bảy tiếng chuông sắc bén mà thâm trầm quanh quẩn toàn bộ Hạ Viện sơn môn, gần như ngay lập tức Tụ Linh Trận biến mất, tiếng chuông nổ vang chấn động tâm thần, Diệp Bất Phàm mở mắt, trong ánh mắt kia dày đặc tơ máu, hiện lên mãnh liệt hung tàn, đây chính xác là đối với bản thân từ đầu đến cuối hung tàn.

Diệp Bất Phàm cắn răng gặm nhẹ, Diệp Lục Đồ Đằng ở trên mi tâm thỉnh linh lóe sáng, trong cơ thể hắn linh khí đang tán loạn du tẩu lập tức ngưng tụ lại một chỗ, từ mi tâm vô số đạo lục quang mãnh liệt bắn ra, chiếu xạ bốn phương tám hướng, sát na, sinh khí bằng một loại tốc độ nghịch thiên trực tiếp hồi phục.

"Phá..Phá!" Diệp Bất Phàm hét dài, thiếu niên đối diện cũng đồng thời hét lớn, không biết hắn dùng đến thủ đoạn gì mà giờ phút này cả người có hắc khí động đậy, thiếu niên nhấc tay, tay phải hóa chưởng hung hăng vỗ mạnh lên ngực, chủ động đi thương tổn bản thân, lập tức miệng thiếu niên phun ra một ngụm lớn máu tươi, cũng đồng thời trên đỉnh đầu hắn bạo phát mãnh liệt kim quang, kim quang này cực kỳ sáng lạn.

Kim quang phá không, hướng bầu trời gào thét, như một đầu Kim Long muốn đăng đạp Cửu Thiên, toàn thân lại có hào quang tề chiếu, khí tức ở trong chớp mắt kéo lên, từ Khí Huyết kỳ bước ra một bước trở thành Ngưng Khí Linh Tu.

Ngay sau đó, trên đỉnh đầu Diệp Bất Phàm cũng xuất hiện lục quang, tương tự lấy bầu trời làm đích đến, tựa hồ thông thiên đại trụ xé rách tầng tầng lớp lớp mây xanh.

"Ngưng Khí kỳ!" Diệp Bất Phàm gặm nhẹ, thời khắc bích chướng Đan Điền hoàn toàn sụp đổ, linh khí thiên địa kích động, càng mãnh liệt quay cuồng, hướng Đan Điền gào thét trực tiếp tiến nhập.

Ầm ầm thanh âm nổ vang, cả người Diệp Bất Phàm vẩn vơ, vẩn vơ không phải vì đau đớn mà là thống khoái, cực kỳ thống khoái, thực lực hắn tại chỗ kéo lên, đề cao một mảng lớn, sinh mệnh lực lượng thăng hoa mạnh mẽ, thậm chí nhục thân cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Diệp Bất Phàm nhắm vào hai mắt, khi một lần nữa mở mắt ra, con ngươi trong suốt, thâm thúy chỉ mang thoát ải thoát hiện, trong lòng vô cùng kích động, rốt cuộc hắn cũng thành công, như ý nguyện trở thành Linh Tu, bước một bước chân đạp lên thềm thang Tiên Lộ.

"Thành công!" Diệp Bất Phàm nói thầm.

Lúc này Diệp Bất Phàm mới có thời gian đảo mắt quan sát bốn phía.

Xung quanh diễn võ trường mấy trăm cặp mắt mang theo biểu tình kinh hãi, nghi hoặc đang chăm chăm nhìn lên, tựa hồ còn chưa thể chấp nhận hiện thực.

Ở ngay thời khắc mấu chốt, Diệp Bất Phàm cùng thiếu niên kia vậy mà thành công mở ra Đan Điền, mọi thứ chính xác một cách tuyệt đối, hình như trước sau đã tính toán thời gian, hậu tích bạc phát, trong chớp mắt tạo ra oanh động.

Trăm người như một, không ai mở miệng nói lời nào, không khí vì vậy thoáng trở nên ngưng trệ, Diệp Bất Phàm liếc mắt nhìn thiếu niên, khẽ gật đầu một cái, sau khi để ý biểu tình chúng nhân liền cảm thấy có chút không đúng mới nhẹ giọng đằng hắng, khuôn miệng nhếch lên một nụ cười miễn cưỡng.

Diệp Bất Phàm nhấc tay áo nhỏ, đang muốn thể hiện một chút, nhưng nghĩ lại thì bản thân hắn là người cuối cùng thành công cho nên cũng không có gì đáng để khoe khoang, Diệp Bất Phàm trịnh trọng bước xuống diễn võ trường, đối với chúng nhân lướt mắt một vòng, khẽ cúi đầu ôm quyền.

"Hắn vậy mà làm được!" Triệu Môn Chủ đang nhắm mắt đã tọa bỗng nhiên mở miệng, thanh âm trầm trầm, hứng thú nói.

"Tại sao Linh Căn của hắn lại là màu lục, còn thiếu niên đệ tử Trần Hình Đường kia nữa, tại sao lại là màu vàng kim?" Ngồi bên cạnh Triệu Môn Chủ, Triệu Hy Viên hai con ngươi đen nhánh, khuôn mặt kinh điển thoáng biến sắc, hướng Triệu Môn Chủ ôn nhu hỏi.

"Linh Căn không chỉ có thượng, trung, hạ ba cấp độ, thỉnh thoảng vẫn xuất hiện một ít dị biến Linh Căn, như Diệp Bất Phàm là Thảo Mộc Linh Căn, đại biểu ở trên Đan Đạo thiên phú hơn người, còn tên đệ tử kia, Linh Căn màu vàng kim có chút hiếm thấy, ta xưa nay chưa từng nghe nói, bất quá, biểu hiện tầm thường cũng chỉ là một cái Linh Căn cấp thấp mà thôi!" Triệu Môn Chủ ôn tồn đáp.

Diệp Bất Phàm nhận lấy lời chúc mừng từ chúng nhân, đám người Thiết Trụ từ đầu chí cuối âm thầm quan sát, lúc này cũng không quên khích lệ hắn vài câu.

Diệp Bất Phàm rời diễn võ trường trở về động phủ, trước khi rời đi ánh mắt hắn ở giữa cùng ánh mắt thiếu niên vô tình va chạm, thiếu niên mỉm cười, khẽ cúi đầu, ôn nhu nói.

"Ta Từ Kim Minh! Cảm ơn ngươi, ba ngày qua quả thực vô cùng gian khổ, nhiều khi ta muốn bỏ cuộc, nhưng mỗi lần mở mắt đều thấy ngươi, nhìn ra được ở ta và ngươi có cùng chí hướng, có điểm tương đồng, cho nên lấy ngươi làm động lực để tiếp tục kiên trì!"

"Diệp Bất Phàm! Đa tạ!" Diệp Bất Phàm không nhiều lời mà lãnh đạm ôm quyền đáp lễ, đối với Từ Kim Minh cũng mỉm cười một cái, sau đó khẽ nhấc lên tay áo quay người rời đi.

Khi Diệp Bất Phàm trở về động phủ trời cũng vừa chập tối, nhưng trong lòng hắn cảm thấy thiên địa giờ phút này tươi sáng hơn bao giờ hết, một năm qua bỏ ra không ít tâm tư cùng sức lực, cuối cùng vẫn được đền đáp xứng đáng, hắn đã trở thành Linh Tu, ở trong thiên hạ mệnh mông này xem như tìm ra chỗ đứng, vượt trên phàm nhân, trở thành tồn tại đặc thù: Linh Tu Giả.

Hơn hết, Ngưng Khí kỳ đã có thể luyện tập Tiên Kỹ, Tiên Kỹ này thần thông biến hóa vô cùng, không hề giống với Vũ Kỹ phàm nhân.

Trở về động phủ Diệp Bất Phàm liền bắt gặp Hắc Điều đang nhảy nhót, thần tình cực kỳ kích động, Diệp Bất Phàm đang muốn báo tin chính mình đã trở thành Linh Tu thì lập tức cảm giác được Hắc Điều ở trên khí thể có chút biến hóa, không phải là nồng đậm lực lượng khí huyết, mà toàn thân linh khí trập trập bốc lên, ảnh hưởng đến cả không khí bên trong động phủ.

"Diệp lão đệ! Báo cho ngươi một cái tin mừng, lão ca vừa ngủ dậy liền phát hiện ra mình đã đột phá đến Ngưng Khí kỳ, hơn nữa còn là Ngưng Khí trung kỳ a! Xưa nay ta không hề nghi ngờ về thiên tư bản thân, nhưng cũng quá khoa trương đi, đi ngủ đều có thể đột phá, mà còn đột phá liên tục hai cái cảnh giới! Hắc Hắc".

Hắc Điều oai vũ đứng trên tổ, lông vũ xù lên, khí thể ngay lập tức trùng điệp gia tăng, bên dưới khí tức này Diệp Bất Phàm ần ần cảm thấy có chút khó thở, não hải càng là oanh minh chấn động, hắn muốn trước mặt Hắc Điều khoe khoang bản lĩnh hiện tại nhằm thị uy, để cho con chim này về sau phải tuyệt đối thần phục không dám làm càn, nhưng hiện thực quá mức khốc liệt, hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của hắn, nhất thời nội tâm như có sóng lớn dồn dập, lồng ngực bất giác dâng lên một cỗ cảm xúc đắng chát.

"Lại có thể như vậy? Ta hao tổn ba ngày, phải trải qua trùng điệp gian khổ, mà nó chỉ cần ngủ, ngủ một giấc liền đột phá?" Diệp Bất Phàm ngây ngốc, nhìn Hắc Điều, bất đắc dĩ gật đầu, theo bản năng nhếch môi cười tán thưởng, trong lòng đối với lão thiên từ sớm đã sinh ra bất mãn, giờ phút này bất mãn càng đậm.

"Con mẹ nó! Trần Tuấn Sơn kia dù sao cũng là nhân loại! Lão thiên ngươi ưu ái hắn một chút ta không chấp nhặt, nhưng lại để cho một con chim đập lên đầu lão tử! Mẹ nó! Còn gì là công đạo?" Diệp Bất Phàm rơm rớm nước mắt.

"Diệp lão đệ! Đừng khóc! Không nên xúc động như vậy! Từ nay mọi chuyện đã có lão ca, ở trong thiên hạ này nhất định không ai bắt nạt được ngươi nữa! Lão ca sẽ vì ngươi mà chiến đấu.. Ai bảo chúng ta là huynh đệ!" Hắc Điều sụi sụi, phóng một cái liễn đậu trên vai Diệp Bất Phàm, hai cánh vỗ nhẹ lên đầu hắn, như trường bối đối với hậu nhân quan tâm, an ủi.

"Diệp lão đệ! Tất cả cũng nhờ ngươi, nhờ Chí Tôn Bạo Dục Đan.. Ai mà ngờ được nó lại có tác dụng khiến cho tu vi tăng trưởng, không phải chỉ tăng trưởng bình thường, mà là tăng trưởng một cách chóng mặt a! Hay là ngươi cũng nuốt thử một nắm xem sao, biết đâu có thể đột phá Ngưng Khí kỳ?" Hắc Điều cao hứng, để ý thấy khuôn mặt Diệp Bất Phàm tái đi, mới hốt hoảng trấn an.

"Ngươi là lão đệ của ta, đại ca thuận miệng chỉ điểm một chút, đừng xúc động quá! Thiên tư kém cũng không sao, hài tử nên tránh để cho tâm tình chấp chôn biến hóa, mọi chuyện đã có đại ca lo lắng! Ngươi Đan Đạo thiên phú có kim duy nhất, đại ca ở trên Tiên Đạo lại càng siêu việt thể nhân! Về sau một Đan một Võ tha hồ ngang dọc! "

Chí Tôn Bạo Dục Đan đâu?... Còn thừa bao nhiêu nuốt lấy bấy nhiêu, nhắm mắt ngủ một giấc liền có thể đột phá!.. Tin ở đại ca, Chí Tôn Bạo Dục Đan xác thực rất có công hiệu!"

Chương 20: Hắc Điều thiên tư biến thái

"Con mẹ nó! Cẩn Xuân Dược cũng đột phá tu vi, con chim này không biết là cái thứ biến thái gì!"

Đối mặt Hắc Điều, dưới bộ dáng cao nhân tiền bối, Diệp Bất Phàm cực kỳ bức bối, muốn như trước kia, nắm cổ, tại chỗ động thủ hành hung, nhưng giờ phút này căn bản không đủ dũng khí, ở tiền kỳ Linh Tu một tiểu cảnh giới cũng là khoảng cách lớn lao, rất khó để san lấp, Diệp Bất Phàm tự nhiên biết điều đó, cho nên một khi tu vi còn chưa áp chế được Hắc Điều, hần nhất định sẽ không đại đột trở mặt.

Diệp Bất Phàm đứng chết, nhưng rất nhanh liền đề xuống tâm tình, âm trầm nhìn Hắc Điều, mỉm cười một cái, nhếch môi nói: "Không nhất thiết phải cần đan, ta cần yên tĩnh một chút, Hắc Điều lão đệ, người tu vi thâm hậu, thiết nghĩ nên ra ngoài ngang dọc, tốt nhất là hạ sơn hành tẩu thiên hạ, có như vậy tư chất trời phú của người mới triệt để thăng hoa! Còn ta, từ trước đã bị chủ định là Đan Tu, cho nên có đột phá Ngưng Khí kỳ hay không cũng không nhiều quan trọng!" Diệp Bất Phàm thanh âm nỉ non, trong lời nói bày ra rõ ràng thật tâm ý tứ.

Hắc Điều nghiêm túc lắng nghe, đôi mắt cơ linh liên tục xoay chuyển, khi Diệp Bất Phàm nói xong Hắc Điều cũng trầm trọng đăng hắng một cái, lại giương cánh vỗ vỗ lên đầu Diệp Bất Phàm.

"Diệp lão đệ nói đúng a! Côn Bằng như ta không thể mãi vùng vẫy ở bên dưới vùng trời nhỏ bé này được! Đại ca từ khi xuất sinh đối với thân thể của mình trước sau vẫn luôn mơ mịt, ta nhất định không phải phi cầm phi điều thông thường, có lẽ là hậu đại Thú Thần.. Là Chu Tước chăng? Đại ca thấy người nói rất đúng, ta nên quay về Hóa Trì Khâu Sơn một chuyến. Tìm hiểu rõ ràng thân thể! Nhưng đại ca lại đối với người không nỡ dứt bỏ, càng không chút yên tâm!" Hắc Điều than thở, lại vỗ đầu Diệp Bất Phàm, thanh âm buồn bã.

"Đoạn thời gian này ta sẽ chăm chú luyện đan, không chừng khi người trở lại ta sẽ chế tạo thêm được một ít kỳ đan!" Diệp Bất Phàm lạnh nhạt đáp.

"Đừng vậy! Luyện đan, nên luyện đan! Đại ca sẽ sớm trở lại! Bất quá, Diệp lão đệ! Máy viên Chí Tôn Bạo Dục Đan kia có thể cho ta được không?" Hắc Điều nhìn Diệp Bất Phàm, hai mắt long lanh, nhỏ giọng hỏi.

"Cũng được, đan này ta không dùng đến, cho người vậy!" Diệp Bất Phàm không thêm nghĩ, liền lấy từ túi trữ vật mấy viên Chí Tôn Bạo Dục Đan hào phóng ném cho Hắc Điều.

Hắc Điều cực kỳ kích động, tựa hồ đối với Chí Tôn Bạo Dục Đan bẩm sinh đã có một sự thèm khát nhất định, mặc dù mỗi lần phục dụng là một lần phải chịu đựng muôn vàn thống khổ.

Hắc Điều liền bắt lấy Chí Tôn Bạo Dục Đan, lập tức phóng ra khỏi động phủ, sợ Diệp Bất Phàm sẽ đổi ý.

"Cuối cùng cũng được yên!" Diệp Bất Phàm thở dài, suy nghĩ lung tung một lúc liền ngồi xuống mặt đất xếp bằng đá tọa, vừa mới đột phá Ngưng Khí kỳ cần có thời gian làm quen, hơn nữa linh khí trong Đan Điền chưa thực sự ổn định, Diệp Bất Phàm thở sâu, vận chuyển Công Pháp Luyện Khí, đồng thời mở ra Tụ Linh Trận, lập tức bốn phía thiên địa, linh khí quay cuồng mà đến, ở trên đỉnh đầu hần hóa thành một mảnh khí vụ.

Hai ngày sau, tu vi Ngưng Khí sơ kỳ đã triệt để vững chắc, Diệp Bất Phàm rời đi động phủ tiến về Nhiệm Vụ Đường, mục tiêu của hắn là tìm kiếm cho mình một vài môn công pháp phù hợp, đồng thời thu thập tông môn nhiệm vụ.

Trước mắt, Diệp Bất Phàm muốn hạ sơn lịch duyệt, mấy ngày vừa rồi áp lực mà Hắc Điều mang lại là không nhỏ, Diệp Bất Phàm càng không cho phép bản thân thua kém một con chim, hơn nữa, Linh Tu trong thiên hạ đều hiểu, muốn trưởng thành một cách nhanh chóng buộc phải trải qua quá trình lịch duyệt, mượn nhờ cọ xát, mượn nhờ hung hiểm từng bước nên xuống căn cơ.

Con cá ở trong ao không thể hóa rồng, cũng như tiểu tu sĩ suốt ngày ở trong tông môn không thể trở thành cường giả.

Phụ thuộc Nhiệm Vụ Đường có một địa phương tên gọi Tàng Bảo Quật, nơi này chuyên cất giữ nội môn công pháp cũng như công pháp sưu tầm trong thiên hạ, Tàng Bảo Quật diện tích mặc dù không lớn nhưng có thể nói là một cái kho tàng, bên trong đếm không hết quyển trục được chất đầy trên những chiếc giá gỗ cao quá đầu người, thậm chí bốn phía vách tường cũng khắc họa chi chít văn tự cùng muôn hình vạn trạng hình thái võ học.

Diệp Bất Phàm nhất thời choáng ngợp, ở đây tiền nhân hần đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, để cho Tàng Bảo Quật có được bộ dáng như hiện tại không biết phải trải qua bao nhiêu thế hệ sưu tầm tích lũy, dưới năm tháng sâu dày Tàng Bảo Quật cũng vô tình hình thành cho mình tự thân khí thế, bằng bạc uy nghiêm pha lẫn chút cổ lão khiến cho bất kỳ Linh Tu nào vừa nhìn vào liền bất giác nảy sinh kính úy.

Mất mấy canh giờ lựa chọn, rốt cuộc Diệp Bất Phàm cũng nhắm được hai môn công pháp ưng ý, hai môn công pháp này đều có danh tự rất kiêu, một cái là chương pháp Nhất Thủ Già Thương Khung, cái còn lại là kiếm pháp Du Long Hoàn Thiên.

Diệp Bất Phàm xuất huyết, dùng 50 vạn điểm công hiến đổi lấy một thanh kiếm tam phẩm Pháp Binh, kiếm này nhìn bề ngoài không có chút gì gọi là sắc

bén, hơn nữa còn thô to, góc cạnh sắc sù, tựa hồ người chế tác ra nó là một kẻ hết sức vụng về, tuy nhiên bốn phía ẩn hiện xích mang lưu động, khí thế không chút tầm thường, thì thoáng lại tàn mất ra một cỗ sóng nhiệt cực kỳ khủng bố, tuyệt nhiên không phải phạm vật.

Lại trở về động phủ, Diệp Bất Phàm đặt hết tâm sức ở trên hai môn công pháp.

Nghiên cứu Nhất Thủ Già Thương Khung, hai ngày sau Diệp Bất Phàm cũng xem như bước đầu nhập môn, một chương đánh ra, thiên địa linh khí lập tức huyền hóa thành một cái chương ẩn nấp, mặc dù khí thế khủng bố nhưng ở trên phương diện thực chiến có lẽ không mang lại nhiều hiệu quả, theo tâm pháp Nhất Thủ Già Thương Khung thì Nguyên Anh tu sĩ trở lên mới thi triển được toàn bộ uy lực, cũng như bộc phát ra đầy đủ uy năng chân chính.

Diệp Bất Phàm có chút tiếc nuối, nhưng mỗi tên tân tấn Linh Tu chỉ được phép chọn cho mình hai môn công pháp, không thể tham nhiều.

Sáng sớm, bên ngoài động phủ kiếm quang lay động, Diệp Bất Phàm cả người phiêu dật, động tác tuy nặng nề nhưng cực kỳ hoa mỹ, song thủ nhịp nhàng, kiếm khí sục sôi, nửa tháng, Diệp Bất Phàm phải dùng đến nửa tháng Du Long Hoành Thiên mới có chút thành tựu.

Ở dưới tam phẩm pháp bình gia trì bước đầu cũng tạo dựng được sơ khai kiếm ý, kiếm ý của hắn không xem trọng tốc độ như triết lý thiên hạ Kiếm Tu mà đặt nặng ở trên lực lượng, một kiếm đánh ra không gì không phá được, mặc dù không nhanh nhưng đủ mạnh liền cản lại thiên hạ vạn pháp, không nhanh nhưng đủ mạnh cũng dễ dàng chém nát thiên hạ vạn binh.

Du Long Hoành Thiên nhập môn, thực lực Diệp Bất Phàm được nâng cao đáng kể, nếu trước kia cùng người khác giao đấu buộc phải xuất thủ theo bản năng, thì giờ phút này Diệp Bất Phàm chân chính trở thành phạm nhân cao thủ, ở trong thiên hạ chỉ cần không bắt gặp Linh Tu liền xem như hoành tảo vô địch.

Thành tựu kéo lòng tin lên cao, mấy hôm sau Diệp Bất Phàm chính thức hạ sơn, nhiệm vụ mà hắn nhận là thu thập Hắc Thiết Thạch, một loại tài liệu luyện khí phổ thông.

Khâu Sơn thâm lâm vô cùng rộng lớn, Diệp Bất Phàm không theo lộ trình cũ mà vượt qua Thạch Kiều, hướng Cổ Linh Đường tiến nhập Khâu Sơn, đây không phải là lần đầu tiên, nhưng mỗi lần thâm nhập hắn đều ít nhiều phát sinh biến hóa, bởi lẽ Khâu Sơn thâm lâm trong nhận thức đệ tử đạo tông vẫn còn là một thứ gì đó quá mức bí ẩn.

Địa hình hiểm trở, bốn bề mây mù bao phủ, không khí ướt át, lạnh lẽo vô cùng, ở trong phạm vi mười trượng người không thể nhìn thấy mặt người.

Đi nửa ngày đường, lúc này mới không còn cảm nhận được sự hiện diện của trận pháp hộ tông, đồng nghĩa với việc Diệp Bất Phàm đã hoàn toàn ly khai khỏi đạo tông chi địa, về sau, mọi thứ hắn phải tự mình đối mặt lấy.

Trời rộng đất dài, thiên địa mênh mông, Khâu Sơn đến cùng rộng lớn bao nhiêu chỉ Kết Đan tu sĩ mới biết, còn đối với tu sĩ thông thường thì Khâu Sơn so với Thiên Hoang Tứ Hải cũng không có gì khác biệt.

Vác trên vai trọng kiếm Diệp Bất Phàm cẩn thận tiến nhập chỗ sâu Khâu Sơn, nơi đây rừng núi âm u, mặt đất tối xúp bởi lá khô mục rữa, bốn bề tràn ngập ngũ thải quang mang, càng nhắc lên thâm trầm khí tức khiến cho đáy lòng Diệp Bất Phàm cực kỳ rung động, đứng trước thiên địa bao la, bản thân hắn cảm thấy nhỏ bé hơn bao giờ hết.

Trên đường đi thi thoảng bắt gặp một vài đầu dã thú, vì không muốn chọc vào phiền phức Diệp Bất Phàm buộc phải luồn lách tránh né, xuyên qua một cánh rừng lại qua một ngọn đồi, một cái thung lũng, ở bên trong đại ngàn việc xác định phương hướng là không hề đơn giản, chật vật bộ hành, đôi lúc Diệp Bất Phàm còn cảm nhận được nhàn nhạt ba động linh lực, những luồng ba động linh lực này không đồng nhất mà phân ra mạnh yếu, chứng tỏ quanh đây tồn tại tu sĩ, hoặc cũng có thể là ma thú đang ẩn mình lui tới săn mồi.

Nhiệm vụ tông môn lần này không hề khoan vùng, có định phạm vi, Diệp Bất Phàm chỉ biết trông chờ vào vận khí, vận khí của hắn thông thường vẫn rất tốt, chỉ trừ cái lần ở Hóa Trì Khâu Sơn lỡ tay cứu ra một con chim nhỏ.

"Nếu như không phải sắc điều mà là trâu nước, hoặc tệ hơn, một con Cự Hùng... Chắc chắn ta đã cực kỳ thê thảm!" Diệp Bất Phàm bất giác rung mình, mở miệng nói thầm, cảm thấy bản thân trước kia quá mức nhân hậu, mà cái gì quá cũng không hẳn đã tốt, phiền phức thường chủ động tìm đến, quần lấy người nhân hậu.

"Trời sinh tâm thiện, thôi thì đành chấp nhận, nhưng thất phu vô tội, hoài bích kì tội, tâm ta sáng như ngọc dễ khiến cho người khác ganh ghét, về sau nhất định phải cẩn thận a!" Diệp Bất Phàm nhàn rồi tự luyện, thần sắc phong khinh vân đạm, ở bên trong Khâu Sơn bày ra một bộ tịch mệnh cao thủ, gót chân đều đặn nện xuống mặt đất, chậm rãi bộ hành.

Mấy canh giờ trôi qua, trước mặt hắn là đại ngàn, cũng bỏ lại sau lưng trùng điệp đại ngàn, nhưng đi mãi vẫn không bắt gặp được cái gì khác lạ, Diệp Bất Phàm nhất thời có chút nóng nảy.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trấn Thiên Quan

Đêm xuống, màn đêm cô độc, sao trời mệnh mang, thiên địa đứng im bất động nhưng chỗ chỗ tiếng côn trùng rả rích, thi thoảng một vài cánh chim giạt mình kêu loạn, xa xa là thanh âm dã thú cuồn mình, gió núi lạnh nhạt quét qua tán rừng, âm phong thê lương từng trận.

Diệp Bất Phàm thâm nhập vào sâu cánh rừng Khâu Sơn, bởi không thông thuộc địa hình cho nên di chuyển hết sức chật vật, một vài loài thân thảo có gai cào xé lên cơ thể hần, xé rách y phục, bóc xuống da thịt.

Diệp Bất Phàm thay xuống y phục, mặc lên người một bộ thanh sam tao nhã, vừa mới nhìn qua tựa hồ một tên nhân gian tán tu.

Trên cao mặc dù ánh trăng sáng tỏ nhưng nguyệt quang bị tán rừng dày đặc chặn lại, bóng đêm mờ ảo bao trùm, thiên địa không chút thanh sắc, Diệp Bất Phàm chậm rãi tiến về phía trước, bước chân vô cùng cẩn thận, ánh mắt thi thoảng đảo quanh, tránh trường hợp bị động khi bắt gặp dã thú.

Một đường bình an, sáng hôm sau Diệp Bất Phàm thuận lợi đi vào địa phận Trấn Thiên Quan, Trấn Thiên Quan này là do hai ngọn núi dốc đứng nằm sát nhau tạo thành, nhìn qua tựa hồ một cái thông đạo lớn, hai bên là vách đá, trước sau chỉ có duy nhất một đường, chỉ cần vượt qua Trấn Thiên Quan sẽ đi vào ngoại vi Khâu Sơn.

Mang theo tâm tình chờ mong, Diệp Bất Phàm kích động quan sát Trấn Thiên Quan, nơi đây đối với hần mọi thứ đều hết sức xa lạ, ngay cả những loài sinh vật, cây cỏ đều vô cùng lạ lẫm.

Bỏ lại đại ngàn sau lưng, trước mặt là quan đạo sừng sững, Diệp Bất Phàm thở sâu áp chế tâm tình, Diệp Bất Phàm rõ ràng, một khi bước qua quan đạo này sẽ chính thức đi vào địa phương nguy hiểm.

Theo như hần tìm hiểu thì Khâu Sơn thâm lâm là nơi vạn thú sinh tồn, ở đó có những đầu dã thú sống lâu năm tu luyện thành yêu, thực lực thông thiên triệt địa không hề thua kém tu sĩ nhân loại, thậm chí một vài đầu Yêu Vương tồn tại ngang bằng với chí cường giả, tu vi đạt đến Hóa Thần kỳ.

Thời điểm Diệp Bất Phàm muốn đi vào Trấn Thiên Quan quan đạo thì phía sau lưng bỗng nhiên vang lên dồn dập tiếng bước chân, Diệp Bất Phàm không quay người, sắc mặt hơi biến, hần không biết đối phương đến cùng là ai nhưng ở chốn âm u này hành sự nhất định phải tuyệt đối cẩn thận.

"Tiểu tử dừng bước! quan đạo kia khó thông, ngươi nên chậm lại" Phía sau vang lên thanh âm trong trẻo, hình như là của một tiểu nữ nhân.

Diệp Bất Phàm quay lưng, về mặt có chút mờ mịt, đối phương là một nhóm nhân mã, số lượng ước chừng trên 50 người, ai nấy cũng đều là thiếu niên, trên thân y phục đồng nhất, rất giống với hình dung tông môn đệ tử, mỗi một tên thiếu niên khí thể hơn người, trong đó toàn bộ là nam nhân, chỉ có một nữ nhân duy nhất.

Nàng này tựa hồ người dẫn đội, dung mạo vô cùng kinh điển, cả người cao gầy đầy đặn, ngũ quan như họa, khuôn mặt không tỳ vết, không điểm lên mùi vị khói lửa nhân gian, nhìn qua như một vị Tiên tử đã ly khai phàm tục, trên thân tản mát ra nồng đậm khí tức băng thanh ngọc khiết, chung quy vẫn có chút ôn nhu, có chút dễ gần.

"Xin hỏi, có chuyện gì?" Diệp Bất Phàm nhếch môi, đầu hơi cúi, hướng đoàn người nhỏ giọng hỏi.

"Ngươi là tán tu muốn tiến vào Khâu Sơn thâm lâm tham gia đại hội liên sát yêu thú?" Tiểu nữ nhân quan sát Diệp Bất Phàm, sau đó mỉm cười, thanh âm vô cùng trong trẻo.

"Thứ gì đại hội liên sát yêu?.." Diệp Bất Phàm có chút không hiểu, hần đi vào Khâu Sơn là để hoàn thành nhiệm vụ tông môn, trước kia cũng chưa từng nghe qua đại hội liên sát yêu, nhưng rất nhanh liền bày ra bộ mặt trấn định.

"Đúng vậy! Các ngươi là?" Diệp Bất Phàm giả bộ tò mò, cũng âm thầm đánh giá nữ nhân, nàng ta quá mức xinh đẹp, Diệp Bất Phàm chưa gặp qua nhiều nữ nhân thiên hạ, nhưng dung mạo như vậy tuyệt đối hiếm gặp, Diệp Bất Phàm càng không phải loại người người yếu kém cảm quan thẩm mỹ.

"Chúng ta cũng như ngươi, là một phân đội tham gia liên sát yêu, quan đạo kia nhìn như yên bình nhưng kỳ thực vô cùng nguy hiểm, bên trong yêu thú thường xuyên lui tới, vì vậy tu sĩ tham gia liên sát yêu đều từ địa phương khác tiến nhập mà rất ít khi đi qua" Nữ nhân nhếch môi cười, ôn tồn đáp.

"Như vậy tại sao các ngươi lại đi qua?.." Diệp Bất Phàm nghi hoặc hỏi, lại một lần nữa quét mắt âm thầm đánh giá.

"Ngu ngốc! Ngươi không nhìn thấy chúng ta có bao nhiêu người sao.. Tuyệt Thanh sư tỷ! Đầu nhất thiết phải nhiều lời với hần làm gì.. Hần muốn cứ để hần đi vào, sống chết cũng không liên quan tới chúng ta".

Một tên thiếu niên cao lớn, trên mặt có vết sẹo dữ tợn, như con rắn từ đuôi mắt kéo dài xuống tận mang tai, thiếu niên bộ dáng hung hăng, ném mắt phía Diệp Bất Phàm lớn tiếng quát, thanh âm mang theo thập phần chán ghét, mới bắt đầu đã nhìn Diệp Bất Phàm không chút vừa mắt.

"Ồn ào! Khi hạ sơn ngươi không nhớ Chu trưởng lão đã nói gì sao? Một đường này đối với tán tu nhân gian phải tận tình giúp đỡ.. Hơn nữa giúp người là việc tốt.. Gieo xuống thiện nhân gặt lại thiện quả" Nữ nhân tên gọi Tuyệt Thanh quét mắt nhìn thiếu niên mặt sẹo, thanh âm trách móc pha lẫn chút răn dạy.

"Chu trưởng lão nói vậy bởi vì hần xuất thân cũng là tán tu, tán tu thấp kém, thành tựu bao nhiêu, trông chờ gì vào nhân quả!" Thiếu niên mặt sẹo bực tức nói thảm, hần không dám cùng Tuyệt Thanh chống đối cho nên chỉ cắn răng hừ lạnh một cái.

"Con mẹ nó! Cũng quá khinh người đi..!" Diệp Bất Phàm nói thầm, về mặt thủy chung băng lãnh, giữa đường gặp chuyện thế này chưa biết tốt xấu, nhưng xưa nay bản tính hắn có thừa cổ quái, đối với ngoại nhân luôn nảy sinh tâm ý đề phòng.

"Tiểu huynh đệ! Ngươi tên gì?" Tuyết Thanh nhắc tay vén lên mấy sợi tóc đen nhánh đang buông xuống trước mặt, nhẹ giọng hỏi.

"Ta, Trần Mộc!" Diệp Bất Phàm nói bừa một cái tên.

"Trần Mộc huynh đệ, ngươi nhập đội đi, chúng ta sẽ đưa ngươi bình an vượt qua Trấn Thiên Quan!" Thanh âm như oanh, nàng đối với Diệp Bất Phàm có vẻ rất kiên trì.

"Đa tạ đại tỷ! Ta nghĩ không nhất thiết phải làm phiền các ngươi, đường này ta nhất định phải thông!" Diệp Bất Phàm dứt khoát từ chối, không phải hắn không lo lắng cho an nguy bản thân, mà ngoại nhân tuyệt đối không nên đặt vào quá nhiều tin tưởng.

Phụ thân hắn vẫn dạy: Nhân loại còn nguy hiểm hơn lang sói, tin người chính là tự tay kẻ dao vào cổ...Điều này Diệp Bất Phàm hiểu, hơn nữa suy nghĩ cẩn thận cũng cảm thấy vô cùng tâm đắc.

Diệp Bất Phàm âm trầm một chút, trong lòng nói thầm" Hỏa Thánh Ma Viên gặp ta còn phải khóc kêu cha gọi mẹ.. Một vài con dã thú tầm thường mà thôi." Diệp Bất Phàm đắc chí đằng hắng, nhếch môi cười nhạt, sau đó hướng đám người nhẹ ôm quyền bày tỏ lòng cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Kinh khủng Trấn Thiên Quan

Diệp Bất Phàm dứt khoát quay người, hướng quan đạo trực tiếp tiến nhập, quan đạo này dưới hai vách núi cản lại ánh sáng cho nên không khí cực kỳ mát mẻ, cũng có chút âm u, rải rác khắp nơi là dấu chân cùng một ít vết tích hung thú, chứng tỏ hung thú quả thực thường xuyên qua lại.

Trước hành động của Diệp Bất Phàm khuôn mặt Tuyết Thanh hơi đỏ, nàng giận dữ dẫm chân một cái, bực mình lắm lắm" Không biết sống chết! Bọn cô nương đã có hảo ý, thấy ngươi một thân một mình muốn giúp đỡ.. Nếu như trước khi đi Chu trưởng lão không căn dặn phải chiếu cố tán tu thì ta lại thêm vào cùng ngươi nhiều lời..Hừ!.. Đã vậy để xem ngươi thông quan thế nào".

Thiếu niên mặt sẹo nhếch môi cười nhạt, đối với Diệp Bất Phàm không biết vì lý do gì hắn hoàn toàn không có thiện cảm, nhưng Diệp Bất Phàm thái độ dứt khoát, biết khó vẫn làm, biết phong hiểm vẫn không chịu lùi chân, càng không muốn hàm ơn một cách vô nghĩa.. Thái độ như vậy dưới con mắt thiếu niên chính là nam nhân chí khí, thiếu niên bỗng nhiên vuốt cằm, gật đầu một cái.

Sau khi Diệp Bất Phàm đi được hơn trăm trượng Tuyết Thanh mới dẫn đầu đầu đám người ào ạt tiến vào, bọn họ mặc dù nhân số khá đông nhưng ai nấy biểu tình hết sức nghiêm túc, đều phân biệt xuất ra binh khí, hình như trước khi đi tông môn trưởng bối đã đề cập qua mức độ hung hiểm của Trấn Thiên Quan.

Càng đi vào sâu, quan đạo càng trở nên âm u, hai bên vách núi mọc đầy những cây cỏ lạ, có loài thân thảo nở hoa, sắc hoa như lửa, mặc dù mềm yếu nhưng vẫn nảy chồi trên đá, cắm xuống rễ sâu, một vài loại có gai độc, phiến lá lấp lóe u mang.

Mặt đất lạnh ngắt, hàn khí bốc lên, tầm 500 trượng phía sau bắt đầu xuất hiện rải rác xương trắng, quan đạo không thẳng mà vòng quanh gấp khúc, đi được thêm một đoạn thì trước mặt Diệp Bất Phàm hình thành ra một bộ xương cốt khổng lồ, quan đạo rộng hơn 10 trượng nhưng bộ xương kia to lớn đến độ chiếm lấy gần hết diện tích, Diệp Bất Phàm kinh sợ ngẩng đầu nhìn lên, đây có lẽ là di cốt của một đầu đại xà.

Mặc dù chỉ là xương cốt, hơn nữa đầu đại xà đã chết đi không biết bao nhiêu năm tháng nhưng ở bên dưới bộ xương to lớn quá độ kia vẫn phảng phất cảm nhận được một cỗ uy áp nhàn nhạt, Diệp Bất Phàm cẩn thận quan sát bộ xương, hắn không dám mừng rỡ, đây là lần đầu tiên trong đời hắn nhìn thấy một vật thể to lớn đến vậy, hô hấp nhất thời trở nên gấp gáp.

"Khi còn sống không biết nó có tu vi gì a? Thực lực so với Hỏa Thánh Ma Viên mạnh yếu ra sao? Đáng lý yêu thú khủng bố như vậy phải ở sâu bên trong Khâu Sơn, tại sao lại chạy ra Trấn Thiên Quan để người ta săn giết!" Diệp Bất Phàm vô vọng một cái, kinh hãi nói thầm.

Trên đầu đại xà xương trắng vỡ nát, bị vạch phá ra một cái lỗ lớn xuyên thấu hộp sọ, chứng tỏ nó đã bị tu sĩ nhân loại săn giết, lấy xuống nội đan.

Yêu thú không có đan điền như nhân loại, nội đan chính là nơi yêu thú dùng để chứa đựng linh khí, đối với một vài loài yêu thú, nội đan của nó cực kỳ có giá trị, liệp yêu đại hội hình thành có lẽ cũng không nằm ngoài mục đích thu thập nội đan.

Diệp Bất Phàm thở sâu, cúi người thật thấp luồn qua khung xương đại xà, trên đầu tựa nhện giăng đầy, bạch cốt tóe hàn mang, một vài đoạn xương sườn đã gãy, rơi xuống cắm chặt lên mặt đất, ước chừng 200 bước chân mới đi qua hết đại xà di cốt.

"Quan đạo này không biết dài bao nhiêu?" Diệp Bất Phàm tự hỏi, trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ bất an.

Phía sau, đám tông môn đệ tử đã đi qua đại xà di cốt, ai nấy đối với bộ xương quá mức to lớn kia cũng đều phải ngược đầu nhìn lại, không khỏi giật mình cảm thán, bọn hắn giống với Diệp Bất Phàm, là thiếu niên nông cạn, mặc dù tin vào nhân số, nhưng khi nhìn thấy sự vật đủ sức gây chấn nhiếp thì trong lòng cũng phảng phất cảm giác bất an.

Diệp Bất Phàm tiếp tục tiến về phía trước, trên mặt đất xương trắng càng nhiều, không chỉ là xương dã thú mà thỉnh thoảng còn bắt gặp di cốt nhân loại, đi thêm một đoạn, dọc theo vách núi, Diệp Bất Phàm vô cùng kinh hãi khi nhìn thấy một đạo nhân ảnh, bởi khoảng cách quá xa không thể nhìn rõ, nhưng nhân ảnh này thân mặc đạo phục, đạo phục đã vô cùng cũ nát càng bị tàn phá bừa bãi, nhân ảnh lưng dựa vách núi, một tay chống kiếm, đầu gục quá gối, tóc trên đầu bết chặt vào nhau rủ xuống mặt đất.

Trông ngực đập mạnh, thân sắc trở nên âm trầm bất định, tuy nhiên rất nhanh Diệp Bất Phàm liền dần xuống tâm tình, hướng về phía trước tiếp tục bước tới, khoảng cách rút ngắn, ngay lập tức một cỗ mùi vị âm mốc theo gió đập thẳng vào mặt, Diệp Bất Phàm không khỏi che miệng ho sặc sụa.

Là một bộ tử thi, không biết đã tồn tại ở nơi đây bao nhiêu năm tháng, mặc dù y phục, nhục thân vẫn được bảo lưu nguyên vẹn nhưng bên trên không ngừng tản ra từng đợt rêu phong khí tức, khí tức này cực kỳ đậm đặc, cùng với khung cảnh bốn phía quan đạo hòa thành một thể.

Diệp Bất Phàm quan sát tử thi, mới nhìn qua có lẽ là một vị trung niên nam tử, đạo phục hẳn vốn dĩ màu xanh nhạt nhưng ở bên dưới tuế nguyệt đã biến thành đen tuyền, tóc trên đầu bết chặt, đông kết lại với nhau bằng một loại vật chất màu đỏ sẫm, vùng ngực, ngay vị trí trái tim, Diệp Bất Phàm nhìn thấy một cái lỗ lớn, rất có thể là vết tích do binh khí sắc bén như dao, kiếm làm ra, tay phải tử thi cầm chặt một thanh trường kiếm, trường kiếm cắm sâu mặt đất hơn hai tấc.

" Chẳng lẽ người này bị con đại xà kia giết chết?.. Không đúng, vết thương chí mạng gây ra bởi binh khí, hẳn là cùng người khác giao đấu" Diệp Bất Phàm vuốt cằm nói thầm.

" Tiền bối! Ta không biết người là ai, nhưng có lẽ đã phải ở nơi đây chịu đựng phong hàn lạnh lẽo... Thôi vậy, cát bụi cũng nên trở về với cát bụi, ta đốt lên một ngọn lửa, tiền bối, thế nào?" Diệp Bất Phàm âm trầm nhìn thi thể, cảm khái nói nhỏ.

Khi thanh âm vừa dứt, đầu thi thể vốn đã gục quá gối thỉnh thoảng rơi xuống thêm một đoạn, tựa hồ đối với dụng ý trong lời nói của Diệp Bất Phàm hoàn toàn đồng tình.

Diệp Bất Phàm mỉm cười, liền phóng xuất nội hỏa thiêu cháy bộ thi thể, rất nhanh, nội hỏa do thể nội linh khí tạo thành được đốt lên từ đầu ngón tay, mấy cái hơi thở sau bộ thi thể ở giữa thiên địa trống rỗng biến mất, toàn bộ y phục, nhục thân, xương cốt hóa thành đất bụi hòa vào đất bụi, chỉ còn lại thanh trường kiếm sắc bén không hoen màu rỉ sét thủy chung cắm chặt trên mặt đất.

Diệp Bất Phàm nhắc lên tay áo quay người rời đi, nhưng thời điểm này thanh kiếm kia bỗng nhiên bạo phát hào quang, hào quang bạc trắng lấy thanh kiếm làm trung tâm hướng Diệp Bất Phàm ào ạt quần lấy, lại vang lên từng đợt kiếm minh chói tai.

Diệp Bất Phàm giật mình muốn tránh né nhưng không kịp, hơn nữa phát hiện hào quang kia vô cùng ôn nhu, không mang lại chút nào nguy hiểm, mới bắt động, đứng im quan sát.

Hào quang bao phủ Diệp Bất Phàm, sau đó thỉnh thoảng rơi vào cơ thể biến mất vô tung vô ảnh, thanh kiếm trên mặt đất thỉnh thoảng chấn động, tự hành khai mở mặt đất mà lên, ở ba trọng hư vô tản mát ra kinh thiên khí tức, từng trận kiếm ngân chói tai đánh thẳng vào tâm thần.

Về mặt Diệp Bất Phàm kịch liệt biến hóa, không chút do dự liền nắm lấy thanh kiếm, khi bàn tay vừa chạm vào chuôi kiếm, nhất thời một luồng nhiệt lưu nóng bỏng muốn thiêu đốt da thịt hắn, đoán chừng đây là bảo vật Diệp Bất Phàm vội vàng điều động thể nội linh khí dịch chuyển xuống lòng bàn tay, toàn lực trấn áp.

Phải khá chặt vật Diệp Bất Phàm mới áp chế được thanh trường kiếm, trường kiếm nằm gọn trên tay tóa ra từng đợt thiết quang lạnh lẽo.

" Không có vô kiếm? Chẳng lẽ phải suốt ngày cầm như vậy! Giá như có thể thu nhỏ thì tốt! " Diệp Bất Phàm vuốt cằm nói thầm.

Cái này cũng chỉ là buột miệng, hoàn toàn không phải ý niệm, nhưng thanh trường kiếm tựa hồ có linh tính, lập tức tại chỗ hóa thành một đạo quang ảnh, quang ảnh gào thét hướng mi tâm Diệp Bất Phàm, trực tiếp chui vào bên trong da thịt, biến mất vô tung.

Không đau đớn, không có chút gì cảm nhận, nhưng đại não bỗng nhiên chấn động mãnh liệt, cơ thể Diệp Bất Phàm thời điểm này thỉnh thoảng bạo phát quang mang, một cỗ khí tức sắc bén, lăng lệ đến cực điểm từ trên thân hắn tản mát mà ra, thể nội linh khí hình như cũng bị dẫn động, ở bên trong đan điền cuộn cuộn vận chuyển, cảm giác tê liệt, đau đớn một lần nữa kéo đến.

Diệp Bất Phàm cắn răng áp chế thể nội linh khí, đan điền của hắn đối với thanh kiếm lạ tựa hồ phát sinh bài xích mà mãnh liệt quay cuồng, ngay lập tức một đạo linh khí nhu hòa được Diệp Bất Phàm dẫn dắt từ kỳ kinh bát mạch chậm rãi tiến nhập đan điền, như dòng nước mát bao phủ lấy đan điền, đan điền của hắn rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại, trước đó còn vang lên một tiếng kiếm minh vận vạo tựa hồ nhìn thanh kiếm lạ không vừa mắt, phát ra cảnh cáo.

" Đan điền có dấu hiệu bài trừ, kiếm này tuyệt đối không phải phạm vật!" Diệp Bất Phàm hưng phấn, cảm thấy bản thân vận khí không tệ chút nào, vừa rời nhà liền nhận được bảo bối.

Trường kiếm ở bên trong thể nội Diệp Bất Phàm liên tục lóe lên quang mang, năm đạo quang văn năm màu liên tục xoay chuyển, chứng tỏ đây chính là một thanh ngũ phẩm Pháp Binh.

Theo ý niệm của hán trường kiếm có thể xuất nhập bất kỳ.

" Vừa vặn có Du Long Hoàn Thiên kiếm kỹ, tuy nhiên kiếm ý của ta có chút sai biệt, kiếm này mỏng manh, sắc bén, không mấy phù hợp!" Diệp Bất Phàm tiếc rẻ nói, sau đó hướng vị trí cổ thi thể lúc trước đậm mực chấp tay, nhẹ cúi đầu vãi ra một vãi.

Lúc này đám tông môn đệ tử cũng đã áp sát, Diệp Bất Phàm không muốn phiền phức liền đẩy nhanh cước bộ, cả người như một mũi tên rời cung lao nhanh về phía trước.

Đi được một đoạn khá xa, bỗng nhiên Diệp Bất Phàm giật mình dừng bước, hán ngơ ngác nhìn về vị trí cách đó một đoạn, trong lòng chấn động đến mức nói không ra lời.

Hiện ra trước mặt là một đồng hoang tàn không có giới hạn, Diệp Bất Phàm không thể nhìn thấy đâu là đầu đâu là cuối, tựa hồ từ nơi này trở đi, quan đạo trở thành một đồng phế tích, mặt đất bị lật tung bởi vô số những vật chật chém ngổ ngang, xương trắng chồng chất, có những ngọn núi xương cao đến hơn 10 trượng.

Trong đồng đồ nát mọc đầy cỏ dại, phân và nước tiểu của dã thú ở khắp nơi trên mặt đất, từng con từng con thú nhỏ chạy từ bên ngoài vào, lâu lâu lại truyền đến từng tiếng kêu rên thảm thiết.

Trên mặt đất ẩn hiện vô số đạo khe hở giống nhau, tựa hồ một cái miệng lớn đầy máu lúc nào cũng có thể cắn nuốt sinh mệnh, lộ ra vẻ mặt dữ tợn.

Rất nhiều vũ khí cùng thi thể, một cảnh tượng giống như đồng hoang tàn của ngày diệt vong, màu xám của mặt đất, màu xanh của cây cỏ, màu trắng của hài cốt quấn lấy nhau, lộ ra một cỗ khí tức tuyệt vọng, làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Diệp Bất Phàm khiếp đảm, một cỗ khí lạnh chạy dọc sống lưng, cảnh tượng kia quá mức khủng khiếp thành linh đập thẳng vào mắt khiến cho hán nội tâm run rẩy, ngay thời khắc này một tiếng thét chói tai xé nát hư vô, một luồng hàn phong xộc tới mang theo mùi vị huyết tính gay mũi.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Kịch chiến Kim Khê Quan Xà

Diệp Bất Phàm giật mình, trái tim kịch liệt gia tốc, ở trước mặt hán thành linh xuất hiện một đầu quái xà, quái xà này thân dài 10 trượng, lớn như một gốc cây đại thụ, cả người màu xanh diệp lục, phảng phất ánh kim, trên đầu mọc ra chiếc mào đỏ tươi, cặp mắt đỏ đục lớn như nắm đấm.

Thời khắc quái xà hiện thân, một cỗ mùi vị tanh hôi nồng nặc lan tỏa trong không khí, đi theo đó là ngập trời tà ác khí tức, quái xà ngẩng cao đầu, ánh mắt sắc bén như dao khóa chặt lấy Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm khựng người, mọi chuyện phát sinh quá nhanh khiến cho hán nhất thời trở nên bị động, khi quái xà lao xuống há ra chiếc miệng rộng tựa cửa rang độc Diệp Bất Phàm mới kịp phản ứng.

" Con mẹ nó! Chỉ Tôn Bạo Dục Đan hết sạch rồi a!" Diệp Bất Phàm thoáng giật mình, hét lớn, thôi động thân pháp cả người hán hóa thành một đạo tàn ảnh, chớp mắt đã lùi lại phía sau hơn 5 trượng.

Quái xà vồ hụt thì tại chỗ đứng im bất động, ánh mắt như điện quan sát Diệp Bất Phàm, nó không có chút gì vội vàng, tựa hồ đối với nhân loại kia là thức ăn đã định, từ mũi quái xà phun ra nuốt vào hai luồng khí độc màu xám, khí độc này nặng hơn không khí, rơi xuống mặt đất liền sủi lên bọt trắng, cỏ dại xung quanh cũng lập tức úa vàng.

Sau mấy cái hơi thở đánh giá đối phương quái xà một lần nữa động thủ, cả người như mũi thương lập tức bổ nhào về phía Diệp Bất Phàm, đuôi lớn quét lên mặt đất, quét bay một đồng bạch cốt, tốc độ của nó nhanh chóng vô cùng.

Diệp Bất Phàm liên tục tránh né, hán nhìn ra được quái xà này tu vi chỉ ít cũng đạt đến Ngưng Khí hậu kỳ, ở dưới cách biệt cảnh giới Diệp Bất Phàm hoàn toàn không có cơ hội phản kháng, hơn nữa yêu thú ở trên phương diện nhục thân vượt xa nhân loại, công kích yếu ớt của Diệp Bất Phàm chưa chắc đã ảnh hưởng được đến nó.

Về mặt liên tục biến hóa, hán chưa có kinh nghiệm thực chiến, những vũ kỹ học được cũng chưa từng đem ra thực nghiệm, hơn nữa đối phương không phải nhân loại mà là một đầu yêu thú, hành động không thể đoán định, càng không thể dùng đến tâm kế để thủ thắng, yêu thú thường sẵn mồi theo bản năng, bản năng này một khi nhìn thấy con mồi tuyệt nhiên không chết không thôi.

" Nếu kéo dài linh lực nhất định sẽ không đủ để chèo chống, hơn nữa yêu thú kia tốc độ quá nhanh, tránh né không phải là biện pháp tốt" Diệp Bất Phàm vừa điều động linh khí thể nội thì triển thân pháp vừa âm thầm suy tính.

Đúng như Diệp Bất Phàm phán đoán, bởi vì quan đạo chật hẹp cho nên vừa tránh được một đợt công kích, chưa đợi cho hán ổn định thân hình chiếc

đầu quái xà đã hung hăng đập tới, Diệp Bất Phàm dễ dàng bị quét bay, cả người nện thẳng lên vách núi phun ra một búng máu tươi, khuôn ngực tê dại, cảm giác như bị một cây đại thiết côn đập trúng.

Diệp Bất Phàm choáng váng, thể nội linh khí tán loạn, quái xà rít lên một tiếng chói tai, tiếp tục tấn công.

Mỗi một đợt tấn công đều mang theo điên cuồng khí thế, hơn nữa tốc độ quá nhanh tựa hồ thiểm điện, mới mấy hơi thở trôi qua nhưng Diệp Bất Phàm đã cực kỳ chật vật.

Diệp Bất Phàm dựa lưng trên vách núi thờ dốc, cảm thấy việc hấn ném Chí Tôn Bảo Dục Đan cho Hắc Điều là một cái sai lầm tai hại.

Khi đầu quái xà chỉ còn cách hấn tầm một thước, hai tai nghe được rõ ràng tiếng âm phong quét ngược, mũi ngửi được rõ ràng mùi vị tanh nồng Diệp Bất Phàm mới gấp người nhảy sang một bên, ở trên mặt đất lăn lộn mấy vòng.

Diệp Bất Phàm tránh né chỉ trong gang tấc khiến cho quái xà hoàn toàn mất phương hướng, cả người nó đâm mạnh lên vách núi tróc thịt tóe máu, tiếng rít càng chói tai, ánh mắt càng thêm đục ngầu, biểu tình cực kỳ điên cuồng.

Tốc độ bạo phát, chỉ thấy lục quang lóe hiện, chưa để cho Diệp Bất Phàm kịp đứng vững quái xà lại một lần nữa lao tới, chiếc miệng rộng phun ra khí độc, trên thân bộc phát mãnh liệt uy áp, uy áp này hướng về bốn phía quét ngang.

Diệp Bất Phàm thờ sâu, đáy lòng chửi loạn, hấn không thể tiếp tục tránh né bởi thân pháp hao tổn quá nhiều linh khí, đại não cực tốc vận chuyển, khi đầu đại xà phóng đến trước mặt, ở bên dưới nguy cơ sinh tử Diệp Bất Phàm vội vàng cắn xuống chót lưỡi phun ra một búng tinh huyết, đồng thời nhấc lên tay phải, miệng nhắm khẩu quyết Nhất Thủ Già Thương Khung, nhờ vậy thể nội linh khí đang tán loạn một lần nữa tại diệp lục đan điên tụ tập.

Linh khí sôi trào theo cánh tay hấn bạo phát mà ra, trước mặt Diệp Bất Phàm trống rỗng xuất hiện một đạo lỗ xoáy, đạo lỗ xoáy này mặc dù không quang mang hoa mỹ nhưng mang theo lực lượng không chút tầm thường, lập tức hư vô phạm vi nhỏ trở nên vận vẹo, thiên địa vọng lại từng hồi phản chấn oanh minh, đạo lỗ xoáy tựa hồ một cái thủ ấn to lớn bằng xu thể khai thiên liệt thạch trực tiếp nện thẳng lên đầu quái xà.

Một kích này là toàn diện bộc phát, dưới khoảng cách quá ngắn quái xà lập tức bị đụng bay, cả người nó không khác gì thuyền giấy giữa con sóng dữ, quái xà rơi trên mặt đất vang lên một tiếng rền trầm muộn, mặc dù không tạo ra chút thương tổn nhưng cũng vô tình tranh thủ cho Diệp Bất Phàm đầy đủ thời gian.

Mượn nhờ phản lực, Diệp Bất Phàm thuận lợi lùi về phía sau hơn 10 trượng, khi nhìn thấy quái xà vùng dậy, ánh mắt tóe lửa chuẩn bị tấn công, Diệp Bất Phàm liền thi triển thân pháp, hướng về phía sau cất lực bỏ chạy, vừa chạy vừa lớn tiếng chửi.

"Đến! Lại đến cùng lão tử đánh!".

Sở dĩ hấn làm như vậy là vì nhìn thấy đám tông môn đệ tử đang đuổi sát, dưới nguy cơ sinh tử không thể làm ra lựa chọn thứ hai, đánh dần dụ quái xà, hòng mượn nhân số phân tán mục tiêu, nếu có thể thì cùng hợp công vây giết.

Diệp Bất Phàm hoàn toàn không đánh cược, làm người có chút mưu mô, hấn dám chắc đám nhân mã tông môn đệ tử kia nếu không cứu hấn cũng phải tìm cách tự cứu lấy mình.

Một đường gào thét, chưa đầy trăm trượng Diệp Bất Phàm đã ở trước mặt Tuyết Thanh, không đợi cho nàng kịp phản ứng liền há miệng phun ra thêm một búng máu tươi, lúc này phía sau xương cốt cùng bụi mù bay tán loạn, một cỗ sát khí ngập trời quét tới, đi kèm theo đó là tiếng rít kinh thiên động địa, đầu quái xà tựa hồ đã thực sự phát điên.

"Chuyện gì!" Thần sắc đại biến, Tuyết Thanh thất kinh hô lớn.

Đám người còn lại về mặt đều trầm trọng xuống, ai nấy đồng thời cảm nhận được một cỗ bất an thật sâu, riêng thiếu niên mặt sẹo thần sắc hấn trước sau bất biến, ánh mắt mang theo mờ mịt nhìn Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm xoa đầu cười khò, nhưng không để cho hấn kịp giải thích đầu quái xà đã gào thét tới gần, cả quan đạo âm âm chấn động, bụi đất theo âm phong cuộn cuộn nhấc lên, quái xà ngừng lại phía trước tầm 5 trượng, ngẩng cao chiếc cổ ánh mắt tóe lửa, hung hăng nhìn đám người, khi thấy đối phương nhân số quá đông nó cũng không dám vọng động mà âm thầm quan sát.

Đầu quái xà này cực kỳ tinh ranh, chứng tỏ linh trí không thấp.

"Kim Kê Quan Xà!" Tuyết Thanh lạc giọng kinh hô, nhân thần lạnh nhạt quét Diệp Bất Phàm một cái, thấy Kim Kê Quan Xà vẫn không có dấu hiệu sẽ tấn công mới vội vàng thờ sâu, đối với đám người nhỏ giọng giải thích.

"Yêu thú kia là Kim Kê Quan Xà, một loại yêu thú cấp thấp, thông thường tu vi tối đa chỉ đạt đến Trúc Cơ, nhưng con này hình như còn chưa phải Trúc Cơ. Xà yêu điểm mạnh là tốc độ, trên thân còn mang theo kịch độc, nhưng điểm yếu chí mạng chính là khả năng phòng ngự" Tuyết Thanh đưa tay quét xuống mồ hôi trán, nắm chặt thanh ngọc kiếm hướng về phía trước.

Đám thiếu niên sau khi nghe xong về mặt mặc dù bớt đi sự ngưng trọng, nhưng đều tế xuất ra binh khí, cũng đồng thời nhìn nhau một cái, trong mắt hiện lên chiến ý.

"Chưa đến Khâu Sơn sâm lâm đã gặp yêu thú. Ha ha! Chúng ta tới 50 người mà chỉ có một con Kim Kê Quan Xà..Làm sao chia nội đan, làm sao tính

thành tích?" Một tên thiếu niên thần sắc ngạo nghễ, nhấc tay ngoắc ngoắc Kim Kê Quan Xà.

" Chia con mẹ ngươi.. Thục Nhu! Có giỏi thì lên một mình, lá gan bao lớn? Chỉ được cái phét lác.." Đồng bạn bên cạnh chán ghét liếc mắt, đánh giọng quát.

" Nhu em gái ngươi! Lão tử Thục Cường a!..".

" Ngươi dẫn đầu về con Kim Kê Quan Xà kia?" Thiếu niên mặt sẹo sau khi ngậy người, nhin không được, tò mò hỏi Diệp Bất Phàm.

" Gặp ở giữa đường.." Diệp Bất Phàm ngắn gọn đáp.

" Chẳng phải ngươi không muốn nhập đội, không muốn chúng ta giúp đỡ thông quan?" Hắn tiếp tục chất vấn.

" Đứng! Các ngươi có thể đi về phía trước, quan đạo này hai lối, chung đường cũng được, mà đường ai nấy đi cũng tốt " Diệp Bất Phàm nhếch môi cười.

" Cũng biết tiến thoái a! Ta cứ tưởng ngươi là loại người thấy chết không sờn kia?" Thiếu niên mặt sẹo neho mắt cười, vỗ vỗ lên vai Diệp Bất Phàm mấy cái.

" Thấy sinh tử không thôi chính là tên đàn!" Diệp Bất Phàm liền gạt tay hắn ra khỏi vai, cười cười đáp trả.

" Các ngươi ồn ào cái gì? Còn không nhanh hợp công giết chết con Kim Kê Quan Xà kia! Chúng ta đông người, chỉ cần cẩn thận một chút là được" Tuyết Thanh quát mắt một vòng, thanh âm lạnh băng.

Đám người nghe vậy thì liền thủ thế, 50 tên thiếu niên nhanh chóng dịch chuyển vây quanh Kim Kê Quan Xà, bọn hắn là tông môn đệ tử Vạn Kiếm Tông, ở bên trong tông môn từng học qua trận pháp, trước mắt là một loại trận pháp tên gọi Tứ Phương Trận.

Trận hình hoàn thiện, lấy Kim Kê Quan Xà làm trung tâm, 50 tên thiếu niên dịch chuyển tạo thành vòng tròn, miệng vang lên từng trận thanh âm kỳ dị, thanh âm này cùng nhau điệp gia, hóa thành âm lực cuộn cuộn không dứt.

Kim Kê Quan Xà có chút hoảng loạn, cặp mắt hung tàn phun ra xích mang, sau một tiếng rít chói tai, đuôi Kim Kê Quan Xà nặng nề đập về phía trước, nhưng lại thỉnh linh quay đầu, miệng lớn hướng phía sau phun ra một ngụm khí xám đậm đặc.

" Cẩn thận! Tứ Phương..Thủ!" Tuyết Thanh quát khê.

Trận hình lập tức biến hóa, đuôi Kim Kê Quan Xà trống rỗng nện lên mặt đất, mặc dù không đánh trúng ai nhưng chấn động kia cũng khiến cho một số người phải chật vật lùi lại, phía sau, dưới khí độc của Kim Kê Quan Xà, toàn bộ đều phải phong bế hô hấp.

" Tứ Phương..Trấn!" Tuyết Thanh một lần nữa quát khê.

Trận hình thay đổi, vòng tròn bỗng nhiên thu nhỏ, 50 tên thiếu niên đồng thời xuất ra binh khí, binh khí như chông hướng Kim Kê Quan Xà trực tiếp trấn áp tới.

Lúc này Diệp Bất Phàm cũng không thể đứng nhìn, thúc dục thân pháp, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh, trước sau hắn luôn chờ đợi thời cơ, nhắm đến vị trí yếu hại nhất, là vùng đầu của Kim Kê Quan Xà.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đột phá

" Tứ Phương..Sát!" Tuyết Thanh quát khê, trong mắt nàng bộc phát hàn mang, thanh âm vừa dứt nàng cũng đồng thời dẫm chân, phi thân lên cao, ngọc kiếm hướng đầu Kim Kê Quan Xà cách không chém xuống, kiếm quang lấp lóe, y phục vũ động.

Những người còn lại cũng lập tức hợp công, đầy trời là thiết quang do binh khí chiếu xạ, hàng chục đạo binh khí bừa bãi chém lên nhục thân Kim Kê Quan Xà, Kim Kê Quan Xà mặc dù to lớn, tu vi cũng vượt trội so với đám người, nhưng phòng ngự chính là điểm yếu chí mạng của nó.

Xà lân tung tóe, tinh huyết phun ra đầy trời, ngọc kiếm của Tuyết Thanh ghim sâu xuống đầu Kim Kê Quan Xà, thiếu niên mặt sẹo tay cầm đại đao, đại đao hoành thiên bổ xuống, một nhát này tựa hồ khai thiên liệt thạch, nhục thân Kim Kê Quan Xà trực tiếp bị chém đứt, vết chém thấu xương.

Kim Kê Quan Xà quần quai, ở dưới tứ phía hợp công nó không thể nào phản kháng, vết thương quá nhiều, tinh huyết hao tổn, Kim Kê Quan Xà thời điểm này đã vô cùng yếu ớt, cặp mắt to lớn mặc dù vẫn như cũ phun ra xích mang nhưng phảng phất một cỗ sợ hãi khó bề che dấu.

Tuyết Thanh rút ngọc kiếm ra khỏi đầu Kim Kê Quan Xà, tinh huyết như thác lập tức bắn về phía trước, Tuyết Thanh đạp lên đầu Kim Kê Quan Xà,

thần pháp biến ảo, kiếm thứ hai sắc bén chém xuống, kiếm khí vũ động, kiếm quang bộc phát, xoay tròn như khổng tước xòe đuôi.

Kim Kê Quan Xà thời điểm này sức cùng lực kiệt, nhưng loài rắn sinh mệnh dẻo dai, yêu thú càng luôn có cho mình thủ đoạn bảo mệnh, Kim Kê Quan Xà điên cuồng rít lên một tiếng kinh thiên động địa, chiếc mào trên đầu từ đỏ hóa tím, cả người như được dát vàng lấp lóe ánh kim, khí thế cũng ở trong khoảng thời gian này trực tiếp bộc phát.

Một cỗ uy áp kỳ dị chỉ thuộc về loài xà yêu chớp mắt lan tỏa, Kim Kê Quan Xà thiêu đốt sinh mệnh, sinh mệnh này hóa thành ngoại lực nhấc lên bốn phía ngập trời phong bạo, phong bạo trực tiếp chấn bay một vài tên thiếu niên, Tuyết Thanh cũng bị chấn bay, lại bị đuôi Kim Kê Quan Xà đập trúng, nằng tại chỗ thổ huyết ở giữa trời như điều đứt dây.

Ánh mắt Kim Kê Quan Xà tóe lên hung tàn, nhãn thần khóa chặt Tuyết Thanh, há miệng phun ra một ngụm khí độc.

Không ai ngờ được Kim Kê Quan Xà này lại khó giết đến vậy, ở thời điểm cuối cùng vẫn đủ sức phản công, bởi vì không ngờ được cho nên đám người mới rơi vào bị động, hơn 10 tên thiếu niên nhận lấy thương thế.

Mọi chuyện phát sinh quá nhanh, tình thế nghịch chuyển một cách chóng vánh, mặc dù nhìn thấy Tuyết Thanh đang gặp nguy hiểm nhưng cũng không ai đủ sức, đủ thời gian để trợ giúp.

Diệp Bất Phàm phán đoán không sai, Kim Kê Quan Xà còn có hậu thủ, từng đối chiến qua ma tu Trúc Cơ kỳ, yêu vương Nguyên Anh kỳ, Diệp Bất Phàm tự nhận mình là người có kinh nghiệm, hẳn trước sau đều đang sử dụng bộ pháp chờ đợi thời cơ, nhưng khi nhìn thấy Tuyết Thanh sắp sửa bị độc vụ bao trùm, về mặt Diệp Bất Phàm lập tức biến hóa, bộ pháp nhanh chóng thay đổi, hai chân dẫm mạnh xuống mặt đất phi thân lên cao, đồng thời điều động thể nội linh khí, cả người hần như mũi thương sắc bén, sau một tiếng thét dài, Diệp Bất Phàm bắt lấy cánh tay Tuyết Thanh, kéo nàng ra khỏi độc vụ.

Một tay giữ lấy Tuyết Thanh, tay còn lại đánh xuống mặt đất Nhất Thủ Già Thương Khung, muốn mượn nhờ phản lực ổn định cơ thể, dưới phản lực do chưởng pháp tạo thành, cơ thể Diệp Bất Phàm lập tức được đẩy lên cao một khoảng, vượt qua đỉnh đầu Kim Kê Quan Xà.

"Thời cơ đây rồi!" Diệp Bất Phàm nói thầm, vòng tay ôm lấy eo Tuyết Thanh, Tuyết Thanh trọng thương, tình bi lực tảo cho nên cũng không có chút nào phản kháng.

"Nhất Thủ Già Thương Khung.!" Diệp Bất Phàm gầm nhẹ, thể nội linh khí trong một khắc ầm ầm chấn động, đan điền lóe lên diệp lục quang mang, linh khí từ đan điền ào ạt tiến nhập cánh tay, theo bàn tay huyền hóa ra một cái chưởng ấn màu đen, chưởng ấn to lớn quán theo u mang nhân nhật, bên trên có thể nhìn thấy từng đường vân thớ thịt hết sức sắc nét.

Diệp Bất Phàm lật tay, thiên địa linh khí quay cuồng, chưởng ấn tựa hồ một tảng đá lớn ở trên bầu trời nặng nề rơi xuống.

Một tiếng oanh minh vạn vạo, Kim Kê Quan Xà lập tức bị đánh gục, cái đầu to lớn nặng nề rơi trên mặt đất nhấc lên thanh âm trầm muộn.

Thần sắc lạnh băng, Diệp Bất Phàm thở sâu, đồng thời ngón tay điểm nhẹ lên mi tâm, mi tâm hần bỗng nhiên lấp lóe, một đạo ánh sáng màu bạc lập tức gào thét mà ra, hóa thành một thanh trường kiếm, Diệp Bất Phàm bắt lấy trường kiếm, trở tay nắm chặt chuôi kiếm, hẳn không muốn cho Kim Kê Quan Xà có thêm cơ hội phản kháng.

Mang theo Tuyết Thanh, cả người nặng nề hướng đỉnh đầu Kim Kê Quan Xà lao xuống, trường kiếm lấp lóe thiết quang, một dòng linh khí đen tuyền chạy dọc thanh kiếm, kiếm khí đi trước sắc bén lật phá ra một mảng xà lân, Diệp Bất Phàm dùng lực đâm mạnh, mũi kiếm dễ dàng đâm xuyên đầu Kim Kê Quan Xà, ghim chặt đầu Kim Kê Quan Xà thẳng xuống mặt đất.

Kim Kê Quan Xà bất động, xà lân trở lại màu xanh diệp lục, Diệp Bất Phàm thở ra một hơi trọc khí, cơ thể nhẹ nhàng tiếp đất, thời điểm này mới kịp chú ý cánh tay hần đang ôm Tuyết Thanh quá chặt, Diệp Bất Phàm vội vàng buông nàng ra, đặc chí ho khan mấy cái.

Mọi chuyện phát sinh quá nhanh, cơ hồ chỉ trong chớp mắt, Tuyết Thanh mặc dù bên cạnh Diệp Bất Phàm, tận mắt nhìn thấy hần động thủ, nhưng hành động của Diệp Bất Phàm trước sau đều vô cùng dứt khoát, khi Diệp Bất Phàm buông nàng ra, khuôn mặt Tuyết Thanh mới kịp ứng đỏ, một vết rạn hồng tuyết diệu điểm nhẹ lên gò má thanh tú, Tuyết Thanh trừng mắt, hừ lạnh một cái.

"Nguoi! Tiểu tử khôn kiếp, suýt chút nữa hại ta mất mạng!".

Diệp Bất Phàm cười khò, cật lực tránh né ánh mắt Tuyết Thanh, đối với nữ nhân hần cũng không muốn nhiều lời, khi nắm chắc Kim Kê Quan Xà đã chết, Diệp Bất Phàm mới đi đến bên cạnh, rút xuống trường kiếm.

"May mà có trường kiếm này, nếu như là đại kiếm tam phẩm Pháp Bình nhất định không thể nhất kích đánh chết được nó.. Yêu thú nhục thân quả thực biến thái " Diệp Bất Phàm nói thầm.

"Huynh đệ, thần pháp không tệ a! Chưởng pháp vừa rồi tên gọi là gì? " Thiếu niên mặt sẹo ánh mắt sáng rực nhìn Diệp Bất Phàm, thần sắc tỏ ra kích động pha lẫn chút tò mò.

Diệp Bất Phàm không đáp, cẩn thận lau sạch vết máu trên trường kiếm, sau đó mới hướng về đám người, chấp tay ôm quyền, nhỏ giọng nói:" Làm phiền các vị! Không phải ta cố ý, nhưng sinh tử nguy cơ không thể làm ra nhiều lựa chọn mới bắt buộc phải dẫn dụ Kim Kê Quan Xà tới nơi này.. Trần Mộc có lời cảm tạ!".

Tuyết Thanh nhẹ gật đầu, những người bị thương đều phân biệt xuất ra đan dược, một vài tên thiếu niên trầm mặc quan sát Diệp Bất Phàm.

Nhìn thấy thái độ của đối phương cực kỳ nghiêm túc, hơn nữa hẳn hoàn toàn không làm gì trái với đạo lý, nếu như Diệp Bất Phàm không bắt gặp, không dẫn dụ Kim Kê Quan Xà thì trước sau bọn họ cũng phải đối mặt, đến lúc đó mọi chuyện kết thúc ra sao chỉ sợ vẫn còn chưa rõ, một lời cảm tạ này vô cùng chuẩn xác, lại rất đúng thời điểm, đối với những người đáy lòng có chút bất bình đều lập tức bị dập tắt.

"Không cần phải cảm tạ, đáng ra chúng ta còn phải cảm tạ người đã cứu Tuyết Thanh sư tỷ! Tuần Thanh Sơn thay mặt đệ tử Vạn Kiếm Tông hướng người đáp lễ!" Thiếu niên mặt sẹo cũng thoáng ôm quyền, mỉm cười.

Diệp Bất Phàm nhẹ gật đầu, Tuần Thanh Sơn tính cách bộc trực, ngoài lạnh trong nóng, còn có vẻ khí khái, mặc dù vừa mới gặp mặt đã phát sinh xung đột nhưng Diệp Bất Phàm không hề để tâm, hai ánh mắt ở giữa va chạm, bọn hắn đều bắt giác dành cho nhau ít nhiều hảo cảm.

"Kim Kê Quan Xà là do người giết, thì thể nó xử lý thế nào do người quyết định!" Tuần Thanh Sơn vỗ vai Diệp Bất Phàm, nhắc chân đá lên thì thể Kim Kê Quan Xà một cái.

"Đúng! Trần Mộc.. Người quyết định xem con Kim Kê Quan Xà này xử lý thế nào?" Đám đệ tử Vạn Kiếm Tông có vẻ cực kỳ đồng thuận, đối với Diệp Bất Phàm cũng không có chút gì bất hảo.

"Nhờ các vị! Xem như là quà Trần Mộc ra mất, làm quen, ta có việc cần phải đi trước, nếu như hữu duyên.. Khâu Sơn hạnh ngộ!" Diệp Bất Phàm ôm quyền, biểu tình băng lãnh nhưng thanh âm cực kỳ ôn nhu, nói xong liền đắc chí ho khan, nhắc lên tay áo, quay người hướng về phía Khâu Sơn đại ngàn dứt khoát rời đi.

Trận chiến vừa rồi hao tổn cực đại nguyên khí, Diệp Bất Phàm lại có quá ít đan dược phụ trợ, không thể thi triển thân pháp cho nên tốc độ tương đối chậm chạp, bỗng nhiên hắn nhớ tới bên trong Tàng Bảo Quật có một môn công pháp tên gọi Tàng Thân Thuật, môn công pháp này tương tự một loại kỹ xảo, luyện tập dễ dàng, ngoài che dấu khí tức thì còn có thể ẩn mình ngay trước mặt đối phương, điểm hạn chế là vô tác dụng nếu như chênh lệch lớn hơn một cái tiểu cảnh giới, mấy hôm trước Diệp Bất Phàm tình cờ xem trộm được, tuy nhiên hắn chỉ ghi nhớ mà không xem trọng là bởi vì Diệp Bất Phàm cho rằng Tàng Thân Thuật có chút tà môn.

Diệp Bất Phàm nhắm khẩu quyết, ở giữa thiên địa cả người lập tức biến mất.

Ngay vị trí bắt gặp Kim Kê Quan Xà lúc trước, Diệp Bất Phàm rời khỏi không bao lâu thì từ một bên trong một cái lỗ lớn trên vách núi thỉnh thoảng xuất hiện một con măng xà, sau khi đứng lại nghe ngóng, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, măng xà lắc đầu, xoay người bỏ đi.

Ngay sau đó, một con vượn thân cao mấy trượng, thân ảnh như điện, nhảy mất đi đến chỗ này, chui vào cái lỗ trong vách núi sục sạo một lúc, lúc này mới không cam lòng rời đi.

Diệp Bất Phàm chạy nhanh ở trong quan đạo, tại thể nội, linh khí tuôn ra dày đặc đến cực điểm, trên cơ thể mỗi một lỗ chân lông ở trên da đều không ngừng chảy ra loại vật chất màu đen tanh tưởi.

"Ngưng Khí trung kỳ! Chiến đấu đột phá? Bình cảnh lại có thể vượt qua theo cách này!" Diệp Bất Phàm kích động nói thầm, hẳn mở ra Ngưng Khí đan điền mới chỉ vài hôm trước, tốc độ như vậy quả thực vô cùng khủng khiếp.

Tiền kỳ Linh Tu không cần nhiều linh khí, cái khó khăn duy nhất chính là tư chất cùng bình cảnh, Diệp Bất Phàm mượn chiến đấu để đột phá, bước đường này cũng xem như Linh Tu chính lộ.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Một đàn Văn Thú

Khâu Sơn thâm lâm.

Vượt qua quan đạo, đập thẳng vào mắt Diệp Bất Phàm là khung cảnh hết sức mênh mông, phía trước, thâm lâm bạt ngàn, một cổ khí tức thâm nghiêm không thể nói rõ bằng lời nông hậu tàn mát trong thiên địa, tán rừng bất động, trên cao có thất thái quang mang cuốn vào mây xanh, xa xa vang lên từng trận tù và thúc dục, thanh âm hồ hết, thanh âm chấn động do chiến đấu tạo thành ngập trời quanh quẩn.

Trước kia mặc dù đã từng đi vào Hóa Trì Khâu Sơn, nhưng đó chỉ là địa phương nhỏ, tựa hồ một nắm đất của Khâu Sơn, nhỏ bé đến mức tội nghiệp, còn đây mới chân chính Khâu Sơn cấm địa.

Diệp Bất Phàm sững người, thâm lâm này quả thực quá lớn, vừa nhìn liền khiến cho người ta có loại cảm giác bản thân trong phút chốc trở nên nhỏ bé, tựa hồ phải đối mặt với cả thiên địa mênh mông.

Thi thoảng có tiếng dã thú cuồng minh, hay thanh âm gầm thét kinh thiên động địa.

"Không hổ là địa phương vạn thú cùng tụ, khí thế này quá khủng khiếp!" Diệp Bất Phàm khinh hã nói thầm, đối với Khâu Sơn trong lòng bỗng nhiên rạo rực, thậm chí thể nội linh khí tựa hồ bị dẫn dắt, ở đan điền cuộn cuộn vận chuyển, Diệp Bất Phàm hít lấy một hơi thật sâu, mang theo tâm tình kích động bước vào Khâu Sơn.

Đại thụ chống trời, mỗi một gốc cây này không biết đã tồn tại qua bao nhiêu năm tháng, hơn nữa số lượng lại còn quá nhiều, trước mặt là sâm lâm, xa xa là sâm lâm, cho đến tận cùng cũng là sâm lâm, một mảnh xanh biếc như hải dương khiến cho tâm tình Diệp Bất Phàm lập tức liền trở nên thư sướng, không khí nơi đây cũng vô cùng trong lành, thiên địa linh khí lại quá mức nồng đậm, nội tâm Diệp Bất Phàm nhất thời rung động.

Khâu Sơn sâm lâm nằm ở chính nam Tế Thiên Thành, như một cái ranh giới tự nhiên phân cách lãnh thổ Đông Lâm cự quốc cùng với Cực Lạc Quốc, ở trên địa đồ, đa phần diện tích Khâu Sơn đều thuộc về Đông Lâm, tất nhiên Cực Lạc Quốc đối với việc này cũng không có ý kiến, cho nên người ta mới ngầm thừa nhận, Khâu Sơn sâm lâm phụ thuộc Đông Lâm, hay là Hoàng Thiên ngày nay.

Sâm lâm mọc lên đa phần loài cây thân gỗ, thảo mộc rất ít, cho nên đi vào bên trong cũng không đến mức quá khó khăn, chỉ có điều địa hình tương đối phức tạp, Diệp Bất Phàm không vội vã tiến nhập mà kiếm một góc khuất phía sau tảng đá lớn, tại chỗ xếp bằng thở nạp khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, cũng là điều hòa thể nội linh khí đang cực kỳ cuồng bạo.

Nửa canh giờ sau Diệp Bất Phàm nhấc lên tay áo, tu vi hẳn đã ổn định ở Ngưng Khí trung kỳ, tu vi thăng tiến tầm mắt càng xa, đối với địa phương mới mẻ này Diệp Bất Phàm cực kỳ cẩn trọng.

"Chỗ sâu Khâu Sơn sâm lâm chính là sinh mệnh cấm khu, ta chỉ có thể đi vào khu vực phụ cận ngoại vi, hy vọng ở đó không xảy ra bất trắc, nhanh chóng hoàn thành tông môn nhiệm vụ" Diệp Bất Phàm nói thầm, không ngừng đẩy nhanh cước bộ.

Qua hơn nửa canh giờ, Diệp Bất Phàm thi thoảng lại bắt gặp được một vài cái thân ảnh, có những người đơn lẻ đi lại trong rừng, cũng có những tổ đội do một nhóm 5 đến 6 người hợp thành, bọn họ đều phân biệt đuổi theo một đầu yêu thú, những yêu thú này thực lực không cao, từ ba động tu vi bên ngoài, đều rơi vào khoảng sơ kỳ Ngưng Khí.

Diệp Bất Phàm cũng quét mắt xung quanh chọn cho mình mục tiêu, là một con Ngô Công dài hơn hai trượng, Ngô Công thân đỏ như lửa mới từ chiếc lỗ bên dưới mặt đất chui lên liền bị Diệp Bất Phàm chém một nhát rơi mất đầu, Diệp Bất Phàm bỏ đầu Ngô Công lấy ra một viên nội đan màu vàng nhỏ như hạt đậu.

Tiếp theo là một con Bạch Nhân Thử, yêu thú họ chuột ở trong Khâu Sơn tồn tại rất nhiều, mặc dù nội đan ít có giá trị nhưng lại vô cùng dễ giết, đối với những người không ưa thích mạo hiểm chính là mục tiêu tốt nhất, Diệp Bất Phàm cũng không mất quá nhiều sức lực, sau mấy mươi cái hơi thở rượt đuổi, một kiếm chém xuống liền dễ dàng giết chết Bạch Nhân Thử, lấy ra nội đan.

Một đường đi về phía trước, rất nhanh Diệp Bất Phàm đã liên sát hơn hai mươi đầu yêu thú cấp thấp, trong đó có một con Thanh Lang tu vi Ngưng Khí trung kỳ, Thanh Lang vốn tính ranh, hơn nữa bản tính hung tàn khát máu, để hạ được nó Diệp Bất Phàm phải mất không ít mồ hôi.

Sau khi bỏ đầu Thanh Lang lấy xuống nội đan, Diệp Bất Phàm cẩn thận cất nội đan vào túi chứa đồ, vác trọng kiếm tiếp tục hướng về phía trước rảo bước.

Ngay lúc này mặt đất bên dưới chân bỗng nhiên phát sinh chấn động, địa chấn xé rách mặt đất, từ đó vuren ra một vật thể vô cùng kỳ dị, thân ống như giun, cao hơn mười trượng, lớn như một gốc đại thụ, con giun này cả người trắng bạc, bốn phía cơ thể dày đặc lông tơ cùng gai sắc, không đầu, không có ngũ quan, chỉ có một cái miệng rộng liên tục phun ra nuốt vào địa khí.

"Địa Huyệt Ma Trùng!" Diệp Bất Phàm giật mình hét lớn, thân là Đan Tu cho nên đối với kỳ hoa dị thảo, bách yêu thiên thú Diệp Bất Phàm tự nhận kiến thức không cạn, ở trong Đan Thư, Vạn Thú Bách Tập có nhắc tới Địa Huyệt Ma Trùng là một loài dị trùng sống ở chỗ sâu bên dưới mặt đất, loài này cực kỳ hiếm gặp, nó không có nội đan, chỉ hấp thụ địa khí để sinh trưởng, dưới địa khí tắm bổ, toàn thân Địa Huyệt Ma Trùng đều là bảo vật, nhất là những con có tuổi thọ vượt quá trăm năm.

Bách niên Địa Huyệt Ma Trùng ở hậu thiên mới hình thành nội đan, không giống với những loài yêu thú khác sinh ra đã có, hậu thiên nội đan giá trị liên thành.

Tuy nhiên để giết chết Địa Huyệt Ma Trùng chỉ bằng vào thực lực hiện tại của Diệp Bất Phàm là loại chuyện gần như không thể, Địa Huyệt Ma Trùng một khi thân dưới còn cắm sâu mặt đất, còn được đại địa cung cấp sự sống, thì đơn giản chính là bất tử bất diệt, hơn nữa, loài này mặc dù linh trí cực thấp, không có ngũ quan đầy đủ thể nhưng phòng ngự kiên cố không gì sánh được, thậm chí bất kỳ vị trí nào trên cơ thể Địa Huyệt Ma Trùng một khi bị chém đứt đều có thể lập tức tái sinh.

Diệp Bất Phàm ngẩng đầu nhìn Địa Huyệt Ma Trùng, trong lòng không khỏi chấn động, mặc dù biết Địa Huyệt Ma Trùng ít nguy hiểm nhưng cũng phải bắt giác bước lùi về phía sau một đoạn, cả người Địa Huyệt Ma Trùng lông tơ dựng ngược, gai nhọn tua tủa như ngàn vạn lưỡi dao sắc bén, toàn thân có quang ban bạc chạy dọc, lại sở hữu khí tức nặng nề, thâm trầm của đại địa.

Diệp Bất Phàm lẳng lặng quan sát Địa Huyệt Ma Trùng, nó không hề cảm ứng được sự tồn tại của Diệp Bất Phàm, Địa Huyệt Ma Trùng vuren mình vượt quá tán rừng, miệng lớn phun ra một ngụm khí vụ màu đen, đây có lẽ là phương thức bài tiết của nó.

"Nếu giết được con Địa Huyệt Ma Trùng này lấy xuống hậu thiên nội đan thì đúng là tạo hóa, hậu thiên nội đan có thể trực tiếp luyện hóa đề cao tu vi a!.. Nhưng đáng tiếc!" Diệp Bất Phàm thở dài tiếc rẻ, khi hẳn chuẩn bị rời đi thì từ bốn phương tám hướng bỗng nhiên vang lên trện trện thanh âm tiếng vũ vu cực kỳ chói tai.

Hư vô chấn động, một mảnh sâm lâm kịch liệt run rẩy, thanh âm này nghe như tiếng ruồi muỗi đập cánh nhưng cường độ quá lớn, siêu việt hết thảy thanh âm bên trong Khâu Sơn sâm lâm, lại hóa thành đầy trời âm bạo, âm bạo như bão táp vùn vụt lan tràn bát phương.

"Uuuu..Uuuu.uuu!".

Đại thụ chao đảo, âm phong đi trước hướng Diệp Bất Phàm gào thét quét tới, Diệp Bất Phàm biến sắc, buộc phải nằm sát người xuống mặt đất, tránh cho bản thân bị gió lớn thổi bay, mấy hơi thở sau, âm bạo giảm bớt, Diệp Bất Phàm ngẩng đầu nhìn lên thì lập tức trợn mắt, trên đầu hắn một đám Văn Thú hình thể khổng lồ đang bao vây Địa Huyệt Ma Trùng.

Văn Thú này là một loài muỗi biến dị, con nào con nấy đều lớn hơn thân người trưởng thành, hai cánh chớp hiện hồng mang, trước miệng, một cái xúc tu to lớn lóe lên ánh sáng dị thường sắc bén, xúc tu chiếm hơn một nửa chiều dài cơ thể, ngoe nguẩy ở phía trước như muốn cắn nuốt, thôn phệ hết thảy, vừa mới nhìn qua cực kỳ kinh dị.

Một đàn Văn Thú số lượng mấy chục con cùng tụ tập một chỗ, chỉ riêng âm bạo do tiếng vỗ cánh phát ra cũng đủ khiến cho yêu thú trăm trượng gần đó kinh hồn bạt vía, một vài tên tu sĩ đang đi lại trong rừng khi nhìn thấy đàn Văn Thú đều trợn mắt trợn trời nhìn, sau đó biểu tình như gặp phải ma, cuống cuồng co giò bỏ chạy.

Diệp Bất Phàm nằm trên mặt đất, thần sắc âm trầm bất định, thi thoảng lại ngẩng đầu nhìn lên, điều khiển cho hắn khiếp sợ rốt cuộc cũng tới, mấy chục con Văn Thú bu lấy Địa Huyệt Ma Trùng, xúc tu đâm sâu lên cơ thể nó, điên cuồng hút, cứ mỗi lần hút miệng Văn Thú đều phát ra thanh âm rên rỉ, cơ thể cũng cấp tốc phình to.

Địa Huyệt Ma Trùng vận vẹo kêu gào, gai độc chống ra nhưng đối với Văn Thú tựa hồ tất cả đều vô dụng, chỉ trong chớp mắt Địa Huyệt Ma Trùng bị hút thành thân khô, chưa hề cho nó kịp độn thổ chạy trốn.

Đàn Văn Thú rít lên một tiếng thống khoái, phân biệt tản ra, lúc này trên bầu trời, một con Văn Thú khổng lồ lớn như ngọn núi đột ngột xuất hiện, Văn Thú này toàn thân đen nhánh, đầu khắc chữ Vương, khắp nơi phun ra nuốt vào xích mang, chiếc xúc tu rề rề âm âm tiến về phía trước, trên lưng nó, một thanh niên lam y đang im lặng nhập định, thanh niên mày sắc mắt kiêu, cơ thể cao gầy thập phần tuấn mỹ, trên thân hắn không hiểu vì lý do gì lại có oán khí quần tụ, oán khí này vô cùng nồng đậm.

"Tiểu Hắc! Đi nhanh, Vùng đất Đông Hoang ngày xưa ta nhìn thấy một vài đạo khí tức quen thuộc!" Thanh niên vỗ mạnh lên lưng Văn Thú, thanh âm nhàn nhạt.

Ở những nơi con Văn Thú Vương đi qua thiên không lập tức chấn động, thanh âm oanh minh trầm thấp cuộn cuộn không dứt, bá tánh bên dưới khi nhìn lên, mừng rỡ như một ngọn đại sơn phong đang phá không đi hành, cảnh tượng hết sức ngoạn mục.

Lúc này ở một nơi bên trên Thiên Hoang Tứ Hải mênh mông, trong căn nhà tranh dột nát ngay sát bờ biển, một trung niên nam tử người đầy mùi rượu, trung niên nam tử toàn thân nhếch nhác, thường phục bên ngoài có lẽ đã quá lâu không được giặt giũ cho nên bốc mùi hôi thối, trung niên này mặt mày mặc dù lem luốc, ánh mắt nồng đậm cô độc cùng tuyệt vọng, nhưng ngũ quan thanh tú đến khiếp người, chứng tỏ thời trẻ cũng là một trang tuấn kiệt.

"Ta! Lâm Thiên.. Không.. Không phải.. Lâm Thiên.. Ta là Diệp Lục Chi Chủ..!" Trung niên bỗng nhiên nhếch môi cười, ánh mắt bộc phát ra ngập trời quang mang minh ngộ, trung niên càng cười biểu tình càng trở nên dữ tợn, nước mắt chảy xuống, khuôn mặt hắn kịch liệt vận vẹo.

"Thanh Yên.. Không! Đình Nhi..Ta phải đi tìm nàng rồi.. Thê tử của ta, đợi ta!..".

Thần sắc mờ mịt, Lâm Thiên vừa khóc vừa cười, cảm xúc đảo lộn như muốn xé nát tâm thần hắn, Lâm Thiên im lặng hồi tưởng... Ngày đó ở bên trong tôn điện Thủ Mộ Hoàng Thành.. Mượn máu người họ Diệp.. Cứu dậy linh hồn một nữ nhân...Trước mặt hắn bỗng nhiên xuất hiện một cái bóng hình nữ nhân mờ ảo, bóng hình này quen thuộc đến độ vình vình in sâu vào tâm trí, khiến cho mỗi lần nhớ tới hắn đều cảm thấy vô cùng đau lòng.

Lâm Thiên ôn nhu nhìn hư ảnh nữ nhân, trên môi bất giác nở ra một nụ cười.

Nữ nhân toàn thân bạch y trắng như bông tuyết, dung nhan tuyệt đẹp, đẹp đến mức kinh tâm động phách, lại có một luồng lãnh ý tràn ngập thân thể, ở bên cạnh nàng dễ dàng cảm nhận được hàn khí lạnh lẽo như vạn năm băng tuyết tỏa ra từng đợt.

Toàn thân Lâm Thiên run rẩy, trong đầu hắn từng mảng ký ức vỡ vụn lập tức chồng chất lấy nhau, khuôn ngực tê dại, hai mắt cay xè, Lâm Thiên nhấc tay, hướng về hư ảnh nữ nhân, thanh âm bi ai.

"Trên thế gian này có một loại ngăn cách, không phải sinh tử, mà là quên lãng! Đình Nhi..Ngàn năm..Lại ngàn năm..Sau khi Thông Thiên Thế Giới diệt, thiên địa đều hóa vong hồn.. Ta cứ tưởng mình đã quên được nàng..Nhưng không phải..Đình Nhi à.. Lại bắt đầu từ vô số năm tháng trước..Ta sẽ đi tìm nàng..Dù cho thêm ngàn năm..Hay vạn năm nữa!".

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Cổ Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.